

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

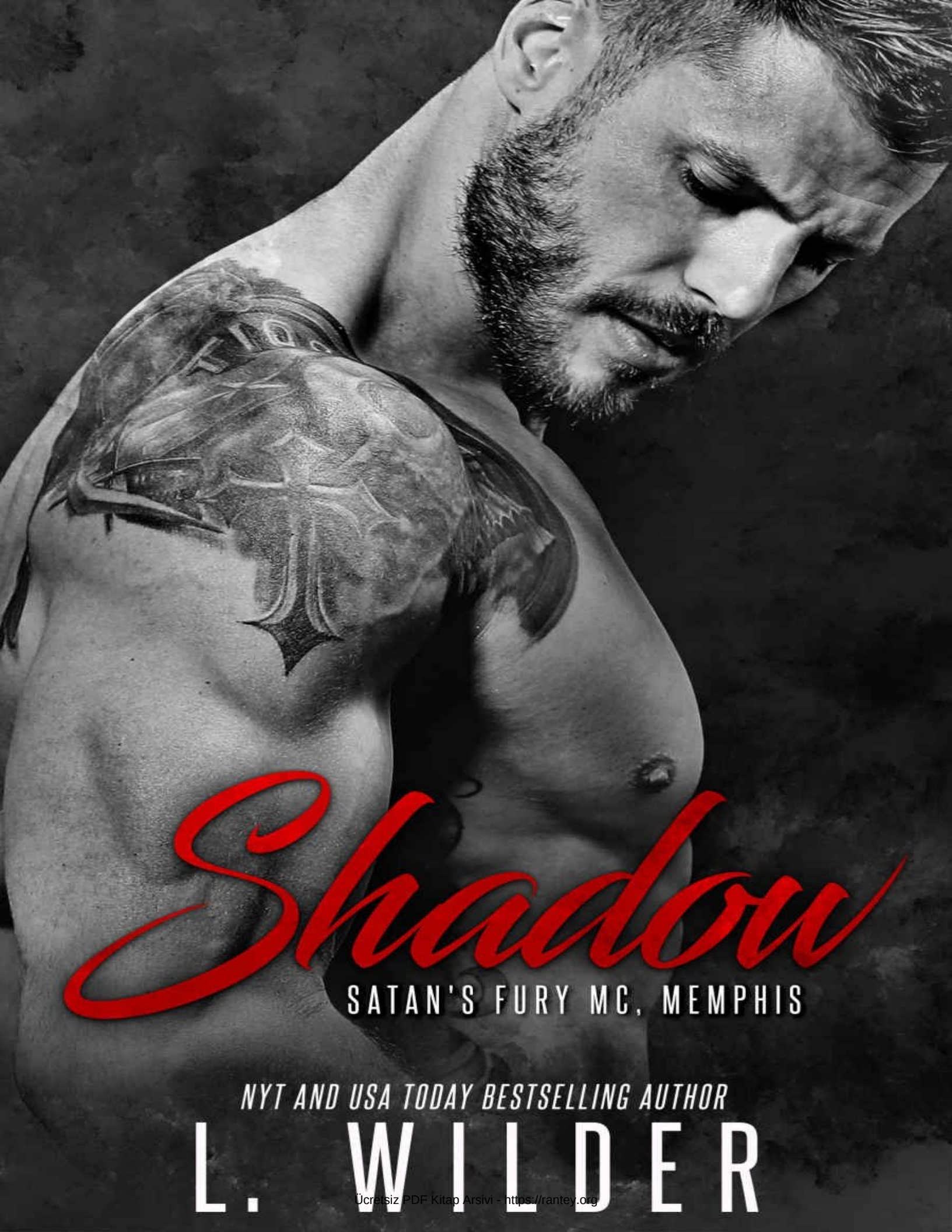
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shadow

SATAN'S FURY MC, MEMPHIS

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. WILDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGE

ŞEYTAN'IN ÖFKESİ: MEMPHİS BÖLÜMÜ

L. WILDER

Gölge
Satan's Fury MC Memphis
Telif Hakkı 2018 L. Wilder
Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının veya bu serinin herhangi bir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta adı geçen bazı yerler Paris, TN'de bulunan gerçek yerlerdir. İsimler, karakterler, markalar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ve yerlerin ticari marka statüsünü ve sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması veya kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Uyarı: Bu kitap kötü dil, şiddet ve açık seks sahneleri nedeniyle 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

L. Wilder www.lwilderbooks.net

Kapak Modeli: Travis

Fotoğrafçı- Wander Photography

Kapak Tasarımı: Mayhem Cover Creations www.facebook.com/MayhemCoverCreations

Editör: Lisa Cullinan

Düzeltilen- Rose Holub www.facebook.com/ReadbyRose/

Teaserlar ve Afişler: Gel Ytayz at Tempting Illustrations

Kişisel Asistan: Natalie Weston PA

NEWSLETTER SIGNUP: <http://eepurl.com/dvSpW5> L. Wilder Books ile ilgili en son güncellemeler ve imzalı kopyalar ve daha fazlasını kazanma şansı için kaydolun.

Satan's Fury MC Serisinin tamamını bugün okuyun! Kindle Unlimited ile tüm kitaplar ÜCRETSİZ!

Yaz Fırtınası (Satan's Fury MC Novella)

Başına Buyruk (Satan's Fury MC #1)

Stitch (Şeytan'ın Öfkesi MC #2)

Cotton (Şeytan'ın Öfkesi MC #3)

Clutch (Şeytan'ın Öfkesi MC #4)

Smokey (Satan's Fury MC #5)

Big (Satan's Fury #6)

Two Bit (Şeytan'ın Öfkesi #7)

Diesel (Şeytan'ın Öfkesi #8)

Blaze (Şeytanın Öfkesi Memphis Bölümü)

Shadow (Şeytanın Öfkesi Memphis

Bölümü)

Hasarlı Mallar- (Kefaret Serisi Kitap 1- Nitro) Max'in

Kefareti (Kefaret Serisi Kitap 2- Max)

Inferno (Devil Chasers #1)

Smolder (Devil Chaser #2)

Ignite (Devil Chasers #3)

Consumed (Devil Chasers #4)

Combust (Devil Chasers #5)

Benim Ayartmam (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #1)

Bring the Heat (The Happy Endings Collection #2)

His Promise (The Happy Endings Collection #3)

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Gölge
2. Alex
3. Gölge
4. Alex
5. Gölge
6. Alex
7. Gölge
8. Alex
9. Gölge
10. Alex
11. Gölge
12. Alex
13. Gölge
14. Alex
15. Gölge
16. Alex
17. Gölge
18. Alex
19. Gölge
20. Alex
21. Gölge
22. Alex
23. Epilog

Son

Teşekkür

Blaze- Şeytan'ın Öfkesi: Memphis 'nden

alıntıÖnsözü

1. Blaze

Önsöz

Hep aynıydı.

Her gece.

Yatağa girip gözlerimi kapattığım anda zihnim çocukluğuma doğru sürüklenmeye başlardı. Bu düşünmekten hoşlandığım bir şey değildi ama kendime engel olamıyordum. Geçen her anla birlikte, kendimi daha önce defalarca yaşadığım eski, tanıdık bir kâbusun içine çekildiğimi hissediyordum. Tüm o eski çocukluk korku ve çaresizlik duyguları geri gelirken üzerimden soğuk bir ter aktı, nabzımın hızlanmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oldu. Bununla savaşmaya çalıştım. Zihnimi yeni bir yöne doğru zorlamaya çalıştım ama o korkunç anıların geri gelmesine engel olamadım, beni unutmak istediğim bir zamanı hatırlamaya zorlayarak peşimi bırakmadılar. Bir ileri bir geri savrulup kendimi kâbusun etkisinden kurtarmaya çalıştım ama faydası olmadı. Ne yaparsam yapayım, kendimi tekrar o evde buluyor, içimi burkan acı çığlıklarını dinliyor ve bunu durdurmak için tamamen çaresiz hissediyordum.

"Hayır. Lütfen. İstemiyorum."

Taş kesildiğini biliyordum. Sesinde bunu duyabiliyordum ve bu kanımı donduruyordu. "Beni reddetmeye kalkarsan ne olacağını biliyorsun," diye hırladı.

"Ama söz vermiştin. Geçen gecenin son kez olduğunu söylemiştin." "Yalan söyledim," diye cevap verdi şeytani bir tonla.

Onunla mücadele ettiğini duyabiliyordum ve yalvarışları beni çekiordu, "Lütfen. Sadece dur."

Kapının ardında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu; sadece bunu durdurmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Parmaklarımı kapı koluna doladım, kapıyı hafifçe açıp odasına girerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Onu, koruyucumuzu, yani bizi sevmesi ve koruması gereken adamı, kızımı yatakta tutarken bulduğumda ağzım açık kaldı. Pantolonunun kemeri çözülmüştü ve ona zarar verdiği çok açıktı. Annemi, babamı ve kız kardeşimi kaybettikten sonra sahip olduğum tek gerçek aile o olmuştu ve ona ne yaptığını görmek beni öfkeliyordu. "Bırak onu!" diye bağırarak ileri atıldım.

Gözlerinde şaşkın bir bakışla bana doğru döndü. Kendini yataktan çekip bana doğru ilerlemeye başladığında şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan eli boğazımdaydı, parmakları nefesimi keserken elini sıktı ve tükürdü, "Buraya gelmeye cüret ediyorsun, evlat."

Yataktan fırladı ve koşarak yanımıza geldi. Adamın eline uzanırken yalvardı, "Bırak onu. O daha iyisini bilmiyor... bilmiyor!"

"Öğrenmek üzere!" Beni duvara çarparken nefesindeki burbonun kokusunu alabiliyordum. "Benim evimde... benim kurallarımla yaşıyorsun ve bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenme zamanı geldi!"

Boğazımdaki tutuşunu bıraktı, sadece yumruğunu geri çekip çeneme vahşice vurmak için. Bana tekrar vurup yumruğunu karnıma indirmeden önce kendimi koruyacak zamanım yoktu. Yüksek bir gümbürtüyle yere düşerken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Birinin duyması, birinin gelip onu durdurması için dua ettim ama kimse gelmedi. Kaburgalarım ve sırtıma sürekli tekme atarken gülüyordu. Durması için yalvarırken, cenin pozisyonuna geçtim ve ellerimle başımı kapattım, ancak bu beni güçlü darbelerden korumaya yetmedi.

Ayağıyla yan tarafıma ve başıma vurdu. Onu görmezden gelerek beni tekrar tekrar tekmelemeye ve yumruklamaya devam etti. Tam bilincimi kaybetmek üzereyken elini başıma attı ve bir yumruk dolusu saçımı yakaladı. Beni dolaba doğru çekti ve içeri itti. Zar zor kendime geldiğimde, ayakkabı ve giysi yığınının arasında yere düştüm. Kapıyı suratıma çarpıp beni içeriye kilitlerken bakırın tadı damağımda kaldı. "Sakın ses çıkarma yoksa boğazını keserim!" diye homurdandığını duyunca irkildim.

Tam gerçek dehşet başlamak üzereyken, kabus sona erdi.

Nefes nefese yatağımda doğruldum, odamda olduğumu görünce rahatladım... yatağımda. Ellerimi yüzümde gezdirerek rüyanın kalıntılarını silmeye çalıştım ama hâlâ üzerime yapışmış, beni bırakmaya niyetli değildi. Sadistçe bir nedenden ötürü, hatırlamamı istiyor, beni o yetiştirme yurdunda geçirdiğim yıllar boyunca karşılaştığım cehennemi yeniden yaşamaya zorluyordu. Bu hiç adil değildi. Ben sadece bir çocuktum. Sevilmem ve korunmam gerekiyordu ama bulduğum tek şey acı ve ıstıraptı. O lanet insanlardan nefret ediyordum. Bize yaptıkları şeyler için varlığımın her zerresiyle onlardan nefret ediyordum, özellikle de o son geceden, beni kalıcı olarak damgalayan o geceden. *O gece* ruhumun bir parçasını kaybettim, tamamen kırıldım ve o zamandan beri asla eskisi gibi olamadım ve bir daha da olamayacağımı biliyordum.

Kaderimde gölgelerde yaşamak vardı, ama neyse ki kaderimde orada yalnız yaşamak yoktu. Yıllarca kendi kişisel cehennemimde yaşadıktan sonra, Şeytan'ın Öfkesi'nin bir üyesi oldum ve gerçekten ait olduğum bir yer buldum - olduğum gibi kabul edileceğim bir yer. Benim sadece karanlığı görebildiğim yerde kardeşlerim içimdeki iyiliği görebiliyordu. İçimdeki şeytanlar sürekli beni çekiştiriyor, çılgınca kontrolü ele geçirmeye çalışıyor ve her gün onları uzak tutmak için savaşıyordum. Ama mücadele sona ermişti. Kulübün yeni infazcısı olarak seçildim ve o içimdeki şeytanlar dizginleri ele almak üzereydi.

Gölge

Gece yarısını geçiyordu ve Murphy ile ben Frazier'e doğru ilerlerken oldukça tedirgin hissediyorduk. -Memphis'in özellikle gecenin bu saatinde çoğu insanın kaçındığı bir bölgesi. Bizim için bu bölgenin suç geçmişi, harap evleri ya da grafiti kaplı sokakları bizi tedirgin etmiyordu. Bunlara alışmıştık. Bunun yerine, kulübümüzün başkanı Gus'ın iki idarecimizden aldığı telefon bizi endişelendiriyordu. Görünüşe göre bir sorunla karşılaşmışlar ve yardımımıza ihtiyaçları varmış, ancak ona neler olduğunu anlatamadan hat kesilmiş. Bu Gus'ın hiç hoşuna gitmemişti. O her zaman neler olup bittiğini bilmekle övünen bir adamdı, özellikle de söz konusu kulübü olduğunda. Daha da kötüsü, bu son birkaç hafta içinde aldığı ilk telefon değildi. Aslında, birkaç tane olmuştu. Birkaç adamımız saldırıya uğramış ve soyulmuş, diğerleri ise tamamen kaybolmuştu. Böyle şeyler olmazdı. Koşucularımız arma takmasa da onlar bizim adamlarımızdı, *bizim korumamız altındaydılar* ve bunu herkes biliyordu. Adamlarımıza kim bulaştıysa ne yaptığını biliyordu ve cezasını çekecekti.

Murphy kaldırımı yanaştı ve motoru durdurdu. Ben de aynısını yaptıktan sonra bana döndü ve "Hadi gidip bakalım" dedi.

Neler olup bittiğini görmek için sabırsızlanarak bisikletinden indi ve karanlık, terk edilmiş ara sokakta ilerlemeye başladı. Kulübün baş çavuşu olarak Murphy'nin görevi kulübün emniyetini ve güvenliğini sağlamaktı ve rolünü ciddiye alıyordu. Gözetimi altındaki iki adamın tehlikede olabileceğini bilmek onu geriyordu. Onu ara sokakta takip ettim ve karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken ürkütücü bir his 45'liğime uzanmama neden oldu. Şehir merkezinde olmamıza rağmen ortalık sessizdi, çok sessizdi ve silahımı kılıfından çıkarırken sadece rap müziğin kısık uğultusu duyuluyordu. İkinci çöp konteynerine ulaştığımızda onları gördüm -Spencer ve Mayfield. En iyi iki idarecimizdi ve ikisi de kafalarında kurşunlarla yerde yatıyordu. "Lanet olsun."

Murphy hızla döndü ve bizim çocukları yerde görür görmez kükredi: "Lanet olsun! O!"

Her birine koşarak yaklaştı ve herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etti. ikisi de gitmişti. "Murph... Gus'ı aramalıyız."

Gus'ın haberi duyduğunda öfkeleneneğini bilen Murphy telefonuna uzanırken içini çekti. Bulduğumuz şeyi anlatırken onu dinledim ve birkaç metre ötede durmama rağmen, telefonun diğer ucundan gelen sesiyle Gus'ın tepkisini duyabiliyordum. Konuşmaları bittiğinde Murphy kullan-at telefonunu cebine geri koydu ve "Gus Gunner'ı bizim çocukları alması ve bu pisliği temizlemesi için birkaç aday ile birlikte gönderiyor" dedi.

Başımı salladım, sonra ara sokakta yürümeye başladım. Ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Spencer ve Mayfield'ı kimin öldürdüğünü bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey bulmayı umuyordum. Üçüncü Cadde'ye henüz varmışım ki Boon Franklin'i arabasında otururken gördüm. Her zaman bir şeylerle ilgilenen adamlardan biriydi ve benim ona doğru yürüdüğümü görünce yüzü soldu. Göz açıp kapayınca kadar motorunu çalıştırdı ve hızla uzaklaştı. Belli ki bir şeyler dönüyordu, bu yüzden Murphy'ye geri döndüm ve ona "Boon Franklin'i köşede park halinde gördüm ve beni görür görmez kaçtı" diye haber verdim.

"Boon Franklin? Bu ismi uzun zamandır duymamıştım. Bugünlerde kiminle çalışıyor?"

"Emin değilim. Öğrenmeye değer olabilir çünkü içimden bir ses öyle ya da böyle bu işin arkasında onun olduğunu söylüyor."

Haklı olduğum ortaya çıktı.

Riggs'in cep telefonunu kullanarak onun izini bulması uzun sürmemişti ve onu yakaladıktan sonra Blaze'le birlikte kulüp binasındaki nezarethaneye getirmişlerdi. Gus, onun Spencer ve Mayfield'in ölümleriyle ilgisi hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmeyi bana bırakmıştı. Köşede durup sigara içerken onun yaralı bir hayvan gibi inleyip sızlanmasını izledim. Yaklaşık dört saattir üzerinde çalışıyordum ve henüz konuşmamıştı ama endişelenmiyordum. Daha yeni başlıyordum. Onunla işim bittiğinde, bana tam olarak bilmem gereken şeyi söyleyecekti. Yerimden kıpırdamadan homurdandım, "Ben kendimi tekrar etmeyi seven bir adam değilim, Boon."

"O zaman bana çocuklarını sormayı bırak, çünkü bir bok bilmiyorum. Yemin ederim." Yalan söylediğini biliyordum.

Sigaramı yere atıp ona doğru ilerlerken "Sanırım biliyorsun," dedim. Boon iri bir adamdı, en az 1.80 boyunda ve 90 kiloydu; sert adamı oynuyordu ama kırılmak üzere olduğunu biliyordum. Bu yüzünden okunuyordu.

Yaklaştığımı fark edince yüzünü buruşturdu. "Sana söyledim, pislik. Adamlarını ben öldürmedim."

"Beni dinlemiyor musun?" Elimi kovaya uzattım ve paçavrayı sudan çıkarmamı izlerken şişmiş gözleri panikle büyüdü. "Sana onları öldürüp öldürmediğini hiç sormadım. Öldürdüğünü zaten biliyorum. Sana *nedenini* sordum."

Bununla birlikte, havluyu yüzüne yerleştirdim ve o durmam için yalvarırken, ben de aşağıya inip akü kablolarına uzandım. Her iki ucu başının iki yanına yerleştirmeden önce aktif bir kıvılcım olup olmadığını kontrol etmek için birbirine vurdum. Kabloları paçavraya bastırduğimde, şakaklarından elektrik akımı geçti ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Birkaç saniye sonra kabloları çıkardım ve vücudu tamamen gevşedi. Paçavrayı yüzünden indirdim ve onu kovaya geri koymamı izlerken gözleri benimkilere dikildi. "Bunu neden yaptın Boon?" diye sorarken sesim alçak ve sertti.

Orada durup kısa bir süre ona baktım ama cevap vermeyince tekrar paçavraya uzandım. Bezi yüzüne yerleştirdikten sonra, bağlarından kurtulmaya çalışırken bir o yana bir bu yana çırpınmaya başladı ama faydası yoktu. Hiçbir yere gitmiyordu. Kendini kurtarma çabasını görmezden gelerek kabloları tekrar uzandım ama "Artık bu boka katlanamıyorum!" diye bağırınca durdum. Vur emrini Jasper verdi. Hepsinin arkasında o var."

Ve işte oradaydı.

Jasper yıllardır kendine bir isim yapmaya çalışan yerel bir hayduttu. İkinci sınıf fahişeleri pazarlamaktan Doğu Yakası'nda kendi küçük uyuşturucu çetesini kurmaya kadar her şeyi denemişti. Hepimiz onun bir pislik olduğunu biliyorduk ama yolumuzdan çekilmeyi başardığı için onu rahat bırakmıştık. Artık her şey değişmek üzereydi. Boon'a bakarken kaşlarımı kaldırdım ve sakince sordum, "Peki neden gidip bunu yapсын ki?"

"Bilmiyorum dostum. Yemin ederim bilmiyorum. Sadece bir şeyler çevirdiğini biliyorum. Öldürdüğümüz her bir adamınız için büyük paralar ödüyor," diye saçmaladı.

Ve olay örgüsü kalınlaştı.

Paçavrayı kovaya geri indirdim ve Boon'un omuzlarının rahatlayarak çökmesini izledim. Adam çok kötü bir dayak yemişti. Hayatının tehlikede olduğunu bile bile

Jasper'la olan yeni bağlantısı hakkında çenesini kapalı tutmak için elinden geleni yaptı ama sonunda o da diğerleri gibi kanarya gibi ötmeye başladı. Odadan çıkarken onu sandalyesine bağlı bıraktım ve Gus'ı bulmak için koridora indim. Ortaya çıkardığım şeyi ona söylemenin zamanı gelmişti. Başkanımın ofisine doğru yürürken, Culebralar kapımızı çaldığından beri hayatımın ne kadar değiştiğini düşündüm.

Bölgemizin peşine düştüklerinde gerçek bir darbe almıştık. Yeni metamfetamin laboratuvarları için başlangıç yeri olarak Memphis'i seçmişlerdi ve ürünlerini Mississippi Nehri'nden aşağı taşıyarak güney bölgesine dağıtmayı umuyorlardı. İlk geldiklerinde, tüm rakiplerini yok etmeyi kendilerine görev edinmişlerdi ve gözlerini Şeytan'ın Öfkesi'ne diktiklerinde, sadece lokantamızı ve garajımızı yok etmekle kalmadılar, aynı zamanda iki kardeşimizi, Runt ve Lowball'u da öldürdüler. Runt iyi bir adamdı ve daha da iyi bir infazcıydı. Kulüpteki pozisyonu kolay bir pozisyon değildi, ancak zorluklarla yüzleşti ve hiçbir şeyin onu alt etmesine izin vermedi. Yerinin kolay kolay doldurulamayacağını hepimiz biliyorduk. Ne yazık ki kulüp saldırı altındaydı ve uyuşturucu kaçakçılarımızdan Terry Dillion'ın Culebras'ın takibine yardım ettiğini öğrendikten sonra onu sorgulamaya aldık. Hepimiz onun Culebras hakkında bilgi sahibi olduğunu biliyorduk - kulübün onları alt etmek için ihtiyaç duyduğu bilgiler ve karanlığın yüzeye çıkmasına izin vermek anlamına gelse de, Terry'yi konuşturmak için içimde olduğunu biliyordum. Neyse ki haklıydım. Birkaç saat içinde, kulübün Culebras'ı alaşağı etmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi bize sağlamasını sağlamıştım. Bunu yaparak kulübün yeni infazcısı olmaya layık olduğumu kanıtlamıştım ve o zamandan beri Runt'ın mirasına layık olmak için elimden gelen her şeyi yaptım

Alex

Yağmurdan kurtulmak için aceleyle *Hallie's Books and More'a* geldiğim o ilk günü hâlâ hatırlıyorum. Sadece nefes almayı ve kurulanmayı umuyordum ama kapıdan içeri girdiğim andan itibaren özel bir şeye rastladığımı anlamıştım. Rahatlatıcı vanilya kokusunu içime çekmek için bir adım geri attım, ardından odanın içinde kitap raflarının arasına serpiştirilmiş farklı oturma alanlarına baktım. Masaların üzerinde taze çiçekler ve duvarlarda asılı güzel suluboyalar vardı, bu da mekânı davetkâr hissettiriyordu - sanki sahibi gerçekten bir süre kalmanızı istiyordu. Gerçek niyetinin bu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yağmurluğumu çıkarıp ağrıyan ayaklarımı dinlendirecek bir yer aramaya başladığımda yapmayı planladığım şey tam olarak buydu. Mağazanın arka tarafına doğru yöneldim ve kendi başına küçük bir oturma alanı bulunca rahatladım. Adına bile bakmadan raftan bir kitap aldım ve rustik kanepeye oturdum. Çantamı yere indirdim ve oturur oturmaz tüm vücudum yumuşak minderlerin içinde eridi. Yıpranmış halimle bile hemen rahatlamaya başladım. İlk başta bunun sadece mağazanın sakinleştirici ortamından kaynaklandığını düşündüm ama sonra başka bir nedeni olduğunu fark ettim.

Ne kadar zamandır orada oturmuş kitap okuyormuş gibi yapıyordum ki, bir hanımefendinin nazik sesini duydum: "Shelley'nin mistik sözleriyle ilgilenen birini görmeyeli uzun zaman oldu."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığından, çekici, yaşlı kadına şaşkın bir ifadeyle baktım ve sordum: "Özür dilerim. Kimin sözleri?"

"Mary Shelley" diye cevap verirken yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Mary Shelley. *Frankenstein...* Son bir saattir okuduğun kitap."

Elimdeki kitaba baktım ve yüzümü buruşturdum. "Ah, evet. Tabii ki. Sadece düşünmüyordum."

"Her zaman favorilerimden biri olmuştur." Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, tanıdık gelen bir yanı vardı ve bu da beni anında rahatlatmıştı. Gri saçları gevşek bir topuz şeklinde toplanmıştı ve mor-beyaz, kravat boyalı uzun bir hippie elbisesi ile açık parmaklı sandaletler giymişti. Bileği her hareket ettiğinde şingirdayan bileziklerle doluydu ve gözleri okyanus kadar maviydi. "Ama sonra... Birçok favorim var. Bu kitapçıyı açmamın nedeni kitaplara olan sevgim."

"Burası senin evin mi?"

"Yirmi yıl önce açıldığı günden beri öyle. O zamandan bu yana her şey çok değişti, özellikle de her köşe başında açılan büyük kitapçılarla birlikte."

"Burası harika bir yer. O zincir mağazalar sizinkiyle kıyaslanamaz bile. Yanına bile yaklaşamazlar." "Bunu söylemen çok hoş ama son zamanlarda satışlarım bana farklı bir şey söylüyor."

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum ve kendimi bir çözüm bulmaya yardım etmek isterken buldum. Neden bahsettiğime dair hiçbir fikrim olmadığı için, "Kullanılmış kitap alıp satmayı deneyebilirsin. Benim memleketimde bu büyük bir olaydı."

Kaşlarını kaldırdı ve "Hmmm... Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil" diye cevap verdi. "Asla bilemezsin. Denemeye değer olabilir."

"Sanırım bu düşünülmesi gereken bir şey." Bir süre düşündükten sonra sordu: "Şehirde yeni misin? Seni daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum."

"Evet, hanımefendi. Buraya birkaç gün önce geldim."

"Memphis'e hoş geldiniz. Şehrin hangi bölgesinde olduğunuza dikkat etmeniz gerekiyor. Buralarda yalnız seyahat eden genç bir bayan için güvenli değil," diye uyardı.

"Dikkatli olacağım," diye teminat verdim.

"Güzel." "Peki, sizi yalnız bırakayım." demeden önce bir an oyalandı. Herkes bana Bayan Hallie der. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler, Bayan Hallie. Edeceğim."

Bir saat kadar geçti ve mağaza sessizleşti. Gitmeyi düşündüm ama günlerdir ilk kez gerçekten huzurlu hissediyordum. Kanepeye uzandım ve başımı arkaya yaslayarak fırtınanın sesini dinledim. Çok geçmeden göz kapaklarım ağırlaştı ve kendimi uykuya dalarken buldum. Uykusuz geçen geceler ve araba sürdüğüm günlerden sonra yorgunluktan bitap düşmüştüm ve sonunda beni yakalamıştı. Eğer beni uyandırmak için gelmeseydi muhtemelen gece boyunca uyuyacaktım. Bacağıma bir dokunuş hissettiğimde irkilerek doğruldum. Başımı kaldırdım ve ev sahibinin endişeli bir ifadeyle bana baktığını görünce tamamen utandım. Hemen eşyalarımı topladım ve "Çok özür dilerim. Öylece uyuyakaldığıma inanamıyorum."

"Sorun değil canım. Özür dilemene gerek yok."

Koltuktan fırladım ve kapıya doğru yürümeye başladım. "Benim bir tür sepet kutusu olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de değil. Kaç kez bir müşterimin uyuyakaldığını size anlatamam. Bu sadece kendilerini yeterince rahat hissettikleri anlamına geliyor. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Anlayışınız için teşekkürler. İyi geceler."

Kapı arkamdan kapandı ve bir anda etrafım karanlıkla çevrildi. Arabamı aramak için sokağın aşağısına ve yukarısına baktım ama hala biraz sersemlemiş hissediyordum ve nereye park ettiğimi hatırlayamıyordum. Tam paniklemeye başlamıştım ki kapı gıcırdayarak açıldı ve Bayan Hallie "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Sadece arabamı bulmaya çalışıyorum." Sonra aklıma geldi. Son iki yıldır kullandığım elmas beyazı BMW'yi aramıyordum; babamın on altıncı yaş gününde bana hediye ettiği arabayı. Onu üç eyalet *ö t e d e*, arka tamponunda "*Azgınsan Kornaya Bas*" etiketi olan dört kapılı eski bir Nissan'la takas etmiştim. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, caddenin karşısına park etmiş yeni ödülümü gördüm. Arabayı gösterdim ve ona "İşte burada!" dedim.

"Tamam canım. Dikkatli sür."

Arabama binmek için caddeyi koşarak geçmemi izledi. Anahtarımı takıp kontağı çevirdiğimde kapının içinde durduğunu görebiliyordum. Motor dönmeyi reddettiğinde sadece bir tıklama sesi duyduğumda hala orada duruyordu. O aptal arabayı çalıştırmak için defalarca denedim ama araba yerinden kılmılamadım. Başımın belada olduğunu biliyordum. Bayan Hallie buranın şehrin iyi bir bölgesi olmadığı konusunda beni uyarıyordu, bu yüzden yerimde kalmanın bir seçenek olmadığını biliyordum. Tam paniklemeye başlamıştım ki, pencereye vurulduğunu duydum. Yukarı baktım ve Bayan Hallie'nin orada durduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?"

Onu dışarı çıkıp beni kontrol etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bunu yaptığı için çok rahatlamıştım. Kapımı hafifçe araladım ve "Arabam çalışmıyor." dedim.

"Görüyorum. Neden içeri gelmiyorsun? Evimde bir sürü oda var. Benimle kalabilirsin. Yarın arabana bakması için birini göndeririz."

"Hayır. Seni bu şekilde dışarı atamazdım."

"Elbette, yapabilirsin. Ayrıca, bana eşlik etmen hoşuma gider."

Teklifi her ne kadar kulağa harika gelse de ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Kim olduğu ya da neden bana yardım etmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum."

"Tatlım, geç oldu ve tahmin etmem gerekirse, araban çalışıyor olsa bile nereye gittiğine dair hiçbir fikrin yok."

"Hayır. Sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Neden teklifimi kabul etmiyorsun? Fırında rosto var, ben de patates püresi yapacağım. Bana katılmanı çok isterim."

"Kulağa çok hoş geliyor. Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Eminim. Şimdi eşyalarını topla ve gidip bir şeyler yiyelim." "Tamam."

Dediğini yaptım ve arka koltuktan çantamı aldım. Arabayı kilitledikten sonra onu mağazaya kadar takip ettim. Üst kattaki dairesine çıkarken bana döndü ve "Bir adın var mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi. Ben ... Alex. Alex Carpenter."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alex."

Memphis, Tennessee'nin ortasında küçük bir kitapçıda sığınağımı bulacağımı hiç hayal etmemiştim ama buldum. Hallie kendime ait bir yerim olmadığını fark ettiğinde, sadece onunla kalmamı teklif etmekle kalmadı, bu konuda ısrar etti ve sadece bununla da kalmadı, bana kitapçıda çalışmam için bir iş verdi. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Bir şeyden kaçtığımı biliyordu ve benim için endişeleniyordu. Bana her baktığında bunu gözlerinde görebiliyordum ama hiç soru sormadı. İlk tanıştığımız gün bana neden bu kadar tanıdık geldiğini o zaman anladım. Bana annemi hatırlatıyordu. İkisi de koşulsuz ve tüm kalpleriyle seviyorlardı.

Ona geçmişimi anlatmak istiyordum ama kelimeleri söylemeye cesaret edemiyordum. Annemin ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmek beni neredeyse yok ediyordu ve gerçekte ne olduğunu öğrendiğim günden beri evi terk ettim ve bir daha arkama bakmadım. Bir yanım kaçmanın çözüm olmadığını biliyordu ama kendimi kapana kısılmış hissediyordum; annemi benden alan adama duyduğum nefretin ağırlığıyla hapsolmuştum. Başka seçeneğim yoktu. Oradan, *ondan -babamdan-* ve onun temsil ettiği her şeyden uzaklaşmalı ve akıl sağlığımdan geriye kalanları kurtarmalıyım.

Evden ayrıldığım ve kendimi koruyucu meleğim Hallie ile yaşarken bulduğum günden bu yana neredeyse sekiz yıl geçmişti. Bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir hayatı, sevgi ve neşe dolu bir hayatı gösterdi ve bunun için ona kesinlikle tapıyordum. Onun hikayelerini dinleyerek geçirdiğim zamanlarda, bizim için yarattığı dünyada kendimi güvende hissediyordum, sanki geçmişim sadece uzak bir anı gibiydi. Hallie geleceğimin sonsuz olasılıklarını görmeme yardımcı oldu. Farkında olsun ya da olmasın, bana sadece kalacak bir yer vermemişti. Bana, beni gerçekten önemseyen, *beni* diğerlerinden üstün tutan birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı ve bu dünyada bundan daha iyi hissettirecek bir şey olamazdı.

Hallie geçen yıl öldüğünde kalbim tamamen kırılmıştı. Hayatımda çok büyük bir güç olmuştu ve onsuz ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçek Hallie tarzında, o her zaman bir adım ötesini düşünürdü. Bana haber bile vermeden kitapçıyı ve üst kattaki daireyi bana bırakmıştı. Mezarından bile bana göz kulak oluyordu ve ben de onun mirasını devam ettirmekten gurur duyuyordum.

Her sabah erkenden kalkıp bir fincan kahve yapmak, bitkileri sulamak ve rafların tozunu almak için aşağıya iniyordum. Hallie'den sunumun her şey olduğunu öğrenmişim, bu yüzden kapıları açmadan önce mağazanın mükemmel olduğundan emin olmak istiyordum. Etrafta koşuştururken, kendimi *onun* -dizlerimin titremesine ve nefesimin hızlanmasına neden olan inanılmaz ateşli motorcunun- etrafta olacağı o sabahlardan biri olup olmayacağını merak ederken buldum. Hakkında çok az şey biliyordum

Sadece zaman zaman kitapçıya uğruyordu ve belli ki niyeti bu olmasa da rutini merakımı uyandırmıştı. Ön kapıdan girer, kısa bir selamlaşmadan sonra kendine bir fincan kahve yapar ve dükkânın arka tarafına doğru yol alırdı. Bir kitap seçtikten sonra, ilk ziyaretimde çok rahatlatıcı bulduğum kanepeye doğru ilerliyor ve yarım saat kadar orada oturup kahvesini içiyor ve sessizce okuyordu. Bitirdiğinde, boş fincanını çöpe atar ve kitabını yerine koyar, ziyaret için uğradığına dair hiçbir iz bırakmazdı. Ön kapıya doğru giderken tezgahın üzerine bir yirmilik bırakır ve bana veda ederdi.

İlk başlarda, özellikle de tuhaf davranışları nedeniyle onun küçük rutinini ilgi çekici buluyordum, ancak zamanla onun gelmesini dört gözle beklemeye başlamıştım ve bu sabah da durum farklı değildi. Güne başlamak için her şeyi hazırlar hazırlamaz kapının kilidini açmak için yanına gittim. Hızlıca pencereden dışarı baktım ve onun Harley'inden indiğini gördüğümde midemde kelebekler uçuştı. Benimle nadiren konuşan bir adama böyle ani bir tepki verdiğim için sessizce kendime lanet ettim. Bazen bir sohbet başlatmaya çalışıyordum ama kısa konuşmanın bana göre olmadığını hemen fark ediyordum. Ona rastgele sorular sorup uzun bir yanıt alacağımı umuyordum ama tek kelimelik yanıtlar dışında pek bir şey öğrenemiyordum. Buna pek aldırış etmedim. Her cevapta kendisi hakkında biraz daha bilgi veriyor, daha fazlasını öğrenmek için meraklanıyordum. Kapının kilidini açtım, *Açık* tabelasını ters çevirdim ve bir siparişe meşgulumuşum gibi görünmeye çalışarak ön tezgâha koştum. İçeri girdiğinde başımı kaldırıp baktım ve dar tişörtü ve solmuş kot pantolonunun içinde ne kadar iyi görüldüğünü görünce boğazım aniden kurudu. Gülümseyip "Günaydın!" dediğimde muhteşem gözleri bana doğru kaydı.

Küçük bir ifadeyle, "Günaydın," diye cevap verdi.

Yan masaya doğru yürüdü ve kendine bir fincan kahve yaptı. İşini bitirdikten sonra kanepedeki yerine geçmeden önce bana bir göz attı. Günün kitabına göz gezdirirken onu rahat bıraktım ve içeri süzülen birkaç müşteriye odaklanmaya, belirli bir kitap veya yazar hakkındaki sorularını yanıtlamaya çalıştım. Onu tamamen görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ama arada bir kendimi o köşeye gizlice bakarken buluyordum. Kendime engel olamıyordum. Sabahlarını benimle geçiren bu adam hakkında çok az şey biliyordum ve o da neden orada olduğu konusunda pek açık sözlü değildi. Yanıma gelip tezgâha yirmi dolarlık bir banknot attığında aklım hâlâ dalgındı. Hareketleri beni şaşırtmamıştı. Dükkâna her gelişinde yaptığı bir şeydi bu. Normalde öylece bırakırdım ama bir şey beni "Biliyor musun... bunu yapmak zorunda değilsin" demeye zorladı.

Durup dönerek o güzel mavi gözleriyle bana baktığında nefesim kesildi. "Peki ya istersem?"

Tam önümde, sadece birkaç adım ötemde duruyordu ve aniden tam bir düşünce oluşturmamıştım. Daha önce de birçok yakışıklı erkekle birlikte olmuşum ama onun gibi bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım - gecenin bir yarısı aşk romanı yazarlarına ilham veren türden. Gözlerim yontulmuş çenesine ve dolgun dudaklarına takıldı ve tek yapabildiğim orada aptal gibi kekeleyerek durmak oldu. Daha da kötüsü, duruşunu değiştirdi, böylece salınlı vantilatör tam doğru yönde üfleyerek kokusunu bana doğru spiral şeklinde gönderdi. Lanet olsun. Neden gidip koca ağzımı açmak zorundaydım ki?

Gölge

Her şeyi hissettiğim günler vardı, bir de tamamen hissizleştığım günler. O günler en sevdiğim günlerdi. *Hissetmek* istemiyordum. Acı istemedim. Pişmanlık olmasın. Yanlış yönlendirilmiş bir umut. Hiçbir şey. Yıllarımı bunu yapmama yardımcı olacak bir şey bulmaya çalışarak geçirdim. Alkolü, uyuşturucuyu, kadınları ve hatta terapiyi bile denemiştım ama sadece komutanım istediği için. Afganistan'da geçirdiğim süre boyunca hapsedilmişim ve bu bokun bir erkeğe neler yapabileceğini bildiği için, TSSB ile ilgili herhangi bir sorunuma yardımcı olacağını düşündü. Ne yazık ki durum öyle değildi. Danışman bana ulaşmak için elinden gelen her şeyi denedi ama kafamın içinde kopan fırtınayla başa çıkmaya hazır değildim ve bunu değiştirmek için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Başıma gelenleri görmezden gelmeye karar verdim ve sonunda her şeyin geçip gideceğini umdum. Ama öyle olmadı. Rüyalar daha da kötüleştı ve göğsümdeki donuk ağrı daha da şiddetlendi. Broad ve Second'un köşesindeki küçük bir kitapçıya girene kadar kaybettiğim bir savaş veriyordum. Kapıdan içeri girer girmez garip bir his kapladı içimi ve orada durup etrafa bakarken hissettiğim tuhaf duygular beni geriye götürdü. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiydim; tüm acı ve pişmanlıklarımın artık üzerime yapışmadığı ve bir anlığına kendimi bırakıp *nefes alabildiğim* bir dünyaya.

Üzerimde neden böyle bir etkisi olduğunu bilmiyorum, belki de bana evimi hatırlattı - her zaman güvende ve huzurlu hissettiğim, sevdiğim ve korunduğum *gerçek evimi*. Ailem benden alındığından beri böyle hissetmemişim. Kitapçı bana *tam olarak* aynı hissi vermese de, yakındı. Çok rahat, çok kolay hissettim. Hiç telaş yoktu. İçeri girer, kendime bir fincan kahve yapar, sonra bir kitap alır ve dükkânın arka tarafındaki kanepeye doğru yol alırdım. Sessizdi ama çok da sessiz değildi. Kitabımın sayfalarını çevirirken, mağazanın ön tarafındaki hareketliliği, insanların bir kitap seçerken fısıldaşmalarını veya bir satın alma işleminden sonra kasanın sesini duyardım ve bu beni rahatlatırdı. Başlangıçta beni buraya geri getiren şey bu duyguydu, ancak kitapçının güzel Latin sahibi Alex Carpenter gözüme çarptığı anda her şey değişti. Geçmişte oraya nefes alabileceğim ve belki de kafamdaki sorunlara çözüm bulabileceğim bir yer aramaya gitmişken, birden kendimi sırf onu bir kez daha görebilmek için düzenli olarak uğrarken buldum.

Bugün de farklı değildi. Boon'la uğraştığım uzun bir gecenin ardından dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve her zamanki gibi o da tam olarak bunu yapmıştı. Birkaç dakikalığına tüm saçmalıkları unutup kafamı boşaltabildim. Güne başlamaya hazır hissettiğimde, strator bardağıma çöpe attım ve kitabımı bulduğum rafa geri götürdüm. Kitabın başlığına baktım: *İyileşme Rehberi: TSSB'de Yolunuzu Bulmak* - ve kısa bir an için gerçekten de o lanet şeyi satın almayı düşündüm. TSSB ile ilişkilendirilen bazı semptomlara sahip olduğumu bilsem de, teşhisin gerçekten uygun olduğundan emin değildim. Afganistan'da geçirdiğim yıllar çok acımasızdı, özellikle de esaret altında geçirdiğim zaman ve gördüğüm katliamlar düşünüldüğünde, ama orada yaşadıklarımın hiçbirini koruyucu aile yanında yaşadığım cehennemle kıyaslanamazdı bile. O yıllarda yaşadığım işkence, bitmek bilmeyen dayaklar ve zihinsel istismar her erkeği yaralamaya yeterdi. Zorlu, ama bu bile neler yaşadığımı gerçekten anlayan tek kişiyi kaybetmek kadar yıkıcı değildi. Hayatım birbiri ardına gelen kalp kırıklıklarıyla geçti ama geriye dönüp baktığımda o yılların beni bugün olduğum kişi haline getirdiğini fark ettim.

Yaşadığım sorunların hızlı bir çözümü olmadığını bildiğim için kitabı diğerlerinin yanındaki rafa geri koydum. Alex'in tezgâhın arkasında durduğu yere doğru yürüdüm ve ona doğru geldiğimi fark eder etmez gülümsedi. Tezgâha yirmi dolarlık bir banknot bırakıp kapıya yönelirken başımla hızlıca selam verdim.

Dışarı çıkmadan hemen önce, "Biliyorsun... bunu yapmak zorunda değilsin" dedi.

Benimle nadiren konuşurdu, bu yüzden yorumu beni hazırlıksız yakaladı. "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Her geldiğinde bana yirmi dolar ver. Buna gerçekten gerek yok. Bir şey satın aldığınız yok ve isteyen herkese kahve bedava."

O bunu gereksiz bulsa da ben aynı fikirde değildim. Her geldiğimde onun alanını işgal ediyor, kahvesini içiyor ve kitaplarından birini satın almadan okuyordum. Ona para vermek yapılacak en doğru şeydi. "Peki ya istersem?"

Verdiğim cevap onu hazırlıksız yakalamış olacak ki tavrı hızla değişti. Orada durmuş bana bakarken yüzünde bir panik ifadesi belirdi ve yanıtını oluşturması birkaç saniye sürdü. Cevap verirken neredeyse telaşlanmış gibiydi, "Oh, şey... *eğer istiyorsan...* sorun değil. Yani... İyiden de öte. Sadece bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmeni istemedim, çünkü zorunda *değilsin*."

"Hiç yapmadım, ama açıkladığın için teşekkürler."

Gülümserken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi, masum ve tatlı görünse de altında bir hüznü saklı olduğunu söyleyebilirdim, bu da beni onu oraya neyin koyduğunu merak etmeye itti. "Umm... Tamam o zaman."

Başımı salladığımda çarpıcı, karanlık gözleri benimkilere kilitlendi ve ayrılmak için dönmeyen hemen önce sözlerini tekrarladım, "Tamam o zaman."

"Sonra görüşmek dileğiyle," diye seslendi ürkek bir sesle. Omzumun üzerinden geriye baktım.

"Görüşeceğiz."

Dışarı çıkıp bisikletime doğru yürüdüm. Bisikletime atladıktan sonra kaskımı taktım ve kitapçıya doğru bir göz attım. Alex'in tezgâhta oturduğunu ve başını ellerinin arasına alıp yavaşça iki yana salladığını gördüm, belli ki aramızdaki konuşmadan dolayı sarsılmıştı. *O* anda içimde, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir hissetmediğim tuhaf bir duygu *kıpırdandı* ve neredeyse, *neredeyse* gülümsedim. Tepkime şaşırarak bisikletimi çalıştırdım ve kaldırımdan uzaklaştım, kulüp binasına doğru ilerlerken o istenmeyen duyguları geri ittim. Gus'ın Jasper'ın izini bulup bulamadığını görme vakti gelmişti. Benim gibi başkanım da Jasper'a ve bizim çocuklara olan yeni ilgisine tam olarak ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kapıdan içeri girdiğimde Blaze ve oğlu Kevin dışarıda Riggs'le konuşuyorlardı ve ben bisikletimi park eder etmez Kevin kocaman bir gülümsemeyle yanıma koştu. "Babam sana haberleri verdi mi?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için "Emin değilim" diye cevap verdim. "Bana bir arazi motosikleti alacak!" dedi heyecanla.

"Toprak bisikleti mi? Bu harika."

"Bu harika! Sonunda kendi bisikletime sahip olacak yaşa geldiğimi söyledi ve garaja getirirsek tamir etmeme yardım edebileceğini söyledi."

Uygulayıcı olmanın yanı sıra, Blaze'e garajda da yardım ettim. O daha çok eski model arabaları yenilemekle uğraşırken, ben de klasik motosikletlere odaklanıp eski, hırpalanmış motosikletleri hayata döndürüyordum. Bir arazi motosikletinin harika bir proje olacağını düşünerek başımı salladım ve "Evet, bunu yapabilirim" dedim.

"Yardım edeceğine biliyordum." "Çok geçmeden bir Harley alacağım ve seninle ve çocuklarla birlikte sürebileceğim."

"Sakin ol, katil." Blaze kıkırdadı. "Henüz kendimizi aşmayalım. Bu bir arazi motosikleti

çiftlikte kullanmak
için." "Ama bu da
bir başlangıç."

Riggs, "Evet, öyle ve haklısın - harika olacak," diye ekledi.

Blaze omzunu sıvazladı ve "Neden içeri girip eşyalarını almıyorsun?"

Seni eve geri götürme vaktim geldi."

"Tamam." Kevin içeri girdi ama sonra hemen durdu ve Blaze'e döndü. "Gammy ve Pop'a bana bir arazi motosikleti alacağını söyledin, değil mi?"

"Henüz değil, ama yapacağım."

"Baba, inek doğuracağını biliyorsun," diye sızlandı Kevin.

"Büyükaneni ben hallederim. Sen git eşyalarını al," diye güvence verdi Blaze.

Kevin gittikten sonra Riggs'e baktım ve "Moose Jasper'ı bulabildi mi?" diye sordum.

"Siktir et, ben de bilmiyorum," diye homurdandı Riggs. Kulübün bilgisayar gurusu olarak, teknik açıdan yapılması gereken bir şey varsa, adamımız oydu. Büyük devlet sitelerini hacklemekten, bulunmamak için ellerinden geleni yapan insanların yerini bulmaya kadar adamın yapamayacağı şey yoktu. Adam tam bir dâhiydi ve adamımızı bulamadığı için mutlu olmadığı açıktı. "Sanki adam sırta kadem basmış gibi."

"Tamam o zaman, bana onun nerede olduğunu bilen birini getirin. Onlardan öğreneceğim," diye teminat verdim.

"Boon'un bilmediğinden emin misin?"

Boon'un adının geçmesi aklıma bir fikir getirdi. "Hayır, ama bilen birini tanıyor olabilir."

"Denemeye değer," diye ekledi Blaze.

"Evet, öyle." Yürümeye başlarken ikisine de baktım ve "Gus'a nerede olacağını bildirin" dedim.

Riggs, "Şimdi o tarafa doğru gidiyoruz," diye cevap verdi.

Kulüp binasına doğru ilerlerken Kevin koşarak dışarı çıktı ve "Baba! Gitmeye hazırım!"

"Zamanı geldi. Motosiklete bin," Blaze başını salladı, sonra ekledi, "Hemen döneceğim."

Tam binanın arka tarafına girdiğimde Blaze'in motosikletinin kapıdan çıktığını duydum ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla Kevin'i büyükanne ve büyükbabasının evine götürmek için sabırsızlanıyordu. Koridorda birkaç adım attım ve Boon'u bıraktığım odaya girdim. Lağımından fırlamış gibi kokan Boon, morarmış, şişmiş ve sandalyeye bağlanmış bir halde oturuyordu. Acınası bir ifadeyle, yalvaran gözlerle bana baktı ve "Buradan çıkmama izin verecek misin, vermeyecek misin?" diye sordu.

"Buradan çıkmama izin mi vereyim? Şimdi, neden gidip bunu yapayım ki? Daha yeni tanışıyorduk." "Siktir, dostum," diye inledi. "Sana bildiğim her şeyi anlattım zaten. Bırak gideyim."

Onu oracıkta boğma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Boon iki adamımızı öldürmüştü ve bu şişko herif o odadan canlı çıkacağını sanıyorsa, başına başka bir şey gelecekti. Ama umudunu kırmanın bir anlamı yoktu - en azından şimdilik. Hâlâ ondan bilgi almam gerekiyordu ve benden tamamen vazgeçmesi riskini almak istemiyordum. Ona bakarken kollarımı kavuşturdum ve "Sana birkaç sorum daha var" dedim.

"Lanet olası sorulara cevap vermeyi bıraktım, dostum." Benim el becerimi tecrübe edeli on sekiz saat kadar olmuştu, bu yüzden küçük bir hatırlatmaya ihtiyaç duyması sürpriz değildi. Sabrım tükenmek üzereydi, bu yüzden vakit kaybetmemeye karar verdim ve doğrudan akü kablolarına yöneldim. Elim su dolu kovaya uzatıp ıslak bezi kaptığım anda, özellikle de bezi yüzüne yerleştirdikten sonra nefes alıp vermesi zorlaştı. Tek gereken

Bir gün önce hissettiği acıyı hatırlamasına yardımcı olması için yüzünde o paçavranın olması hissine kapıldı ve hemen fikrini değiştirdi. "Pekâlâ! Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim!"

Bezi yüzünden çekerken ona baktım ve "Jasper'a geri dönelim. Bana seninle yaptığın anlaşmadan bahset."

"Öldürdüğüm her bir adamınız için bana beş bin dolar vaat etti. Tek bildiğim bu." "Beş bin mi? Jasper gibi bir adam için çok para."

"Bunu sana söylemiştim. O kadar parayı nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yok ama şu anda para içinde yüzüyor olmalı."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Yaklaşık bir hafta önce, aynı miktarda nakit karşılığında diğer üç adamınızı öldürmem için beni tuttu. Vazgeçebileceğim bir para değildi, ben de yapacağımı söyledim."

"Ve?"

"Biri geldiğinde onlarla ilgilenmenin tam ortasıydım. İş bitirememiş olsam da, onları hırpaladığım için bana bin dolar ödedi. Bunu kim yapar ki?"

Hiç kimse.

"Onu nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Jasper mı?" diye sordu aşırı hevesli bir omuz silkmeyle. "Düzenli takıldığı yerler var. Ben onu hep orada bulurum."

"Peki ya orada değilse?"

"Siktir, dostum. Hiçbir fikrim yok."

"Bunu yapacak birini tanımam gerek."

Bir an düşündü ve sonra, "Eğer Jasper saklanıyorsa, nerede olduğunu bilen sadece iki kişi vardır. Sağ kolu Hoss ya da Milton."

Hoss'u Jasper'la çalışmaya başlamadan çok önce tanıyordum. Ordudayken bir iki kez yollarımız kesişmişti ve tam bir karakterdi. Yapamayacağı hiçbir şey yoktu ama daha çok hikaye anlatıcılığıyla tanınırdı. Kalın taşra aksanı ve karizmatik gülümsemesiyle kalabalığın dikkatini çekmekte hiç zorlanmazdı. Herkesi sadece iyi bir köylü çocuğu olduğuna inandırmaya çalıştı ama ben buna inanmadım. Adam eğitilmiş bir katildi, istediğini elde etmeye kararlı biriydi, bu yüzden Jasper için çalıştığını öğrendiğimde pek şaşırmadım. Öte yandan Milton, daha önce duymadığım bir isimdi. "Milton mı?"

"Evet, bu onun kuzeni... En azından herkese öyle olduğunu söylüyor. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla oldukça yakınlar... *rahat edemeyecek kadar* yakınlar."

Benim için hecelemesine gerek yoktu. "Anladım. Bu Milton denen adamı nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?" "Hiçbir fikrim yok, ama eminim Hoss sana söyleyebilir. Eminim Jasper'la birlikte onun evine gitmiştir."

Boon her şeye rağmen yardımcı olmuştu. Onun işini bitirme zamanı geldiğinde bunu göz önünde bulunduracaktım. İkimize de bir iyilik yapabileceğimi düşünerek yürüdüm ve gideri odanın ortasına yerleştirilmiş su hortumunu aldım. Runt onu temizliğe yardımcı olması için kurdurmuştu ve son birkaç haftadır çok kullanışlı buluyordum. Hortumu açtım ve Boon'a doğru tutarak pis kokusunu temizlemeye çalıştım. İşim bittiğinde onu yere sabitleyen zinciri çözdüm ve beton duvardaki kilidin yanına taşıyarak ona az da olsa hareket kabiliyeti kazandırdım. "Sana biraz su ve yiyecek bir şeyler getirmek için ne yapabileceğime bakacağım."

Tenine yapışan soğuk sudan titreyen Boon, sanki kendisine lüks bir konaklama sunulmuş gibi kirli karyolaya baktı. "Sağ ol dostum."

Bana çok erken teşekkür etmişti. İki adamımızı öldüren adamın son nefesini vermesi an meselesiydi. Boon bana Jasper'ı bulmam için gereken şeyi vermişti ve bunu yapmıştı.

Saatlerce süren anlamsız bir işkenceye dönüşmeden. Birkaç saatlik uykuyu ve son bir yemeği hak etmişti ama sonra, Şeytan'ın Hiddeti'ne ihanet eden herkes gibi, ihanetinin nihai bedelini ödeyecekti.

Alex

Memphis'e ilk taşındığımda, Hallie gerçekten sahip olduğum tek arkadaşım. Yeni hayatıma ısınmam biraz zaman aldı, çünkü büyük bir parçam geçmişimin beni yakalamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Korkuyordum ama sonunda Hallie beni bir şans vermeye ikna etti - gölgeler içinde bir hayat yaşamak gerçekten yaşamak değildi. İşte o zaman nihayet dışarı çıkmaya başladım ve kısa bir süre sonra en iyi arkadaşım Jason'la tanıştım. O gün Hallie'ye Noel hediyesi bakmak için küçük, şirin bir butiğe girmiştım. Ortasında Eyfel Kulesi olan bir kar küresini görür görmez onu bulduğumu anladım. Ödeme yapmak için acele ettim ve o ana kadar tezgahın arkasında duran adamı fark etmemiştim bile. Uzun boylu, gerçekten uzun boylu, ince yapılı ve muziplik dolu bir gülümsemesi vardı. Onda hoşuma gidecek bir şeyler olduğunu hemen anlamıştım.

"Merhaba. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Teşekkürler."

Kar küresini tezgahımdan aldım ve hızlıca sallarken "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet. İşte bu."

Hâlâ suyun içinde yüzen küçük beyaz beneklere bakarak, "On sekiz dolar," dedi.

Bir yirmilik uzattım. "Al bakalım."

Paraya uzanırken bana baktı ve bir süre beni inceledi. "State'e gidiyor musun?"

Cevap vermeye utanıyordum. "Hayır. Sanırım bölgede biraz yeni olduğumu söyleyebilirsiniz. Bu sonbahar birkaç ders almayı düşündüm ama bunu başarabilir miyim emin değilim. Nasıl olabileceğini bilirsin."

"Oh, kesinlikle anlıyorum." Parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi. "Okulun benim için uygun olmadığına karar vermek üzereyim. İlkbaharda birkaç ders aldım ama başarısız oldum. Sanırım sınıf geçmek için gerçekten derse girmeniz gerektiğini söyleyen notu kaçırdım."

"Evet. İşte seni orada yakalıyorlar." Kıkırdadım. "Hepsi bir aldatmaca."

"Kesinlikle!" Güldü. "Ben Jason, bu arada."

"Merhaba, Jason. Ben Alex."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Alex."

Tam hediyemi çantaya koyarken arka odadan genç bir kadın çıktı ve dostça bir gülümsemeyle bize doğru yürüdü. Bir süre Jason'ın yanında durdu ve sonra onu dürttü. "Buralarda yeni olduğu için onu Newman's'a davet etmelisin."

Jason ona gözlerini devirdi, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Para üstümü uzatırken, "Hiç Newman's'a gittin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yaptığımı söyleyemem."

İçinden kıkırdarak cevap verdi: "Gerçekten harika müzikleri var. Sycamore'un aşağısında. Bir ara gelip kontrol etmelisin."

"Oh, tamam. Bunu yapabilirim."

Daha kelimeleri ağızdan yeni çıkarmıştım ki genç kadın ekledi: "Bu gece birkaç arkadaşla birlikte orada olacağız. Kasabaya yeni bir grup geliyor ve söylentilere göre

iyi."

"Özür dilerim. Bu benim kız kardeşim, Daphne. Bazı konularda oldukça iğrenç olabiliyor," diye iç geçirdi Jason. "Geleceğini söyleyen iyi olur; yoksa bu işin peşini asla bırakmaz."

"İğrenç mi? *Bana* iğrenç mi diyorsun? *Westworld*'ü kaçırdığında ya da en sevdiğin çakmağı bulamadığında öfke nöbeti geçiren sensin."

"Tamam. *Saldırgan*."

"Ben sadece haklı olduğumu bildiğim zaman ısrarcı olurum," diye savunmacı bir şekilde cevap verdi. "Her neyse."

Sonunda dikkatini tekrar bana çevirdi ve "Ee, gelebilecek misin?" diye sordu.

Güvenilebilir olup olmadıklarına karar vermeye çalışırken ikisini de inceledim ve sonra Jason bana şüphelerimi yok eden o gülümsemelerden birini yaptı. Ona karşı hiçbir çekim hissetmesem de, tanımak isteyeceğim birine benziyordu. Hâlâ biraz endişeliydim ama "Evet, sanırım bu işi halledebilirim" diye cevap verdim.

"Harika," diye heyecanla cevap verdi. "Size bir yer ayıracağız."

Butikten çıkarken akşamki planlarım için heyecanlıyım ama eve döndüğümde tereddüt etmeye başladım. Kendi yaşımda bir arkadaşım olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kendimi aptal durumuna düşüreceğimden endişe ediyordum. Neyse ki o sırada Hallie beni fazla düşündüğüme ve kendimi ortaya koymam gerektiğine ikna etmek için yanımdaydı. Hatta kıyafet seçmeme yardım etti ve Newman's'a giderken taksi paramı ödedi.

İçeri girdiğimde çok gergindim ama Jason'ı bulup onun ve arkadaşlarının yanına gider gitmez hepimiz hemen konuşmaya ve gülmeye başladık. Beni ekiplerinden biriymişim gibi hissettirdiler. O gecedен bu yana neredeyse altı yıl geçmişti ve o zamandan beri çok iyi arkadaş olmuştuk. Jason'la pek çok ortak noktamız olduğunu kısa sürede öğrendim. Sadece annesi birkaç yıl önce ölmemişti, babasıyla da araları pek iyi değildi. Yerel bir bankadan zimmetine para geçirdiği için birkaç yıl hapis yattıktan sonra babası bir daha eskisi gibi olmamıştı ve Jason ondan uzak durmak için elinden geleni yaptı. Ona geçmişimle ilgili tüm detayları anlatmasam da, kendisinin ve kız kardeşinin yaşadığı acıyı anladığımı biliyordu. Hallie öldüğünde onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Yeniden ayağa kalkmama yardım etmek için yanımda olmasalardı muhtemelen hala o dairede ağlıyor ve kalp kırıklığının içinde debeleniyor olurum.

İki çalışanımdan biri beklenmedik bir şekilde işten ayrıldığından beri zamanımın çoğunu işte geçiriyor, boşluğu doldurmaya çalışıyordum. Jason haftalardır ara vermeme istiyordu, bu yüzden arayıp "Newman dokuzda" dediğinde şaşırmadım.

Sesindeki heyecanı duyunca, "Ne? Neden? Neler oluyor?" "The Smoking Guns şehirdel!"

Şehre gelen tüm yeni, gelecek grupları takip etmek Jason'ın görevi haline gelmişti ve biz de genellikle onun yanında yer alıyor, dinlerken gelecekteki kaderleri hakkında kendi tahminlerimizi yapıyorduk. Bu bir tür gelenek haline gelmişti, bu yüzden Jason'ın ekipteki herkesi barda buluşmak üzere çağırması beklenmedik bir şey değildi. "Vay canına. Bu gece Newman'ın yerinde mi olacaklar?"

"Beni dinliyor musun ki?"

Sesi hayal kırıklığıyla doluydu ve gıdıklanmamak elde değildi. "Evet, Jason. Dinliyorum ama bana gerçekten hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Bilmen gereken her şeyi söyledim," diye kıs kıs güldü. "Saat dokuzda Newman's'a git ve havalı bir şeyler giy."

"Dur bakalım... Tam olarak ne demeye çalışıyorsun, dangalak?" Savunmaya geçerek sordum. "Ben *her zaman* havalı giyinirim."

"Umm... Hayır, yok... Ama bu ne burada ne de orada. Sadece etkilemek için giyin. Bu *Smoking-freaking-Guns!*"

Onu daha iyi tanı mıyor olsaydım, bu yorumundan dolayı hakarete uğrayabilirdim ama Jason'ı en sevdiği grubun şehirde çalacak olmasından dolayı heyecanlandığını anlayacak kadar uzun süredir tanıyordum. "Vay canına, bu grup için gerçekten çok heyecanlısın. Geçen yıl Backyard Dogs şehre geldiğinden beri seni bu kadar heyecanlı görmemiştim."

"Beni yanlış anlamayın, Smoking Guns harika bir grup ama onlar Backyard Dogs değil. İnanılmazlardı ve ilk müzik klipleri için orada olmak her şeyin ötesinde harikaydı." O geceyi hatırlayarak, "Evet, çok güzeldi" diye ekledim.

"*Düzgün* mü?" diye azarladı. "Sadece *düzgün* değildi, Alex. İnanılmazdı. *Neptune* dergisinin bir grup için Newman'a geldiğini kaç kez gördün?"

"Tamam. Tamam. Tamam. Haklısın. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve gerçekten *inanılmazdı*." Kıkırdadım.

"Evet, öyleydi."

"Kim bilir... belki aynı şey bu gece Smoking Guns'ta da olur." "İnsan umut edebilir ama bundan şüpheliyim. Aynı türden bir takipçileri yok." Jason iç çekti, "Her neyse, gelirken seni de almamızı ister misin?" diye sordu.

Son şarkıya kadar kalmak isteyeceğini bildiğinden, "Hayır, seninle orada buluşuruz" dedim.

"Siz bilirsiniz, geç kalmayın yeter."

Bazı insanlar Jason'ın güçlü kişiliğinden rahatsız olsa da, onunla vakit geçirmekten keyif almamın nedenlerinden biri de buydu. Onunla tahmin yürütmek mümkün değildi. Aklından geçenleri her zaman tam olarak söyler ve nadiren hiçbir şeyi saklamazdı. Hayata bakış açısını oldukça eğlenceli buluyordum. Ne zaman birlikte olsak, söylediği veya yaptığı bir şeye tüm zamanımı isterik bir şekilde gülerek geçirirdim ve bunu neden bu kadar komik bulduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Bazen kendimi neden biriyle çıkmayı denemediğimizi düşünürken buluyordum. Yakışıklı ve zekiydi ve benim için her şeyi yapardı. Ama sonra, aramızda kesinlikle *hiçbir* kimya olmadığını hatırlardım. Islak bir paspası öpsem daha iyi olurdu, bu yüzden yardımcım Jason ve ben sonsuza kadar arkadaş bölgesinde kalacaktık ve başka türlüünü de istemezdim.

İçeri girer girmez Jason'ı barda oturmuş Daphne ve erkek arkadaşı Jimmy ile konuşurken buldum. Onlara doğru yürüdüğümü fark ettiği anda saatine baktı. "Geç kaldın."

İçimi çektim ve grubun hâlâ kurulmakta olduğu sahneye hızlıca bir göz attım. "Sakin ol dostum. Yaklaşık on beş dakika geciktim. Ayrıca, daha çalmaya başlamadılar bile."

"Çünkü yarım saat daha başlamamaları gerekiyordu." "O zaman neden bana 9'da burada olmamı söyledin?"

"Çünkü geç kalacağını düşünmüştüm."

"Bir keresinde geç kalmıştım, ve sen-"

"Bebeğim, her zaman geç kalıyorsun ama bunun senin cazibenin bir parçası olduğunu fark ettim." Siyah örgü gömleğime ve yıpranmış kot pantolonuma baktı ve gülümsedi. "Ve bu kıyafetleri seviyorum."

Yanına oturdum ve "Teşekkürler. Onayladığınıza sevindim."

Daphne öne doğru eğildi ve gülümsedi. "Selam Lex. İçecek bir şey ister misin?" "Elbette. Bir bira alacağım."

Jimmy barmene işaret etti, o da içkimi önüme koydu. Tam bir yudum almak için elime almıştım ki Jason endişeli bir ifadeyle bana döndü. "Yapma."

araba kullandığını unut."

Ben daha cevap veremedim Daphne, "Sana Jimmy'nin yeni iş terfisinde bahsetmiş miydin?" diye sordu.

Daphne bana son haberleri aktarırken, Jason grup nihayet kurulumu tamamladığında endişeyle sahneye baktı ve solist mikrofonun başına geçtiğinde gözleri parladı. Nihayet çalmaya başladıklarında Jason kendini zor tutuyordu ve kafasını müziğe göre sallamaya başladığında gülümsemeden edemedim. Birkaç şarkı çaldıktan sonra bana doğru eğildi ve "Harikalar, değil mi?" diye sordu.

Gözlerim sahneye doğru kaydı ve grubun müziğine odaklandığımda, onları neden bu kadar sevdiğini anlayamadım. Bunun onu çıldırtacağını bilsem de omuz silktim ve "Daha iyilerini duymuştum" dedim.

"Ne?"

"Yani... fena değil ama Rikets'in daha iyi olduğunu sanıyordum." "Oh, Tanrım. Biz neden arkadaşız ki?"

"Çünkü senin keyifli kişiliğine katlanacak tek kişi benim ve benimkine katlanacak tek kişi de sensin" diye cevap verirken sııttım.

"Beni yakaladın," diye kıkırdadı. "Gelecek hafta Red Birds maçına gitmek ister misin? Bazı çocuklar bir grup oluşturuyor."

"Olabilir. İş yerindeki programı kontrol ettikten sonra size haber veririm."

Başını salladı, sonra dikkatini tekrar sahneye çevirdi. Bir saat daha oturup melodilerin gürültülü akışını dinledim ve daha fazla dayanamadığımda Jason'ın omzuna vurdum. "Ben çıkıyorum."

"Ama işleri bitmedi."

"Yarın erken saatlerde büyük bir siparişimiz var. Her şeyi halletmek için orada olmalıyım."

"Tamam, ama eve gider gitmez bana mesaj at."

Başımı salladım, sonra Daphne ve Jimmy'nin yanına gidip onlarla vedalaştım. Loş ışıklı otoparka yöneldiğimde saat on biri geçiyordu ve büyük olasılıkla grup hâlâ çaldığı için görünürde kimse yoktu. İçimde huzursuz bir his vardı ve aniden daha yakına park etmiş olmayı diledim. Daha birkaç adım atmıştım ki yaklaşan birkaç motosikletin gürültüsünü duydum ve yaklaştıkça adamlardan birinde tanıdık gelen bir şey fark ettim. Gecenin zifiri karanlığında bile onun o olduğunu biliyordum - kitapçıdaki seksi motorcu. O ve arkadaşı yanımdan hızla geçerken olduğum yerde donup kaldım.

Hepsi Newman'ın ön kapısının yanına park ederken hemen arkalarında siyah bir SUV durdu. Motosikletinden inişini ve kaskını çıkarışını hayretle izledim. Dönüp bana doğru baktı ve o delici mavi gözler benimkilere kilitlendiğinde, tüm mantık duygularım uçup gitti. Hareket edemiyordum. Nabzım hızla atıyor, avuçlarım terliyor ve hormonlarım coşuyordu. Koyu renk saçlarını savurarak o kadar güzel görünüyordu ki, kot pantolonunun her yerinden nasıl yapıştığını fark etmemek imkânsızdı. Tam bir karmaşa içindeydim. Daha önce hiçbir erkek üzerimde böyle bir etki yaratmamıştı. Bundan hoşlanmamıştım. Arabama binip üzerimden atmak istedim ama onun iki arkadaşını bırakıp bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde zihnim ve bedenim işbirliği yapmadı. Tam bir aptal gibi orada öylece durdum.

Sonunda yanıma geldiğinde çatık kaşları ve gergin ifadesiyle beni şaşırttı. Orada öylece durup birkaç saniye bana baktı ve başka ne yapacağımı bilemediğim için "Sensin" diye mırıldandım.

"Evet. Benim."

"Özür dilerim... Aslında adınızı bilmiyorum."

"Ben Shadow." Ben cevap veremedim park yerine hızlıca bir göz attı ve "Burada yalnız mısın?" diye sordu.

"Evet... Ben de tam eve gitmek üzereydim."

"Burada tek başına olmamalısın. Güvenli değil," diye homurdandı.

Sert ses tonuna şaşırarak daha da gerildim ve saçmalamaya başladım. "Ben iyiyim. Arkadaşlarım içeride. Grubu izliyorduk. Onları duyup duymadığınızdan emin değilim... The Smoking Guns. Oldukça iyiler. Tam olarak benim tarzım değil. Benim zevkime göre biraz gürültülü. Gittiğim en gürültülü konser değildi ama yakındı. En azından erken ayrılmak için bir bahanem vardı... Yarın sabah bir sevkiyatım var, bu yüzden erkenden dükkanda olmam gerekiyor. Peki ya sen? Sen de grubu görmeye mi geldin?"

"Tam olarak değil." Daha fazla açıklama yapmadan, "Araban nerede?" diye sordu. "Şey... hemen şurada," diye cevapladım yönünü işaret ederken.

Etrafıma bakarken yana doğru eğildi ve yüzünü buruşturdu, belli ki aracımın durumundan etkilenmemişti. "*Bu* senin araban mı?"

"Evet. Fazla olmadığını biliyorum ama beni gideceğim yere ulaştırıyor."

Tam o anın daha da rahatsız edici olamayacağını düşünürken Jason bardan çıktı ve yanımda duran iri yarı motorcuya ters ters bakarken, "Hey, Alex? İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Ben de tam çıkmak üzereydim." Kıpırdamayınca, "İçeri girmezsen kapıyı kaçıracaksın" dedim.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, Jason. Ben iyiyim."

"Tamam. Eve döndüğünde bana mesaj atmayı unutma." "Atarım. Merak etme."

O gittikten sonra dikkatimi tekrar motorcuma çevirdim. Bir an beni inceledi, gözleri kısa bir süre ağızımda kaldı; sonra tek kelime etmeden arabama doğru yürümeye başladı. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığı için orada öylece durup tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Arkasını dönüp bana baktı ve "Gittiğini sanıyordum" dedi.

"Öyleyim." Eliyle sürücü tarafındaki kapıyı işaret ederken kaşlarını kaldırdı.

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek ona doğru koştum ve kapının kilidini hızla açtım.

Beni içeri girerken izledi ve "Araba kullanabilecek misin?" diye sordu.

"Evet, ben iyiyim." Bir an için bana tekrar baktı, sanki gerçekten iyi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu.

iyiydi. "Ciddiyim. İki saat önce bir bira içtim. İyiyim." "İyi."

Geri adım atmasını bekledim ama orada öylece durup bana baktı. Her yerimin ısındığını hissettim, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim. Yüzümün kızardığını hissettim ve vücudumun ona verdiği tepkiyi görmesini istemediğim için, "Motosikletin gerçekten bir şey. Eminim böyle bir gecede sürmek harikadır."

"Öyle."

"Tamam, peki... Sanırım gitsem iyi olacak." Biraz tereddütle elimi kapının koluna koydum ve kapıyı kapatmaya başlarken, "Beni arabama kadar geçirdiğin için teşekkürler," dedim.

Yoldan çekilirken yüz ifadesi yumuşadı ve "Dikkatli ol," dedi. "Olacağım."

Teşekkürler."

Kapıyı kapattıktan sonra ona gülümsedim ve el sallayarak veda ettim.

Motor. Otoparktan çıkarken dikiz aynasına baktım ve onun hâlâ aynı yerde durduğunu, ben ana yola çıkarken dikkatle beni izlediğini fark edince tüylerim diken diken oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime.

Gölge

Boon'un bana anlattığı her şey hakkında Gus'ı bilgilendirdikten sonra herkesi kiliseye çağırdı. Koşucularımız silah altında olduğu için Gus, adamlarımızı daha fazla gözetlememiz için çağrıda bulundu. Başka saldırıları caydırmak umuduyla, sokaklarda oldukları her an gözümüzün üzerlerinde olması talimatını verdi. Rotasyonlarımızı belirledikten sonra, Murphy, T-Bone ve bana, bizi Jasper'a götüreceğini umarak Hoss'u getirme emrini verdi. Görevden alınır alınmaz Murphy ve ben bisikletlerimize doğru yola çıktık, T-bone da bizi SUV'siyle takip etti. Murphy onun parlak, güçlendirilmiş 2018 model gümüş Chevrolet Dually'sini Newman'ın ön kapısına park etmiş halde gördüğünde bir saatten fazla bir süre onu bulmaya çalışmıştık. Kaldırma kiti ve büyük lastikleri ile bu lanet şey yanıp sönen bir neon tabela gibiydi ve fark *edilmemesini* imkansız hale getiriyordu. Barın önüne geldiğimizde, beklediğim son şey kitapçıdaki kızı otoparkta tek başına dururken bulmaktı.

Alex'i orada görmek hiç de ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığıydı. Elimdeki işe odaklanmalıydım ama orada tek başınayken ona bir şey olacağı düşüncesi bile beni çözdü. Bu içgüdüsel tepki kafamı karıştırdı. Şu anda hiçbir şey onun güvende olduğundan emin olmak kadar önemli görünmüyordu. Neden bu kadar hırslandığımdan emin değildim. Aslında bu his beni şok etmişti ama tereddüt etmedim. Ona doğru ilerlemeye başladım.

Ona ulaştığımda ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim. Koyu renk, gür saçları yüzünün etrafına yumuşak bir şekilde dökülüyordu ve kusursuz zeytin rengi teni ve büyüleyici koyu renk gözleri beni tamamen büyülemişti. Bir şekilde aklımı başıma toplayıp ona iyi olup olmadığını sordum. Onu arabasına geri götürdüğümde her şeyin sona ereceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Orada durup onun arka farlarının karanlıkta kayboluşunu izlerken, kendimi onunla geçireceğim bir anın daha özlemini çekerken buldum. Bu alışık olmadığım bir duyguydu. Hiçbir şeyi *özleyen* bir adam değildim ve bu kafamı karıştırıyordu. Düşüncelerimde kaybolmuştum ki, "Hey, Shadow. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet. Geliyorum."

Yanlarına gider gitmez Murphy, "Arkadaşın mı?" diye sordu. "Tam olarak değil."

"Bundan emin değilim. Bana oldukça arkadaş canlısı göründü." T-Bone kıs kıs güldü ama yüzümdeki ifadeyi fark edince sırtması çabucak kayboldu. "Hey, dostum. Sadece söylüyordum."

İçeri adımımızı atar atmaz kardeşlerimin Alex'e olan ilgisi çabucak unutuldu ve dikkatleri Hoss'u bulmaya döndü. Kalabalığın arasından geçmeye başladığımızda grubun müziği bangır bangır çalışıyordu ve şarkı sözlerini dinlerken kendimi Alex'in söylediklerini düşünürken buldum. O haklıydı. Gürültülüydüler, iğrenç derecede gürültülüydüler ve Murphy bize dönüp "O barda" diye bağırduğında rahatladım.

T-Bone ve ben onu Hoss'un yanına kadar takip ettik, arkasından geldiğimizi fark edince geniş omuzlarını eğdi ve bize kendini beğenmiş bir bakış attı. Köylü aksanıyla kıs kıs güldü. "Şuraya bakın. Bunlar Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşleri. Sizi buraya hangi rüzgar attı? Grubu mu kontrol ediyorsunuz?"

"Siktiğimin grubu umurunda değil, Hoss." Murphy ona doğru bir adım attı ve devam etti: "Buraya seni aramaya geldik."

"Peki, buna ne dersin? Onur duydum. Sizin için ne yapabilirim?" "Jasper'ı nerede bulabileceğimizi söyleyebilirsin."

Hızlı bir nefes aldı ve yüz ifadesinden bu sorunun onu şaşırttığı anlaşılıyordu. "Biliyorsam ne olayım."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye homurdandı Murphy. "O yüzden bu saçmalığı geçelim ve bize nerede olduğunu söyleyin."

Kasketini düzeltti ve "Peki bunu neden yapayım?" diye sordu.

T-Bone, "Çünkü bunu yapmazsan seni çok kötü bir gece bekliyor olacak," diye uyardı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye homurdanırken gözleri kısıldı.

"Bizi tehdit etmediğimizi anlayacak kadar iyi tanıyorsun," diye havladı Murphy. "O yüzden bunu son kez soracağım... Jasper hangi cehennemde?"

Ayağa kalktı ve göğsünü gererek, "Sanırım bu lanet tehdidini yerine getirmen gerekecek, çünkü sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi.

Murphy T-Bone'a başıyla onay verdi ve "Tamam o zaman. Nasıl istersen öyle olsun."

Hoss oldukça iri bir adam olmasına ve bu gibi durumlarla başa çıkmak için eğitilmiş olmasına rağmen, T-Bone ile boy ölçüşemezdi. Çenesine indirdiği sert bir darbeye Hoss'u geriye doğru savurdu. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ki ben uzanıp gömleğinin yakasından tuttum. Onu öne doğru çekip dizimi karnına indirdiğimde insanlar dağılmaya başladı. Öne doğru savruldu, nefesi kesilirken karnını tutuyordu. Kendini toparlayamadan Murphy kafasını yakaladı ve tezgâha çarparak onu bayılttı. İki tonluk bir ağırlık gibi yere düştüğünde, T-Bone bana baktı ve şöyle dedi: "Şu orospu çocuğunu kamyonu taşıyalım ve buradan defolup gidelim. Bu lanet grup başımı ağrıttıyor."

Onu bağlayıp T-Bone'un cipine bindirdik, sonra Murphy ve ben bisikletlerimize atlayıp T-Bone'u ana yola kadar takip ettik. Kulüp binasına vardığımızda Hoss hâlâ keyifsizdi ama yürüyebiliyordu, bu da onu nezarethaneye götürmemizi kolaylaştırdı. İçeri girdiğimizde Hoss'un gözleri panikle irileşti. "Ne oluyor lan?"

"Jasper'ı nerede bulabileceğimizi söylemeye hazır mısınız?" Murphy onu odanın içine doğru iterken sordu.

Boon üzerinde çalıştığım odaya benzese de, bu oda daha büyüktü ve daha çeşitli kısıtlamalar vardı. Yüz ifadesinden korktuğu belli olsa da Hoss başını salladı. "Siktir, hayır."

Duvara monte edilmiş zincirlerden birine uzandım, sonra kelepçeyi bileğine bağladım. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

T-Bone karşı duvardan zinciri alıp diğer bileğine bağladı ve kollarını iki yana açarak onu ayakta durur pozisyona getirdi. "Bunu yapamazsın!" diye bağırırken tüm gücüyle zincirleri çekiştirerek kurtulmaya çalıştı.

T-Bone kibirli bir sırtışla, "Çoktan bulduk," dedi. "Çıkarın beni buradan!"

"Bize Jasper'ı nerede bulabileceğimizi söyle, sonra düşünürüz." "Siktirin gidin!"

T-Bone ileri atılarak Hoss'un ağzına ve tekrar karnına yumruk attı. "Kiminle konuştuğunu hatırlasan iyi edersin, orospu çocuğu."

Hoss'un alt dudağından kan damlarken nefesinin altında homurdandı, "Bu saçmalık. Jasper'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Kapıya doğru yürümeye başlarken ona "Hatırlaman için sana biraz zaman vereceğiz," dedim ama odadan çıkmadan önce ısıtıcıyı gidebildiği kadar açtım. Dışarısı zaten bunalıcı olduğundan, buranın bir ter kutusu gibi hissetmesi uzun sürmeyecekti. Sabaha kadar sıcaktan bitkin düşecek ve vücudundaki her kas bir an önce rahatlaması için çılgın atacaktı.

Koridora çıktığımızda Murphy bana döndü ve "Çok inatçı biri. Onu konuşturabilecek misin?"

"Evet, konuşacak," diye onu temin ettim.

"Ben de bunu duymak istiyordum." Ön kapıya doğru ilerlerken, "Gus'a onu yakaladığımızı haber vereyim. Sen de biraz uyu kardeşim. İçimden bir ses buna ihtiyacın olacağını söylüyor."

Haksız da sayılmazdı. Hoss'tan ihtiyacım olan bilgiyi alabilmek için kesinlikle en iyi oyunumu oynamam gerekiyordu. Kendime bir sandviç yaptım, sıcak bir duş aldım ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Ertesi sabah kıcımlı kaldırıp yataktan kalktım, giyindim ve bisikletime doğru yola koyuldum. Hoss'u görmeye gitmeden önce, birkaç ihtiyaç için hırdavatçıya uğramam gerekiyordu. Doğruca oraya gidip dönmek niyetindeydim ama ihtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra dolambaçlı bir yoldan kitapçıya gittim.

Dükkanın önüne geldiğimde bir teslimat kamyonu kaldırımdan çekiliyordu, bu yüzden içeri girdiğimde Alex'i birkaç büyük kitap kutusunu ayırırken bulduğumda şaşırmadım. Kapının arkamdan kapandığını duyunca parlak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Günaydın Gölge."

"Günaydın."

Kutulardan birini almak için eğildiğinde "Dün geceki grup hoşuna gitti mi?" diye sordu. O kaldıramadan ben yanına yaklaştım ve kutuyu elinden aldım. "Nereye koymamı istersin?"

"Oh... um. Teşekkürler." Sonra ön tezgâhı işaret etti. "Oraya koyabilirsin." "Peki ya diğerleri?"

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin."

Kaşımı kaldırdım. "Peki ya istersem?"

Gülümserken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi. "Peki, o zaman... onları da tezgâhın üzerine koyabilirseniz harika olur. Bunu teslimatçıya yaptırmalıydım ama aklıma gelmedi."

Sonraki iki kutuyu da aldım ve onları da tezgâha taşıdım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Hepsi bu kadar ve teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Başımı salladım, sonra kendime bir fincan kahve yapmak için yanlarına gittim. Tam arkadaki yerime geçmek üzereydim ki, "Dün geceki grup hakkında ne düşündüğünü bana hiç söylemedin" dediğini duydum.

"Haklıymışsın. O kadar da harika değillerdi."

"Evet, gerçekten daha iyi olmalarını umuyordum. Newman'a çok sık gider misin?"

"Elimde olsa gitmezdim."

"Oh." Omuz silktili. "Genelde oldukça iyi müzikleri var. Ara sıra uğramalısın. Arkadaşlarım ve ben sürekli orada takılıyoruz."

"Bunu yapabilirim," diye yalan söyledim.

"İyi anlaşıma. Dün gece arabama sağ salım ulaşmamı sağladığınız için size tekrar teşekkür etmek istedim. Çok düşüncelisin."

Cevap vermek için döndüğümde onu tam arkamda dururken buldum. Büyük boy Def Leopard tişörtü ve yırtık kot pantolonuyla çok tatlı görünüyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve ilk defa burnunun kenarında minik çilleri olduğunu fark ettim. Ona uzanma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Sorun değil."

Ona yakın durmak kafamı karıştırıyordu, bu yüzden hızla döndüm ve mağazanın arkasına yöneldim. Bir kitap aldıktan sonra kanepeye oturdum ve okumaya başladım. Onun ön tarafta kutuları karıştırdığını duyabiliyordum ve kafasının meşgul olduğunu bilmekle ilgili bir şey

rahatlamama yardımcı oldu. Kahvemi bitirdiğimde kendimi yeniden şarj olmuş ve önümüzdeki uzun günle yüzleşmeye hazır hissediyordum. Tam kitabımı kaldıracaktım ki büyük bir patlama sesi duydum. O ana kadar Alex'in sesini birkaç dakikadır duymadığımı fark ettim ve ön tarafa doğru ilerlediğimde ondan hiçbir iz göremeyince huzursuz oldum. Bu his, mağazanın ara sokak girişinden gelen ikinci bir gümbürtü duyduğumda daha da kötüleşti. Bir şeylerin ters gitmiş olabileceğinden endişelenerek arka kapıya doğru koştum ve kapıyı hafifçe araladığımda Alex'i çöp konteyneri ile binanın arka tarafı arasında sıkışmış halde buldum. Başlarına mavi bandanalar takmış iki genç haydut önünde duruyordu ve içlerinden birinin elinde bıçak olduğunu fark ettiğimde kanım dondu.

Benim aksime, Alex içinde bulunduğu tehlikeli durumdan etkilenmemiş görünüyordu. "Bunu son kez söyleyeceğim... geri çekil" diye uyarırken sesi ifadesizdi.

Çakısını boğazına dayamış olan orospu çocuğu başını yana eğdi ve "Peki ya yapmazsak?" diye sordu.

Sesi ürkütücü bir şekilde sakın kalarak cevap verdi: "Güven bana. Öğrenmek istemezsin."

"Şu sert görünmeye çalışan aptal kaltağa bakın." Diğeri güldü ama beni görünce Onlara doğru ilerlerken gülümsemesi hızla soldu. "Hey, dostum. Misafirimiz var."

Her biri bana doğru döndüğünde, "Kızı bırakın," dedim.

Silahsız serseri bir adım geri çekildi ve "Bak dostum... bela istemiyoruz" diye mırıldandı.

"Bulduğum yerden, onu çoktan bulmuşsunuz gibi görünüyor."

Uzanıp bıçağı Alex'in boğazına dayayan çocuğu yakaladım ve onu duvara çarparken, "Ona zarar vermeyecektik. Sadece birkaç dolar kazanmaya çalışıyorduk, dostum."

"Bundan çok daha fazlasını yapmak üzeresin, pislik. Bıçağı bırak. Şimdi." Ucuz metal yere düştüğünde, arkadaşı koşmaya başladı ve onu yaptıklarının sonuçlarıyla baş başa bıraktı.

"Lütfen dostum. Bırak gideyim."

Boğazını sıkıca kavrayarak nefes almasını zorlaştırdım ve Alex elini omzuma koyduğunda giderek gevşiyordu. Ona bakmak için döndüm ve usulca fısıldadı, "Bırak onu."

"Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin." "Ben iyiyim." diye eklerken ifadesi hafifledi. O sadece olmadığı bir şey olmaya çalışan aptal bir çocuk."

Çocuğun boynundaki tutuşumu gevşettim ama gitmesine izin vermeden önce onu daha yakına çektim ve "Buralarda bir daha yüzünü gösterirsen işin biter" dedim.

"Evet, efendim."

Onu bırakır bırakmaz, bir şimşek gibi ara sokaktan aşağıya doğru fırladı. O gittikten sonra, o güzel kara gözleriyle bana bakan Alex'e doğru bir adım attım ve başımın belada olduğunu biliyordum. Ona ulaşma isteğim neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı ve önüme geçip avuç içlerini göğsüme yerleştirdiğinde son kısıtlamamı da kaybetmek üzereydim. "Oldukça inanılmazdın."

Gözlerim onun eline kayarken derin bir nefes aldım. En son ne zaman birinin bana dokunduğunu hatırlayamıyordum ve düşüncelerimi toparlamam bir anımı aldı. Birkaç saniye sonra nihayet ona "İyi misin?" diye sormayı başardım.

"Evet. Ben iyiyim."

"Bu adamlarla daha önce sorun yaşadınız mı?"

"Şey, *onlar değil...* ama birkaç kişi daha oldu. Önemli bir şey değil. Bu işin doğasında var ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Issız ara sokağa hızlıca bir göz attım ve sıfır güvenlik ışığı ve görünürde tek bir kamera olmadığını fark ettiğimde mutlu olmadım. Daha da kötüsü, arka kapının kilitleri de binanın kendisi kadar eskiydi. "Güvenliğinizi arttırmalısınız."

Omuz silkti. "Biliyorum" dediğinde biraz utandığını duyabiliyordum. Sadece şu anda bunu karşılayamam."

Hassas bir konu olduğunu düşünerek onu kapıya doğru yönlendirdim. "Hadi seni içeri götürelim."

"Tamam."

Onu dükkâna kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan kilitlerken bana dönüp, "Yanlış bir fikre kapılmanı istemem. Mahalle pek iyi sayılmaz ama buralarda yaşayan pek çok harika insan var. Bazıları gerçekten harika müşterilerimiz oldu."

"Anlıyorum ama bu güvende olmanız gerekmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Haklısın, ama iyi gidiyordum." "Daha dikkatli olmaya çalışacağım" diye devam ederken bana yarım bir gülümseme verdi.

"Eğer başın sıkışırsa ..."

Düşüncelerimi tamamlayamadan telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkardım ve arayanın Murphy olduğunu görünce hemen "Evet?" diye cevap verdim.

"Hoss'la birlikte misin?"

"Henüz değil. Bir şeyle ilgilenmem gerekti."

"Bunun dün geceki hatunla bir ilgisi var mı?" "Tam olarak değil."

"Um-hmm," diye alay etti. "Bırakayım da işine dön. Hoss konusunda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Şimdi o tarafa gitmek üzereyim." Telefonu kapattıktan sonra Alex'e döndüm ve "Gitmem gerek" dedim.

"Bunu anladım sayılır." Gülümsedi ve "Ama gitmeden önce sormak istiyorum... bu akşam yemeğe gelmek ister misin?" dedi.

Sırtım kaskatı kesildi. Daveti beni hazırlıksız yakalamıştı ve "Bu iyi bir fikir değil" diye cevap verirken ses tonum neredeyse sertti.

"Neden olmasın? Bugünkü yardımınız için size teşekkür etme şansım olur... kutular ve bilirsiniz... arkadaki adamlar ve her şey için."

"Buna gerek yok." "Ya istersem?"

Ona hayır diyecektim. Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti ama sonra o güzel koyu renk gözlerine baktım ve kelimeleri söylemeye dilim varmadı. "Ben buraya gelene kadar geç olur."

Bir kağıt parçası aldı ve numarasını yazdıktan sonra bana uzattı ve "Saatin önemi yok. Yola çıktığında bana mesaj at yeter."

"Tamam."

"Buraya geldiğinizde kapının önündeki zili çalın. Kitapçı girişinin hemen yanında. Onu kaçıramazsınız."

Onunla yalnız vakit geçirmenin kötü bir fikir olduğunu bilsem de başımı salladım, sonra hemen döndüm ve dükkândan çıkarken sessizce kendime lanet ettim. İşler kontrolden çıkmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu ama bu hiç de kolay olmayacaktı. Şu gerçeği inkâr edemezdim.

Alex'in üzerimde bir etkisi vardı ve bu benim hatamdı. Onun yanındayken, çocukluğumun o korkunç gecelerinin anılarının zihnimin gerilerine kaymasına izin verdim. Tek arkadaşımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı, onun bana ihtiyaç duyduğu şekilde yanında olamadığımı düşünmedim. Onun ağlama seslerini, kalbimdeki sızıyı ve ruhumun pişmanlıkla nasıl boğuştuğunu görmezden gelmeyi başardım. Savaşı, sayısız patlamayı, havada asılı kalan ölüm kokusunu ya da esaret altındayken çektiğim acı ve açlığı düşünmedim. O bana yakın olduğunda tüm bunlar unutuluyordu. Alex beni gölgelerden çıkardı ve bencilce davranıyor olsam da, onunla birlikte ışığın içinde kalmak istedim. Pişmanlıklarla dolu, sevmeyi ve seilmeyi bilmeyen bir adamdan daha fazlasını hak ediyordu ama ona karşı koymak için çaresizdim. Karşı koymaya çalışsam da gardımı düşürmüştüm ve onu tekrar kaldırarak gücü kendimde bulduğumdan emin değildim. İstedikimden bile emin değildim. Lanet olsun. Boku yemiştım. Bisikletime atladım ve ne yapmam gerektiğini çok iyi bilerek kulüp binasına doğru geri dönmeye başladım. Alex Carpenter'ı aklımdan çıkarmanın tek bir yolu vardı, sadece tek bir yolu. Hoss'u ziyaret etme zamanım gelmişti.

Alex

Bunca yıl sonra, Marcus'la yaptığım son antrenmanı hâlâ hatırlayabiliyordum. Alnımda boncuk boncuk terle onun önünde durup bir sonraki hamlesini yapmasını beklerken sanki daha dünmüş gibi geliyordu. Kırklı yaşlarının sonundaki bir adam için olağanüstü formdaydı. Sıkı, atletik bir yapısı vardı ve uzun boyu ve tehditkâr, karanlık gözleriyle, istediği zaman oldukça korkutucu olabiliyordu. Yıllar içinde kendini savunma ve o hakkında çok şey öğrendim. Marcus kaybetmeyi seven bir adam değildi, ama bir saatten fazla antrenman yaptıktan sonra, halsiz hareketlerinden sonunda onu yıprattığımı anlayabiliyordum. Adamım, bundan nasıl da nefret ederdi. Bir kez olsun onu alt etmeme izin vermemişti, bu yüzden bir çentik atmaya çalışması an meselesiydi. Ya dengemi bozmak için bir yan tekmeye üzerine geleceğini ya da yumruk ve aparkatların bir kombinasyonu ile ilerleyerek beni darbelere kalkan olmaya zorlayacağını düşündüm. Her zaman beni tahmin etmek için elinden geleni yapsa da, onunla yıllarca çalıştıktan sonra tüm numaralarını öğrenmiştim. Kendime aşırı güvenen sırtışımla onunla alay ederken önce soluna, sonra sağına geçtim.

Marcus sakın ama sert bir sesle, "Unutmamalısın ki... iyi planlanmış bir saldırıya bedenine değil zihninle karşı koyarsın," diye uyardı.

"Um-hmm," diye mırıldandım sinirli bir göz kırpmayla. "Bundan bir iki kez bahsetmiştin."

Daha kelimeleri ağzımdan yeni çıkarmıştım ki öne doğru hamle yaptı ve ayağını ayağımın altından geçirerek sırtüstü düşmeme neden oldu. Onaylamayan bir kaş çatmayla tepemde dikilip hırladı: "O zaman belki de dinlemelisin. Bu seni kış üstü yatmaktan kurtarabilir... ya da daha kötüsü. *Ölmeni*."

Kendimi oturma pozisyonuna çektim ve "*Çok mu dramatik?*" dedim.

"Bu tavrı bırakman senin için iyi olur." Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. "Söz konusu olan senin hayatın."

"Evet, ama kim beni ele geçirmek için bu kadar zahmete girecek ki?" "Umalım da hiç öğrenmek zorunda kalmayasın. Şimdi, tekrar gidelim."

Aşırı yoğun ve biraz zorba olduğu zamanlar olsa da, önüme çıkabilecek her şeyle başa çıkmaya hazır olduğumdan emin olmak istediğini biliyordum. O zamanlar neden bu kadar endişelendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. On bir yaşındayken doğru soruları sormak için çok küçüktüm. Sadece Marcus'un bana kendisinden biriymişim, kendi kızımıymışım gibi davrandığını biliyordum ve bunun için onu seviyordum - ta ki gerçeği öğrenene kadar, ama bu yıllar sonrasına kadar gerçekleşmedi. O zamana kadar beni elinden gelen en iyi şekilde eğitmişti ve çok da iyi eğitmişti. Aradan bir ömür geçmiş olmasına rağmen, o iki pislik ara sokakta ortaya çıktığında hiç korkmadım. Aslında, kendimi onlardan birinin aptalca bir şey yapmasını umarken buldum, böylece onları alt etmek için hala imkanım olup olmadığını görebilecektim. Ama eski yeteneklerimi kullanmaya fırsat bulamadan Gölge arka kapıdan çıktı.

Yapmam gereken son şey dikkatleri üzerine çekmekti, bu yüzden o adamları indirdiğimi görmesine izin veremezdim. Yedi yıl boyunca gerçek kimliğimi bir sır olarak saklamayı başarmıştım ve şimdi bunu mahvetmek için hiçbir neden yoktu - özellikle de kimsenin gerçeği öğrenmemesi için ne kadar çok çalıştığımın sonra. Biriyle, özellikle de Shadow gibi bir adamla ilişki kurmayı düşünmenin bile kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, hem de *hiç*. İyi bir karakter yargıcı olduğumu söylemek isterdim, ama geçmişimi ve her zaman nasıl inandığımı düşünürsek

Babamın olmadığı biri olduğunu, içgüdülerime güvenip güvenemeyeceğimi bilmemin bir yolu yoktu. Tek bildiğim, onun bir seri katil, gizli bir crossdresser ya da kitapçılarda kadınları avlayan sadomazoşist bir pislik olabileceğiydi ama yine de onu yemeğe davet ettim. Bunu düşündükçe, büyük bir hata yapıp yapmadığımı daha çok merak etmeye başladım ve tam kendimi çılgına çevirmek üzereyken, Jason dükkana girdi.

Merhaba bile demeden bana o bakışlarından birini attı ve "Dün gece neyin vardı?" dedi.

"Benimle ilgili hiçbir şey yoktu. Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de iş yüzünden erken çıkman gerektiğini söylediğin içindir, ama sonra seni dışarıda bir grup motorcuyla konuşurken buluyorum," diye homurdandı.

"Çalışmak zorundaydım ve bir grup motorcuyla konuşmuyordum, Jason. Sadece bir grup *bir tane*."

"Bu çok fazla Alex."

Birden kendimi savunmaya geçmiş hissederek, "Bu da ne demek oluyor?" diye çıktım.

"Bu adamlar kötü haber, Alex. Kötü işlere bulaşmışlar. Onlardan mümkün olduğunca uzak **d u r m a l ı s ı n**," diye uyardı.

"Kötü haber olan biri için, dün gece arabama sağ salım ulaşmamı sağlamak için oradaydı ve bu sabah iki serseri bana zor anlar yaşatmaya çalıştığında bana yardım etti."

Beni soru yağmuruna tutarken gözleri büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun? Hangi iki serseri? Bir şey mi oldu? Sen iyi misin?"

"Açıkçası iyiyim, Jason ve önemli bir şey değildi. Sadece iki genç çocuk sertmiş gibi davranmaya çalıştı ama Shadow onları kovaladı."

"Gölge mi?" Yüzünü buruşturdu. "Adamın adı Gölge mi? Tanrı aşkına, Alex. Bu sana bir şey anlatmıyor mu? Arabana ulaşabildiğin için şanslısın. Tanrı bilir bu adam neler yapabilirdi."

"Madem bu kadar endişeliydin, neden dün gece bana yardım etmeye gelmedin?" Tersledim.

"Bana attığın o bakıştan sonra mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandı. "Çok açtı ki

beni orada istemedi, ama bil diye söylüyorum, bütün zaman boyunca pencereden izliyordum. Hatta o şerefsiz bir şey yapmaya kalkışırsa müdahale etmek için bekleyen bir fedai bile vardı."

"Açıkçası buna gerek yoktu," diye telaşlandım. "Ayrıca, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Kollarını kavuşturdu ve bana o onaylamayan bakışlarından birini attı. "Ben de hep öyle düşünmüştüm ama şimdi şüphelerim var."

"Şu şüphecililiği bırak artık." Beni etkilemesine izin vermemek için elimden geleni yaparak tezgâhın etrafından dolaştım ve bir avuç kitap aldım. "Ne olursa olsun, onu o kadar iyi tanımasam da Shadow'un iyi bir adam olduğunu düşünüyorum."

"Yani bu adama karşı bir şeyler hissettiğini mi söylüyorsun?" diye sorarken gözleri kısıldı.

"Hayır, Jason," dedim bıkkınlıkla. "Bu adama karşı bir şey hissetmiyorum. Ben sadece senin Onu çok acımasızca yargılıyorsunuz, özellikle de onu tanımadığınız halde!"

"Onu tanımak zorunda değilim, Alex. Dün gece yamasını taktığını gördüm. Neyi temsil ettiğini biliyorum. Şeytan'ın Öfkesi bu şehri yönetiyor ve Memphis gibi bir yerden ve içindeki tüm çetelerden bahsediyorsak, bu bir şey ifade ediyor. Herkes onların oldukça kötü işlerle uğraştığını biliyor ve etrafta bu adamlardan korkmayan kimse yok!"

"Tamam. Yeterince duydum." Kabul etmek istemesem de bir yanım onun haklı olduğunu biliyordu. Şeytan'ın Öfkesi hakkındaki tüm söylentileri duymuştum ve Jason'ın dediği gibi, pek de iyi adamlar sayılmazlardı.

Şiddet ve kargaşalarıyla tanınırlardı ve Jason'ın onlardan birini yemeğe davet ettiğimi öğrenirse ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Bu bilgiyi gizli tutmayı umarak raflardaki kitapları düzenleyerek kendimi meşgul etmeye başladım ve "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum" dedim.

"Neden? Haklı olduğumu bildiğin için mi?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Çünkü senin bir pislik olduğunu düşünüyorum!"

"Gerçekten tanımadığın bir adam hakkında savunmaya geçiyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor *olmalısın*."

"Şunu keser misin artık? Bu işi çok abartıyorsun." "Peki neden aşırıya kaçtığımı düşünüyorsun?"

Dönüp ona baktım ve "Bilmiyorum Jason. Neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşısın ve senin için endişeleniyorum!" Acı dolu bir ifadeyle bana doğru bir adım attı. "Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Sesindeki samimiyet beni etkiledi ve bu kadar umursamaz olduğum için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. "Bana hiçbir şey olmayacak Jason, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa dikkatli olacağım. Tamam mı?"

"Ve bu Gölge adamdan uzak duracak mısınız?"

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama "Elimden geleni yapacağım" demediğim sürece bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Tek istediğim bu." Tezgâhtan kalan kitapları aldı ve bana doğru getirdi. "Bu sonuncusu mu?"

"Evet. Şimdilik bu kadar."

"Güzel. Hamburger ya da başka bir şey yemek ister misin?" "Gidemem. Debbie hasta olduğunu söyledi, o yüzden bugün sadece ben varım."

"Buralarda gerçekten daha fazla yardımcı tutmanız gerekiyor."

Haksız olduğunu söyleyemezdim. En iyi çalışanlarımdan birini kaybettikten sonra fazla mesai yapıyordum ve diğer kasiyerim Debbie de gezegendeki en güvenilir insan sayılmazdı. Yardıma ihtiyacım vardı ama başka bir çalışanı işe alma zahmetine ya da masrafına katlanmak istemiyordum. Onunla yeni bir tartışmaya girmek istemediğim için başımı salladım. "Biliyorum ve yapacağım, ama şimdilik işime dönmem gerekiyor."

"Evet, sanırım ben de aynısını yapsam iyi olacak," diye homurdanarak kapıya yöneldi. "Sana sonra yetişirim."

O gittikten sonra dükkânda oyalanmaya başladım, ki orada yalnız olduğum için bu pek de zor olmadı. İçeri giren birkaç müşteriyle ilgilendikten sonra saate baktım ve kapanış saatine kadar sadece yarım saatim olduğunu fark ettim. Bir anda sinir ve heyecanla dolmuştum ve akşam yemeğini hazırlamaya başlayabilmek için üst kata çıkmaya can atıyordum. Etrafta koşuşturdum, çöpleri topladım ve başıboş kitapları kaldırdım ve dükkânın arkasına geldiğimde Shadow'un kahve fincanı ve kitabının hâlâ yan masada durduğunu görünce şaşırdım. Dışarıda olan biten her şey yüzünden eşyalarını kaldırmayı unutmuş olmalıydı, ben de gidip fincanı çöpe attım. Okumakta olduğu kitaba uzandım ve kitabın adını fark ettiğimde olduğum yerde kalakaldım - *Geçmişinizi Geçmişte Bırakmak*, TSSB ile nasıl başa çıkılacağına dair New York Times'ın en çok satan kitabı. Şaşkınlığın ötesindeydim ve orada durup kapağa bakarken, neden özellikle bu türü seçtiğini merak etmekten kendimi alamadım. Bu sadece bir tesadüf müydü, yoksa gerçekten başa çıkmaya çalıştığı travmatik bir geçmişi mi vardı?

Dükkânı kapatıp üst kata çıkarken bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. Buzdolabını ve dolapları karıştırıp Hallie'nin lazanya tarifi için ihtiyacım olan tüm malzemeleri ararken kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Bu benim tüm zamanlardaki favorilerimden biriydi ve

Geç kalırsa ısınması zor olmazdı. Her şeyi hazırladıktan sonra daireyi toparladım ve duşu yöneldim. İşte o zaman anladım. Orada durup ne giyeceğime karar vermeye çalışırken sinirlerim gerilmeye başladı ve Jason'ın söylediği her şeyi düşünmeden edemiyordum. Sonra okuduğu kitabı ve onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğimi düşündüm ve Jason'ın her konuda haklı olup olmadığını merak etmeye başladım. Ama sonra Newman'ın otoparkında ve yine kitapçının arkasındaki ara sokakta bana nasıl baktığını hatırladım. Bu bakış vücudumdaki giysileri eritecek kadar yoğun bir bakıştı ve bunu inkâr edemezdim. Hoşuma gitmişti. Hem de çok hoşuma gitmişti. Böyle anları sadece aşk romanlarında okumuştum ama benim başıma gelmesini hiç beklemiyordum ve bunu düşünmek bile midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. Belki de Jason'a Shadow'a karşı bir şey hissetmediğimi söylediğimde yanılmıştım. Belki de çok ama çok yanılmıştım.

Gölge

Kulüp binasına döndüğümde heybemden nalburdan yeni aldığım eşyaları çıkardım ve Hoss'u görmeye gittim. Umduğum gibi, kapıyı açıp onu bıraktığımız yerde asılı gördüğüm anda Alex'le ilgili tüm düşüncelerim hızla yok oldu. Tam da olması gerektiği gibi, sadece ona ve açıklamasını istediğim bilgiye odaklanmıştım. Gus ve diğer kardeşlerimin bana güvendiklerini biliyordum ve onları hayal kırıklığına uğratmamın imkânı yoktu. Odaya adım attığımda, sıcaklık o kadar bunaltıcıydı ki nefes almakta zorlanıyordum ve pis koku durumu daha da kötüleştiriyordu. Hoss'a baktım ve giysilerinin terden sıırıslılam olduğunu, uzun gece boyunca kendini dik tutmaya çalıştığı için bileklerinin morardığını ve kanadığını görünce şaşırmadım. Geriye doğru sallanırken gözlerini zar zor açık tutabiliyor, düşmesini engelleyen zincirlerin gerilmesine izin veriyordu. Adam zar zor tutunuyordu ve ben ona dokunmamıştım bile.

Odanın köşesine doğru yürüdüm ve hasır oturaklı eski bir tahta sandalye aldım. Arkasına yerleştirdim, sonra duvara doğru yürüdüm ve bağlarından birini oturmaşına yetecek kadar gevşettim. Acı dolu bir iniltiyle sandalyeye yığıldı ve tüm vücudu gevşedi. Yanına yaklaştım ve kıs kıs güldüm. "Günaydın, Hoss. İyi bir gece geçirdin mi?"

Sesi zayıftı ve zar zor anlaşılıyordu ama "Siktir git, pislik herif" diye cevap vermeyi başardı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Bir şişe su açtım ve yüzüne doğru uzatmadan önce uzun bir nefes çektim. "Susadın mı?"

"Lütfen!" diye yalvarırken alnından ter damlıyordu.

Şişeyi başının üzerinde salladım ve ağzını açtığı anda dilinin üzerine birkaç damla döktüm - daha fazlası için çaresiz kalmasına yetecek kadar. "Daha çok var... İstiyor musun? Tek yapman gereken bana Jasper'ı nerede bulabileceğimi söylemek."

"Bunu sana söyleyemem."

Su şişesini ağzıma götürüp bir yudum daha alırken gözleri şişeye kilitlendi. "Peki neden?"

"Çünkü konuşursam, ölmüş sayılırım."

"Zaten öyle olmadığını sana düşündüren ne?" Devam ederken ellerimi odanın içinde gezdirdim, "Yani, hadi ama dostum. Görünüşe bakılırsa buradan canlı çıkma şansın oldukça düşük."

"Şansımı burada denemeyi tercih

ederim." "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Söylemeliyim ki... bu cesaret ister, Hoss." Duvara doğru yürüdüm ve bileğine bağlı zinciri çekerek onu tekrar ayakta durmaya zorladım. "Pek akıllıca değil ama cesaret ister."

Sonraki birkaç saati onu konuşturmak için çeşitli stratejiler deneyerek geçirdim ama o reddetti. Şaşırmamıştım. O da benim gibi çenesini kapalı tutmak üzere eğitilmişti ama sabrım tükeniyordu. Tutmak istediğim planlarım vardı, bu yüzden bir sonraki seviyeye geçme zamanının geldiğine karar verdim. Onun için özel bir şey planlamıştım, sessiz kalma konusundaki tutumunu yeniden gözden geçirmesini sağlayabilecek bir şey. Arka cebimden çakımı çıkarmamı izlerken gözleri neredeyse şişmişti ve tüm vücudu çürükler ve kanla kaplıydı.

Sandalyeye uzanıp hasır oturma yerini kesmeye başladığımda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Oturağı kesmeye devam ettim, klozet oturağı gibi büyük oval bir delik açtım, "Biliyorsun... Hollandalılarla ilgili pek çok ilginç şey var. Hollandalı erkekler dünyanın en uzun boyluları arasındadır, gezegendeki en büyük bira ihracatçısı ve en büyük siyah meyan kökü tüketicisidirler. Amsterdam direkleri üzerine inşa edilmiş ve patates kızartmalarının yanında mayonez servis ediyorlar. Çılgınca, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hollandalılardan bahsediyorum, Hoss. Beni dinlemiyor musun?" Koltuğun kalıntılarını yere attım, sonra sandalyeyi Hoss'un arkasındaki eski yerine kaydardım. Her şeyi hazırladıktan sonra telefonuma uzandım ve Gus'a bir mesaj göndererek birkaç potansiyel müşteriden yardım istedim. "Hollandalılar bilgi almak için kullandıkları özel bir teknikle de ünlüdürler."

Bağlarını çekiştirerek bir kez daha kurtulmaya çalışırken gözleri büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan, en yeni adaylarımızdan ikisi odaya girdi ve Hoss'u sandalyeye oturttu. Onlar gittikten sonra, masanın üzerinden son aldığım şeyi aldım: ucuna sekiz kiloluk bir ağırlık bağlanmış uzun bir ip ve yanımda yavaşça sallanmasına izin verdim. "Sana yalan söylemeyeceğim. Bu mu, Hoss? Bu şey canımı yakacak."

Gözlerinde saf bir dehşetle, "Ne yapacaksın?" diye bağırdı.

Bu sorunun cevabını bulması uzun sürmedi ve hiç vakit kaybetmeden Jasper ve nerede olduğu hakkında bildiklerini anlatmaya başladı. Başını öne eğerek, "Son duyduğuma göre şehir merkezinde bir depoda saklanıyormuş," diye mırıldandı.

"Neden saklanıyor?"

"Sanırım boyundan büyük işlere kalkışmış." "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Jasper'ın her zaman iyi işler yaptığını biliyorsunuz ama hiçbir zaman büyük işler yapmadı. Şimdi birdenbire tüm bu parayı senin torbacılarını sokaklardan kurtarmak için harcıyor. Bu fikri ya da parayı kendi başına bulmadığını bilmek için çok zeki olmak gerekmiyor."

"O zaman kimin parası?"

"Biliyorsam ne olayım. Sadece bu adamın gerçek bir anlaşma olması gerektiğini biliyorum. Jasper Tibbs'e adamlarınızdan birinin icabına bakması için para ödedi ve Tibbs bunu yerine getiremeyince, Tibbs'in bağırsakları değişti... yani lanet olası bir geyik gibi değişti, dostum. Her şey berbat. Jasper'ın böyle bir şeye cesareti yok ama bu adam... her kimse, kimseden bir şey almıyor ve bir şeyler yapabilecek kadar parası var."

"Sen tüm bunların neresindesin?"

"İşte bu kadar. Bilmiyorum. Jasper benimle ilişkisini kesti. Artık hizmetlerime ihtiyacı olmadığını söyledi, ki bu benim için hiç de zor olmadı. Böyle bir sıkıntıya ihtiyacım olmadığını düşündüm, ama lanet olsun, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımı biliyorum."

"Çok şey biliyorsun."

"Aynen öyle," diye iç geçirdi. "Beni de bitirmeye çalışmaları an meselesi."

Bunu duyunca Hoss'un sessizliğini bozmakta neden bu kadar tereddüt ettiğini anlamak kolaylaştı. Peşinden gelmeleri için onlara daha fazla neden vermek istemiyordu. "Hangi depo olduğunu bilmemiz gerekecek, Hoss."

Bir an durakladı, sonra cevap verdi: "Bunun cevabını bilen biri varsa, o da

Milton olacak."

"Kuzeni mi?"

"Evet, eğer ona böyle demek istiyorsan," diye alay etti Hoss. "Milton dengesiz bir orospu çocuğu, dostum. Alevli bir homo gibi görünüyor ve söyleyebileceğim kadarıyla öyle, ama onun başka bir tarafı daha var. Bu herif tam bir deli. Seninle uğraşılmıyorsa boğazını kesip sikini içine sokmayı tercih eder ve burada yaptıklarını eleştirmek gibi olmasın ama bu psikopat Jasper'a laf yetiştirmektense ölmeyi tercih eder. Ben olsaydım... Kendime biraz zaman kazandırır ve gözümü ondan ayırmazdım. Sizi Jasper'a götürmesi uzun sürmez."

Bununla birlikte, kapıya doğru yöneldim. Dışarı çıkmadan hemen önce Hoss bağırdı, "Hey, dostum!"

Beni burada böyle mi bırakacaksın?"

Dönüp ona açıkta kalan haliyle baktım ve kapıyı arkamdan çarparak çıkarken başımı salladım. Jasper'ı bulana kadar Hoss hiçbir yere gitmiyordu. Gus'ın ofisine giderken saate baktım ve saatin yediyi çoktan geçtiğini gördüm. Alex beni bekliyordu ve onu o küçük dairede ikimiz için güzel bir akşam yemeği hazırlarken hayal edebiliyordum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve yanlış olsa da, kendimi onu görmek için sabırsızlanırken buldum, o yanımdayken o rahatlık duygusunu hissediyordum - özellikle de Hoss'la geçirdiğim uzun günden sonra.

Gus'ın kapısını çaldım ve bana izin verdikten sonra içeri girdim. Bana sert bir ifadeyle baktı ve "Bir haber var mı?" diye sordu.

"Jasper'la ilgili bir ipucu buldum." "Güzel. Ne buldun?"

"Kuzeni Milton'ı görmemiz gerek. Onu bulmak için anahtarımız o."

Koltuğunda geriye yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Bana sağ kolunun onu nerede bulacağını bilmediğini mi söylüyorsun?"

Hoss'un bana anlattığı her şeyi paylaştıktan sonra, "Onu konuşturabilirim," dedim. O da başını salladı. "Bundan hiç şüphem yok evlat. Hem de hiç."

"O zaman karar sizin. Milton'ı ya içeri alırsız ya da göz hapsine alırsız."

"Eğer Hoss'un söyledikleri doğruysa, onu gözetim altında tutarak hepimizi zaman ve zahmetten kurtarmış oluruz." Telefonuna uzanarak, "Riggs ve Murphy'ye hemen haber vereyim," dedi.

"Onu bulduklarında bana haber verin. Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum ama bana ihtiyacınız olursa yakınlarda olacağım."

"Yapacağım."

Hızlıca başımı sallayarak ayrılmak için döndüm, başkanımın kendisinin ya da diğerlerinin bana ihtiyacı olduğunda orada olacağımı bilmesinden memnundum. Odama doğru giderken arka cebimden Alex'in numarasını buldum ve ona bir mesaj göndererek yarım saat içinde orada olacağımı bildirdim. Cevap verdikten sonra duş aldım ve üzerime yeni kıyafetler giydim. Botlarımı giydikten sonra motorumun yanına gidip motoru çalıştırdım ve yolculuğun kafamı dağıtmaya yardımcı olacağını umdum. Bir dereceye kadar iyi gelse de, kaldırıma yanaştığımda hâlâ üzerimde bir ağırlık hissediyordum. İlk başta bunun kulüpte olup bitenlerden kaynaklandığını düşündüm, ama kapısına doğru ilerlemeye başladığımda her şey yüzüme çarptı. Göğsümde hissettiğim ağırlık kahrolası sinirlerimdi ve bu beni tamamen şaşırtmıştı. Yıllar boyunca çok çeşitli duygular hissetmişim: çoğunlukla öfke, kızgınlık, nefret ve pişmanlık, ama gerginlik çocukluğumdan beri hissetmediğim bir duyguydu. Bundan hiç hoşlanmamıştım, hem de hiç. Kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım, sonra bana söylediği gibi zili çaldım; saniyeler sonra merdivenlerden inen ayak seslerini duydum. Kapı hafifçe aralandı ve onu görmek neredeyse nefesimi kesiyordu. Kesinlikle büyüleyici görünüyor. Uzun, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve üzerinde bir çift

kesik kot şort ile koyu renkli, V yakalı bir tişört.

Hoş bir gülümsemeyle, "Gelebildiniz!" dedi.

"Üzgünüm, çok geç oldu."

"Saçmalama. Hiç de geç kalmadın." Sonra beni takip etmem için işaret etti. "Yukarı gel."

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve tıpkı dükkânda olduğu gibi, onu dış dünyadan koruyacak çok az şey olduğunu fark etmeden edemedim. Ön kapının kilitleri de arka kapının kilitleri gibiydi ve neredeyse hiçbir işe yaramıyordu; dış koridordaki ışıklar loştu ve görmeyi zorlaştırıyordu. Daire kapısına ulaştığımızda kapı kolunun gevşek olduğunu ve herhangi bir sürgü izi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Çok az tanıdığım bu kadını koruma ihtiyacım bana tuhaf geliyordu ama yine de içimde bir his vardı. Kapıyı hafifçe araladı ve İtalyan yemeklerinin nefis kokusu midemin açlıktan guruldamaya başlamasına neden oldu. Onu içeri kadar takip ettim ve evinin ne kadar büyük olduğunu görünce şaşırdım. Duvarlarında çıplak tuğlalar ve tavana yayılmış büyük kirişler ve borular olan açık bir stüdyo daireydi. Güncellenmemiş olsa da, alt kattaki kitapçıya çok benziyordu ve çok rahat bir hissi vardı. Odaya şöyle bir göz attığımda, tüm ihtiyaçlara sahip olduğunu fark ettim; bir köşede büyük boy bir kanepe ve sandalyenin bulunduğu bir oturma odası ve hemen yanında büyük bir mutfak. Koyu kiraz rengi dolaplar neredeyse tavana kadar uzanıyordu ve aletler eski olsa da mekâna biraz çekicilik katıyordu. Arka köşede, yatak odasına çok az ama yeterince mahremiyet sağlayan küçük bir duvar vardı. Memphis gibi bir şehirde bunun gibi stüdyo dairelerin oldukça pahalı olduğunu biliyordum ve tek geliri kitapçıdan gelirken, bunu nasıl karşılayabildiğini merak etmeden edemiyordum. Ne olursa olsun, ona uygun bir yerdi ve mutfaka girmesini izlerken ona "Güzel ev," dedim.

Buzdolabından büyük bir kâse çıkardı ve "Teşekkür ederim. Büyükanne... uh... geçen yıl öldüğünde daireyi ve kitapçıyı bana bıraktı."

"Hallie... *Kitapçı Hallie* senin büyükanne miydi?"

Birden yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Evet. En azından her açıdan öyleydi." "Onu her zaman çok düşünmüşümdür."

"Hallie'yi tanıyor muydun?"

"Evet. Bir ya da iki kez yollarımız kesişti. Bir kitabı kapağına göre yargılamayan nadir insanlardan biriydi."

Gülümsedi. "Hayır, öyle yapmazdı. Herkese bir şans verir ve her zaman tanıştığı herkeste iyi bir şeyler bulmayı başarırdı."

"Biz motorcular bile."

"Evet. Motorcular bile," diye kıkırdadı.

Ona doğru yürüdüm ve "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Umm... Bardaklara biraz buz koyabilirsin. Lavabonun yanındaki dolapta, solda ve tatlı çay da buzdolabında. İsterseniz orada bir ya da iki biram da var."

Başımı salladım, sonra bardakları almak için dolaba yöneldim. Ben içkilerimizi hazırlarken o da ocağın yanına gitti ve büyük bir tencerede lazanya ve sarımsaklı tost çıkardı. Daha iyi görebilmek için yemeğe doğru eğildim. "Güzel görünüyor."

"Umarım tadı da görüldüğü kadar güzel olur."

İkimize de birer tabak hazırladıktan sonra, her şeyi masaya getirmesine yardım ettim ve yerleştikten sonra ikimiz de yemeye başladık. İkimiz de konuşmadık ama bu sessizlik beni rahatsız etmedi. Bu alıştığım bir şeydi. Öte yandan, o değildi. Kıpırdanmalarından rahatsız olduğunu anlayabiliyordum, bu da benim de aynı şekilde hissetmeme neden oluyordu

onunla birlikte. Onun için normal olmak, hak ettiği türden bir erkek olmak istiyordum ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ben o adam değildim ve değişebilsem bile nasıl değişeceğimi bilmiyordum. Değişmek için yardıma ihtiyacım vardı ve farkında olmadan ilk ve en unutulmaz dersimi almak üzereydim. Çayından bir yudum aldıktan sonra koltuğunda kaykıldı ve sordu: "Peki, Şeytan'ın Öfkesi'ne katılmaya karar vermene ne sebep oldu? Sadece motosikletler yüzünden mi, yoksa bir çetenin parçası olma fikri hoşuna mı gitti?"

"Şeytan'ın Öfkesi bir çete değil. Bu bir kulüp."

Cevabım karşısında açıkça sinirlendi ve saçmalamaya başladı. "Özür dilerim. Çete yorumuyla bir şey kastetmedim. Motosiklet kulüpleri ve ne oldukları hakkında pek bir bilgim yok. Eminim siz ve buradaki çeteler arasında pek çok fark vardır."

"Sanırım bazıları benzerliklerimiz olduğunu söyleyebilir ama biz kendimizi bir aile olarak görüyoruz ve hayatlarımızı ortaya koymak anlamına gelse bile kulübümüz için *her şeyimizi* veriyoruz."

Kaşları çatıldı. "Hmm... *Hayatlar tehlikede* mi? Sanırım Şeytan'ın Öfkesi hakkında duyduğum bazı hikâyeler doğru."

"Ne duyduğunuza bağlı." "Bu belirsiz bir yanıt."

Omuz silktim. "Sana şunu söyleyeyim... Kulübün bir üyesi olarak, şartlar ne olursa olsun kardeşlerimin her zaman arkamda olduğunu biliyorum."

"Sanırım bu çok hoş olurdu. Hallie benim için her zaman öyleydi. Benim için yapmayacağı şey yoktu ve buna sahip olmayı gerçekten özlüyorum. Jason ve kız kardeşi Daphne var ama aynı şey değil."

Jason'ın adını duyunca sırtım kaskatı kesildi. Alex'in bir erkek arkadaşı olabileceği gerçeğini hiç düşünmemiştim ve bu duygu mantıksız olsa da, onun başka bir adamın kollarında olduğu düşüncesi beni çok rahatsız etti. "Jason?" diye sorarken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

"Ah... nereden başlasam?" Devam ederken yüzüne bir gülümseme yayıldı, "Jason ve ben buraya taşındıktan bir yıl kadar sonra tanıştık ve sanırım bir şekilde anlaştık. Takılmaya başladık ve çok geçmeden sürekli birlikte olmaya başladık."

Bu tam olarak duymak istediğim şey değildi ama onu mutlu ettiğini görmek katlanmamı biraz daha kolaylaştırdı. "Onu çok önemsiyor gibi görünüyorsun."

"Kesinlikle. O benim için dünyalara bedel. Hallie vefat ettiğinde yanımdan hiç ayrılmadı... Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Yani siz ikiniz bir süredir birlikte misiniz?"

"Ne? Bekle... Hayır!" Başını hararetle salladı. "Jason ve ben birlikte değiliz. O sadece benim arkadaşım... *gerçekten iyi bir arkadaşım*, ama hepsi bu. Daha fazlası değil. Ayrıca, eğer öyle olsaydı seni yemeğe davet etmezdim..."

Sesi kesildi ve yanakları aniden pembenin parlak bir tonuna dönüştü. Az önce bana bir şey açıklamıştı ama tam olarak ne söylediğini anlamam bir anımı aldı. Lanet olsun. Yemek bana teşekkür etmesinin bir yolundan daha fazlasıydı, çok çok daha fazlası. İtirafıyla rahatlamış hissederek, "Bildiğim iyi oldu" diye cevap verdim.

Alex

Masada karşımda oturan Shadow, şimdiye kadar yaşadığım tüm fantezilerin inanılmaz derecede seksi bir pakette toplanmış haline benziyordu ve bunu saklamak için elimden geleni yapsam da, beni sinirli bir enkaz haline getiriyordu. Shadow kadar yakışıklı bir adamın istediği her kadına sahip olabileceğini biliyordum ve kendime onun sadece bir erkek olduğunu -diğerlerinden farklı olmadığını- söylemeye çalışsam da bunun doğru olmadığını biliyordum. Shadow inkar edilemeyecek bir vahşiliğe sahip güçlü, esrarengiz bir güçtü ve zaman zaman biraz korkutucu olabiliyordu. Tek başına bu bile tepelere doğru kaçmamı sağlamalıydı ama bu yapmak istediğim son şeydi. Bunun yerine, ona dokunmayı, parmak uçlarımda gücünü hissetmeyi ve ona olan çekimime tamamen boyun eğmeyi arzuluyordum. Ama daha çok istediğim başka bir şey daha vardı. O çok koruduğu duvarların ardındaki adamı tanımak istiyordum.

Derinin arkasındaki adam hakkında biraz fikir edinmeyi umarak, "Kitapçıya sık sık uğradığınızı fark ettim. Her zaman çok okuyan biri miydiniz?"

"Sanırım öyle diyebilirsiniz." Devam ederken bana baktı, "Gençken öğrenmiştim. Peki ya sen?"

"Benim için daha sonra geldi. Sanırım Hallie'nin beni etkilediğini söyleyebilirsiniz." Kıkırdadım. "Bana en sevdiği kitaplardan birkaçını okuttu ve ondan sonra müptelası oldum. İyi bir kitabın verdiği kaçış hissi gibisi yoktur."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." "En sevdiğin tür nedir?"

"Gençken gizem ve gerilimden hoşlanıyordum ama şimdi hemen her şeyi okuyabiliyorum." Lazaryasından bir ısıruk daha aldıktan sonra, "Olaylara farklı bakış açıları getirmeyi seviyorum. Anlıyor musun?"

Masanın üzerine bıraktığı kitabı hatırlayarak, "Anlıyorum. Tamamen anlıyorum."

"Kim bilir? Belki bir gün çılgın bir yazardan bir şeyler öğrenebilirim."

"Asla bilemezsin." Hayali bir çizgiyi aşmadığımı umarak, "Şeytan'ın Öfkesi'ne ne zaman katıldın?" diye sordum.

"Bir süre önce... Afganistan'dan döndükten hemen sonra."

"Afganistan mı? Orduda olduğunu bilmiyordum." "Uzun zaman önceydi."

TSSB hakkında bir kitap okumasının nedeninin savaşta geçirdiği zaman olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ona bu konuda daha fazla soru sormak istedim ama ses tonundan bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu. Başka bir yoldan gitmeye karar vererek sordum: "Peki ya aileniz? Yakın mısınız?"

"Annem, babam ve kız kardeşim ben on yaşındayken bir ev yangınında öldüler."

"Oh, Tanrım. Çok üzüldüm. Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Zordu ama üstesinden geldim." "Kardeşlerim artık benim ailem" derken ses tonu hafiflemişti.

"Onları bulduğuna sevindim, özellikle de yaşadığın onca şeyden sonra."

"Başıma gelen en iyi şeylerden biri." Dikkatini tekrar bana vermeden önce sarımsaklı ekmeğinden bir ısıruk daha aldı. "Peki ya sen? Ailenle yakın mısın?"

"Hmm... tam olarak değil." Titrek bir zeminde yürüyordum. Doğrudan yalan söylemek istemediğim için cevabımı muğlak tutmaya karar verdim. "Annem birkaç yıl önce öldü ve o zamandan beri

Babam ve ben irtibatı kaybettik."

"Görünüşe göre sen de oldukça zor bir dönem geçirmişsin."

"Sanırım hepimizin katlanması gereken sıkıntıları var, ama senin gibi ben de üstesinden geldim." "Evet, oldukça iyi idare ettiğini söyleyebilirim."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Kıkırdadım. "Tek başına olmak her zaman kolay değildir." "Ama senin Jason'ın var," diye alay etti.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet. O ve kız kardeşi Daphne var."

İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimiz için ayağa kalktım ve tabaklarımızı lavaboya götürdüm. Tam arkamı dönmek üzereydim ki, elinde kalan tabaklarla arkamdan geldi. Onları yanımdaki tezgâha koydu ve "Sen iyi bir aşçısın" dedi.

"Pek sayılmaz." Omuz silktim. "Ben sadece Hallie'nin tarifini uyguluyordum."

Aşçı olan oydu." "Her iki durumda da yemek çok lezzetliydi."

Ona baktım ve gülümsedim. "Hoşuna gittiğine sevindim. Sana biraz daha çay ya da bira getireyim mi?"

Elini karnında gezdirdi ve *neredeyse* kıkırdadı. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Artıkları buzdolabına koymayı bitirir bitirmez kendimi endişeli hissetmeye başladım. Erkeklerle pek fazla deneyimim olmamıştı. Aslında, hayatımda sadece iki erkekle yakınlaşmışım, ikisi de uzun zaman önceydi - çok *uzun* zaman önce. Bir erkeğe onunla ilgilendiğimi nasıl göstereceğimi unutmuştum, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu çünkü Shadow'la kesinlikle ilgileniyordum. Onunla gerçek bir ilişki kurmamın imkânsız olduğunu bilsem de, yine de kendimi ona doğru çekilirken buluyordum. Kitapçıma girdiği ilk günden beri ondan etkilenmişim ve işte karşımdaydı, sadece birkaç adım ötemde. Sonunda ona yaklaşmak için elime bir fırsat geçmişti ve bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin veremezdim. "Biraz oturup konuşmak ister misin?"

"Geç oluyor. Gitsem iyi olacak."

Cevabı kısa ve özdü, kendimi reddedilmiş hissetmeme neden oldu. "Oh... Tamam."

Görünüşe göre hayal kırıklığına saklamakta iyi bir iş çıkaramamışım, çünkü bir sonraki bildiğim şey, yüzünde yoğun bir ifadeyle tam karşımda durduğuydu. "*Alex*." diye fısıldarken sesi alçak ve gergindi.

"Umm-hmm?"

"Kalmak istiyorum. Bu dünyada yapmayı tercih edeceğim hiçbir şey yok ama... bunu yapamam." "Ama neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır, her şey yolunda. Sorun da bu zaten." Gözleri benimkilere kilitlendi ve devam ederken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim: "Hayal bile edemeyeceğin kadar kırıldım Alex. Sen çok daha iyisini yapabilirsin."

Cümlesini tamamlayamadan ellerimin avuç içlerini göğsüne koydum ve parmak uçlarımda yükselip ağzımı onunkine bastırarak onu bir öpücükle susturdum. Kaslarının sertleştiğini hissettim ve beni iteceğinden korktum ama itmedi. Bunun yerine beni geri öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı ama tüm vücudu sert ve gergindi, bu da bana hâlâ şüpheleri olduğunu gösteriyordu. Ne söylemeye çalıştığını duymuştum. Yeterince iyi olmak konusunda endişelendiğini biliyordum ama endişelerini unutmasını ve benimle birlikte o anın içinde kaybolmasını istiyordum. Dilimi yavaşça alt dudağına sürterek onu kışkırttığımda dileğimi elde ettim. Eli saçlarıma daldı, parmakları enseme kavradı ve beni kendine çekti. Ağzımın derinliklerine daldığında göğsünden alçak, muhtaç bir inilti yükseldi ve tarif edilemez bir arzu dalgası üzerime çökerken ayakta durmak için yapabileceğim tek şey buydu. Daha önce hiçbir erkeği o anda Shadow'u istediğim kadar istememiştim. Onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm ama tam ben yaklaşırken bir adım geri çekildi ve kendini kucaklaşmamızdan kurtardı.

Çenesini sıkarak bana baktı ve homurdandı, "Bebeğim, bunu gerçekten yapmamalıydın."

"Ne? Neden?"

"Artık senin tadına baktığıma göre, tek istediğim daha fazlası... çok, çok... *daha fazlası*." Kendimi yüzüstü hissederek gözlerinin içine baktım ve "Peki ya ben de *daha fazlasını* istersem?" diye sordum.

Gözümü kırpmaya bile fırsat bulamadan beni duvara yapıştırdı, son yemeğini yemek üzere olan aç bir hayvan gibi üzerimde yükseliyordu. Kahretsin, üzerimde gezinirken inanılmaz derecede seksi görünüyordu ve ağzını yavaşça benimkine indirmesini izlerken vücudumdaki her bir sinir canlandı. Aylardır rüyalarımı işgal eden adam beni uzun ve sert bir şekilde öptü ve tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Parmaklarımın her zaman çok belirgin olan göğsünün kıvrımlarında gezinmesine izin verdim ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği hissin tadını çıkardım. Shadow mükemmel hissediyordu, sanki vücudu sadece benim için yaratılmıştı ve ben onun her santimini keşfetmek istiyordum. Kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki, elim karnına doğru inmeye devam ederken düşünemiyordum bile. Parmaklarımın ucu kemer tokasına ulaştığında elime uzandı ve beni olduğum yerde durdurdu.

Shadow ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Bundan emin misin?" diye fısıldadı. "Kesinlikle."

Bununla birlikte beni tekrar öptü ve dudakları dudaklarıma değdiği andan itibaren kendini tutmayı bıraktığını anladım. Ele geçirilmiş bir erkek gibi, elleri vücudumun üzerinde dolaşırken sertleşti ve sabırsızlaştı ve deneyimsizliğimle ilgili şüphelerim ortadan kalktı. İki göğsümü de avuçlarının arasına aldı, tişörtümün ince kumaşının arasından her birini okşadı. Shadow'un bana dokunma şekli kendimi çok arzulandır, çok arzulandır hissettiriyordu, doyamıyordum.

Nefesinin sıcaklığı tenimi okşarken kısık bir sesle konuştu: "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Eli karnımdan aşağı inip şortumun kemerinin altından geçerken kalbim hızla çarpıyordu. Parmakları aşağıya, bacaklarımın arasına indiğinde, işte o an oldu. Parmaklarının ucu dantel külotumun astarını sıyırdığında tüm vücudum beklentiyle titredi. Ellerini vücudumda hissetmek hoşuma gidiyordu. Her dokunuşu yangına körükle gitmek gibiydi, daha fazlasını arzulamama neden oluyordu. Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapattım, parmaklarını klitorisime karşı yavaş, metodik daireler çizerek hareket ettirirken bu hissin tadını çıkardım. Karnımdaki o tanıdık karıncalanmayı hissetmeye başlar başlamaz külotumu yana sıyırdı ve parmakları içimde kolayca kayarken zaten ıslak olduğumu göreceğinden hiç şüphem yoktu. G noktamı nazıkçe okşarken, başparmağının pediyle klitorisimle alay etmeye başladı, beni çözdürmek için doğru miktarda baskı kullandı. İnanılmaz, hayal edebileceğimden çok daha iyi hissettiriyordu ve birkaç dakika sonra orgazmımın başladığını hissettim. Parmakları içimde kıvrıldı ve klitorisim üzerindeki baskıyı artırdığında, işim bitmişti. Memnun bir inilti ile başım geriye düştü ve tüm vücudum kontrolsüzce titremeye başladı. Doruk noktam güçlü bir kuvvetle içimde dalgalandı ve tekrar tekrar mırıldanmama neden oldu, "Oh, Tanrım! Oh, Tanrım!"

Neredeyse uçuyordum, ama elini külotumdan çıkardığını hissettiğimde mutluluk dolu sersemliğim hızla hayal kırıklığına dönüştü. Gözlerim onunkilerle buluştu ve neredeyse tekrar boşalıyordum ki, "Bunu yavaştan almak istiyorum... ama yapamam. Bu sefer olmaz. Şu anda senin içinde olmalıyım. Seni uzun ve sert bir şekilde becermem gerek. Senin için sorun olur mu?"

"Benim için sorun değil. Seni istiyorum Shadow." Ellerim beline gitti ve bir çılgınlık içinde kemerini çözmeğe başladım.

Elini arka cebine attı ve bir prezervatif çıkardı. Uzun, kalın shaftının üzerinden aşağı indirmesini izlerken, hızla şortumu ve külotumu çıkardım. İşini bitirdikten sonra beni kaldırdı ve bacaklarımı beline sararken sırtımı oturma odasının duvarına yasladı,

Sikini merkezime sürüyordu. Onu içime almak için bir an daha bekleyemezdim, bu yüzden aramıza uzandım ve şaftını elime aldım, onu girişime yerleştirdim. Beni yukarı kaldırdı, sonra bir hamlede içimin derinliklerine doğru itti ve istila karşısında nefesim kesildi. "İyi misin?" diye sorarken gözlerinde endişe parlıyordu.

"Um-hmm." diye mırıldanırken başımı salladım. Lütfen, durma."

Ellerini kalçalarımaya koyup yavaş ve kolay bir şekilde hareket etmeye başlamadan önce ona alışmam için bana bir an verdi. Bacaklarımı onun etrafında sıktım, onu daha derine almak için yaklaştırdım. Shadow ipucunu aldıktan sonra geri çekildi ve tekrar tekrar içime daldı ve her siniri karıncalandıran o noktayı bulması uzun sürmedi. Şehvet ve duygularla dolup taşarak kalçalarımı onunkilerle aynı anda salladım, her hamlesine karşılık verdim ve geçen her saniyeyle birlikte uç noktaya daha da yaklaşıyordum. Ayarladığı acımasız ritimle içime girmeye devam etti ve çok geçmeden doruk noktamın damarlarımda yanarak yükseldiğini hissettim.

Hızını artırırken derin bir inilti göğsünde yankılandı ve tek gereken buydu. Serbest bırakılmam üzerime çöktü ve tüm vücudumun onun etrafında gerilmesine neden oldu. Hâlâ içimdeyken, odanın köşesine doğru ilerledi ve beni kanepeye indirdi. Yerleştikten sonra tişörtümün eteklerine uzandı ve sütyenimle birlikte başımın üzerinden çekip ikisini de yere fırlattı. Bana baktı, gözleri yavaşça vücudumun her santimetresinde geziniyordu ve bakışlarının sıcaklığı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Çok güzelsin" diye fısıldadığında içimi bir sıcaklık kapladı.

Telefonu çalmaya başladı, ama ağzını omzuma indirirken onu görmezden geldi. Köprücük kemiğimden göğüslerime doğru öpücükler bıraktı ve meme ucumu ağzına aldığı odayı ağır nefesler ve düşük iniltiler doldurdu. Göğsümün kıvrımlarını ısırmaya ve emmeye devam ederken, yavaş, sıkı itişlerle içimde hareket etti. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Ağzı. Elleri. Aleti. Hızını artırmaya başladığında zaten tam bir duygusal aşırı yüklenme içindeydim. Beni daha derine ve daha sert sokarken hareketleri aniden sertleşti ve talepkâr oldu.

"Evet!" Etrafında sıkışırken bağırdım. Yaklaşıyordum ve Shadow'un vücudu gerginleştiğinde, onun da olduğuna şüphe yoktu. Beni daha yükseğe kaldırmak için ellerini popomun altına kaydırırken tamamen senkronize olmuştuk ve pozisyonunu açarken, ikimizi de uçuracağını bildiği noktayı anında buldu. Saniyeler sonra orgazmım içime işledi ve son bir kez daha içime girip kendi salıverilişine teslim olurken memnun bir inilti çıkardığımı duydum.

Birkaç dakika sonra yavaşça üzerimden indi ve yanımdaki kanepeye geçerek beni kendisine doğru çekti. Düzensiz nefes alış verişlerimizin yavaşlayarak sabit bir ritme dönüşmesini dinlerken başımın göğsüne düşmesine izin verdim. Telefonu ikinci kez çaldı ve kaslarının altımda gerildiğini hissettim. Bana sarılarak oturduğu süre uzadıkça daha da endişelenmeye başladı. Cevapsız mesajla ilgili bir şey onu açıkça endişelendiriyordu, bu yüzden "Buna bakman gerekiyor mu?" diye sordum.

"Evet, öyle," diye homurdandı. Kot pantolonunun içine uzanıp arka cebinden telefonu çıkarmasını izledim. Ekranı baktığında yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Lanet olsun."

"Ne? Bir sorun mu var?"

Hızla ayağa kalktı ve kot pantolonunu çekmeden önce prezervatifini çöpe attı. "Üzgünüm ama bir işim çıktı ve gitmem gerekiyor."

Kemerini bağlamasını izlerken "Tamam," diye mırıldandım. Bir şeylerin ters gittiğini hissederek, "İyi misin?" diye sordu.

Tamamen acınası görünmeden ona gerçeği söyleyemezdim, bu yüzden yalan söyledim.

"Evet. İyiyim." "*Alex*."

"Sanırım bu kadar erken ayrılacağın için biraz hayal kırıklığına uğradım."

Eğildi ve ellerini kanepenin arkasına koyarak üzerimde gezdirdi. "Şunu açıklığa kavuşturayım, eğer seçme şansım olsaydı şimdi gitmezdim. Kardeşlerimin bana ihtiyacı var ve gitmeliyim."

"Tamam. Anlıyorum." Kaşlarını kaldırdığında gülümsedim ve "Gerçekten anlıyorum" dedim. Beni bir kez daha öptü, sonra ayağa kalktı ve "Seni kendim hakkında uyarmaya çalıştım" dedi. "Uyarmış mıydın?" Alay ettim.

"Dinledim. Dinlemeliydin." "Belki öyle, ama şansımı deneyeceğim."

Gölge

Kulüp binasına yirmi dakikalık bir bisiklet yolculuğundan sonra bile tenimde hâlâ onun kokusunu hissedebiliyordum ve kollarımda ne kadar iyi hissettiğini hatırlamamak imkânsızdı. Kimsenin beni onun gibi etkileyebileceğini hayal bile edemezdim. O kadar uzun zamandır duygularımdan arınmışım ki, birinin bana dokunmasına izin verebileceğimi bile bilmiyordum. Yıllarca kendimi fazla yakınlaşmanın getireceği tüm acı ve kalp kırıklıklarından korumuştum ama bu kadın hiç denemeden duvarlarımı yıkmış ve bana var olduğunu bile unuttuğum bir dünyayı göstermişti. İhtiyacım olmadığını düşündüğüm, hak etmediğimi düşündüğüm duyguları bunlar ama şimdi ne kadar inanılmaz derecede iyi olabileceğinin tadına vardığım için sadece daha fazlasını istiyordum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Alex bir bağımlılık haline gelmişti ve ben şimdiden başka bir vuruş için can atıyordum. Blaze'den iki satıcımızın daha ölü bulunduğunu bildiren telefonu almamış olsaydım hâlâ onun evinde bu arzumu tatmin ediyor olacaktım.

Kulüp binasına girdiğimde tüm çocuklar kilise için toplanmıştı bile. Masadaki yerime doğru ilerledim ve herkes yerleştikten sonra Gus bizi dikkat kesilmeye çağırdı. "B.W. ve Michaels bu gece öldürüldü. Sokağa çıkmaya bile fırsat bulamadan kendi evlerinde öldürüldüler. Bu saçmalıkla işim bitti. Kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyorum ve kellelerini bir tepside istiyorum."

Riggs ona döndü ve "Jasper'ın kuzeni Milton'ın izini sürmek üzereydim. Adresini aldım ve telefonuna bağlandım."

"Güzel. Bu gece gözlerin onun üzerinde olmasını istiyorum." Devam etmeden önce durakladı, "Bu konuda beklenti istemiyorum. Bu çok önemli. Blaze ve Murphy ilk vardiyayı alır, sonra sen ve Shadow sabah devralabilirsiniz."

"Anlaşıldı. Jasper'ı yakaladığımızda, belki kiminle çalıştığını öğrenebiliriz." "Oh, bunu ondan öğreneceğiz. Bundan kesinlikle emin olacağım," diye onu temin ettim.

Moose öne doğru eğildi ve ekledi, "Yapacağımızdan hiç şüphem yok ama bu arada adamlarımızı korumak için daha fazla şey yapmalıyız. Rotasyonlar açıkça yeterli değil. Bu orospu çocukları karıları ve çocuklarıyla birlikte evlerine giriyorlar. Bu saçmalık. Başka kimse zarar görmeden önce onları tecrit altına almalıyız."

"Anlaştık. Hepsini içeri alacağız ve yanlarında kardeşlerden biri olmadan hiçbir yere gitmeyecekler."

Moose başıyla onayladı. "Aramayı yapacağım ve sabaha kadar hepsini burada bulacağım."

Gus'ın yüzü asıldı ve şöyle dedi: "Hepinizin bildiği gibi, hâlâ Culebras'la ilgili her şeyi anlamaya çalışıyoruz. Riggs onlarla ilgili istihbarat bulmak için canını dişine takıyor ama ortaya çıkarabildiği her şeye rağmen henüz bilmediğimiz çok şey var."

"Bunun arkasında onların olabileceğini mi düşünüyorsun?" Blaze araya girdi.

"Hiçbir fikrim yok. Gerçek şu ki, o depoyu yok ettiğimizde o orospu çocuklarına milyonlara mal olduk. Ne zaman ve nerede olacağını bilmiyorum ama bunun bir geri tepmesi olacaktır. Bunu aklımda tutarak, başka bir savaşın yaklaşmakta olduğunu düşünmekten nefret ediyorum, ancak olanlara bakılırsa, bundan hiç şüphem yok."

Murphy yumruğunu sıkarak havladı: "O zaman her zaman yaptığımız şeyi yaparız. Bu orospu çocuklarını bulur ve onları kapatırız."

"Yapacağımız şey tam olarak bu, ama bu pislikleri bulana kadar

hazırlıklı olun. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun ve herhangi bir nedenle gardınızı asla düşürmeyin."

Gus kiliseden ayrıldı ve Riggs'in verdiği bilgileri kullanarak Murphy ile Blaze'i Milton'ı izlemeye başlamaları için gönderdi. Kendimi tamamen kulübü tehdit eden adamları yakalamaya adanmış olsam da, bu Alex'in dairesiyle ilgili endişelerimi unuttuğum anlamına gelmiyordu. Güvenliği en iyi ihtimalle vasatın altındaydı ve bunun bir sorun haline gelmesi an meselesiydi. Bununla yaşayamayacağımı bildiğim için Riggs'i koridora kadar takip ettim. Kulübün bilgisayar korsanı ve güvenlik gurusu olarak yardım edebileceğini umuyordum. "Hey, kardeşim, bir iyiliğe ihtiyacım var" dediğimde şaşırdı.

"Gerçekten mi? Ne tür bir iyilik?"

"Güvenliğin artırılması gereken bir yerim var."

"Pekâlâ. Ne tür bir yükseltmeden bahsediyoruz? Kameralar mı? Kilitler? Işıklar?"

"Evet."

Kıkırdadı. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak

Shadow." "Her şeye ihtiyacı var. Onun güvende

olduğunu bilmem gerek."

Oldukça şaşırılmış bir sesle, "O mu? Kimden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Bir arkadaşım, Riggs."

"Bu özel bir arkadaş mı?" Sırıttı. "Burada neyle çalıştığımı bilmem gerekiyor."

"Güvenliği güncelleyebilir misin, güncelleyemez misin?"

"Evet. Bunu yapabilirim. Sadece adrese ihtiyacım var. Sabah ilk iş kurmaları için adamları çağıracağım. Bu yeterli olur mu?"

"Sabah iyi olacak. Adı Alex. Adresi sana mesaj atarım."

Gitmek için döndüğümde bana takıldı. "Senin için kızınla ilgileneceğim kardeşim, ama bu sana pahalıya patlayacak!"

"Bundan bir an bile şüphe etmedim," diye homurdandım odama dönerken. Uzun, sıcak bir duştan sonra yatağıma uzandım ve aklımın Alex'e kaymaya başlaması uzun sürmedi. Sesinin rahatlatıcı tınısını, dudaklarının yumuşak okşayışını ve ellerinin vücudumdaki inanılmaz hissini düşündükçe içimi sıcak bir his kapladı. Beni tamamen büyülemişti ve gözlerimi kapattığımda birlikte geçirdiğimiz gecenin her ayrıntısını hatırlamak istiyor, anıların kâbusları uzak tutmaya yeteceğini umuyordum. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Sonunda uyumaya başladığımda, o tanıdık huzursuzluk üzerime çökmeye başladı. Rüyaların geleceğini biliyordum. Beni nereye götürmeyi planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun hoş bir anı olmayacağını biliyordum. Zaten hiçbirisi hoş değildi. Çocukluğum ve Afganistan'da geçirdiğim zaman arasında hiç iyi anım yoktu. Son kâbusumla savaşmaya çalıştım ama yorgunluğum galip geldi ve birkaç saniye içinde geçmişe doğru sürüklendim.

Bayan Haliburton yanımdayken dördüncü ve son evimin ön verandasında duruyordum. İki katlı, tuğladan yapılmış şirin bir evdi ve iyi bir yer gibi görünse de, bana huzursuzluk veren bir yanı vardı, ama sonra tüm koruyucu aileler öyle oldu. Ailem benden alındığında on bir yaşındaydım. Beni kabul edecek kimse yoktu, beni kendi çocukları gibi sevmek için kollarını açmış bekleyen bir aile ya da arkadaş yoktu, bu yüzden koruyucu aileye yerleştirildim ve tamamen yabancılarla yaşamak zorunda bırakıldım. Dünyada en çok sevdiğim insanlar olan ailemi ve kız kardeşimi kaybetmenin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım, hem de çok yanılmışım. Bayan Haliburton kapıyı çaldıktan sonra güven verici bir gülümsemeyle bana baktı. İyi niyetliydi ama midemde büyüyen endişeye yardımcı olmadı. Sadece birkaç saniye beklemiştik ki kapı hafifçe aralandı ve ekose bir düğme ve bir çift koyu kot pantolon giyen çekici bir sarışın ortaya çıktı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve şöyle dedi: "Merhaba. Sen Mason olmalısın. Ben Janice Ridley. Bu çok

Sonunda sizinle tanışmak güzel. Bayan Haliburton bana sizden çok bahsetti."

Kelimeler ağzından çıktığı anda Bayan Ridley'in arkasından bir adam yaklaştı. Tuzlu ve biberli saçları mükemmel bir şekilde yana taranmıştı ve lacivert bir takım elbise giymişti. Zoraki bir gülümsemeyle, "Bayan Haliburton. Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Merhaba Cal. Biraz erken geldiğimi biliyorum ama Mason'la tanışmanı çok istiyordum."

"Ve biz de onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz." Bana baktı ve gülümsedi. "Merhaba Mason. Ben Cal Ridley."

Cevap vermem biraz zaman aldı ama sonunda mırıldanmayı başardım: "Merhaba Bayan Ridley."

Bay Ridley.

Ridley."

İkimize de içeri girmemizi işaret etti. "İçeri gelin, sizi ekibin geri kalanıyla tanıştırayım."

Bayan Haliburton elini sırtıma koyarak beni ileri doğru itti ve evin içine doğru yürürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Etrafa hızlıca bir göz attım ve içerisinin de en az dışı kadar güzel olduğunu görünce rahatladım. Süslü olmaktan uzaktı ama birkaç gece önce kaldığım eski püskü daireden çok daha iyiydi. Oturma odasına girdiğimizde bizi Ridley'lerin diğer bakıcı çocukları karşıladı. Hepsi kanepede oturuyordu ve biz yaklaşırken sessizce bana bakıyorlardı. Bay Ridley karısının yanında durarak, "Çocuklar, bu Mason... size bahsettiğim genç adam" dedi.

Elimi hafifçe sallayarak kaldırdım ve "Selam" dedim.

"Sizi herkesle tanıştırayım." Yedi yaşlarında, sarı saçlı, mavi gözlü ve masumiyet dolu bir gülümsemesi olan genç bir çocuğun yanına gitti. "Bu Grady. Onunla aynı odayı paylaşacaksın ama merak etme, ikiniz için de bolca yer var."

Başımı salladım ve "Memnun oldum Grady" diye cevap verdim.

"İkizler Brooklyn ve Brea. Onları birbirinden ayırmak biraz zaman alabilir ama eminim anlayacaksınız." Haklıydı. İki kahverengi kafalı kız aynı mavi çizgili gömlek ve kot şortu giymiş, saçlarını aynı renk kurdeleyle arkaya toplamışlardı. Yüz hatları neredeyse aynıydı ama kızlardan birinin burnunun kenarında çiller olduğunu fark ettim. Bayan Ridley çocukların en büyüğüne dönüp, "Ve nihayet Michele geldi" dediğinde dikkatim hâlâ ikizlerdeydi.

On üç yaşındaki Michele evdeki çocukların en büyüğüydü ve uzun koyu kahverengi saçları ve kristal mavisi gözleriyle oldukça güzeldi. Sırtını dikleştirip "Merhaba Mason" derken bana yarım bir gülümseme verdi.

Bana bakışında beni bir konuda uyarmaya çalıştığını düşündüren garip bir şeyler vardı ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayal gördüğümü düşünerek, "Merhaba Michele" diye cevap verdim.

Sonraki yarım saati havadan sudan konuşarak geçirdik ve Bayan Haliburton hazır olduğumu hissettiğinde beni Ridley'lerle yalnız bırakarak dışarı çıktı. Yeni ailemde çok farklı bir şeyler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Evlerinde beş çocuk olmasına rağmen, ev ürkütücü derecede sessizdi. Çocuklar odalarına kapanmış, tüm günlerini tam bir sessizlik içinde geçiriyorlardı. Her geçen an, onların tuhaf davranışlarını daha fazla merak etmeye başladım. Cevap bulma umuduyla, neler olup bittiğini sormak için Michele'in odasına doğru yürüdüm. Masasında oturmuş ev ödeviyle uğraşıyordu ve ben odaya girdiğimde başını kaldırıp bakmadı bile. "Burada olamazsın Mason. Odana geri dön."

"Ama-"

Döndü ve yoğun bir ifadeyle uyardı: "Aması yok. Geç oldu. Yatakta olman gerek. Ayrıca, seni burada bulurlarsa, ikimiz de cezamızı çekeriz. Şimdi, dediğimi yap ve"

odana geri dön."

"Alacak mısın? Sen neden bahsediyorsun?" Ben ittim.

"Seni kırmak istemem evlat ama Brady Bunch'ın yanına taşınmadın."

Kelimeler ağzından çıktığı anda, koridorda sürünerek ilerleyen ayak seslerini dinlerken mavi gözleri korkuyla irileşti. "Ne oldu?"

"Geliyor," diye fısıldadı Michele sesindeki uyarıyla bana. "Buradan çıkmalısın. Hemen!"

Tam gitmek için dönecektim ki Cal kapıda belirdi. Beni görür görmez yüzü kızgın bir ifadeye büründü ve "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırırken nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum.

Michele, "Bana sadece okul hakkında sorular soruyordu," diye yalan söyledi.

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" diye hırladı. "Neden burada olduğunu biliyorum. Kendine bir parça almayı umuyor ve böyle bir şey olmayacak!"

Geriye çekildi ve elinin tersiyle yanağıma vurdu. Tökezleyerek geri çekildiğimde boğazıma uzandı ve beni duvara yapıştırırken sıkıca kavradı. "Cal, yapma! O daha iyisini bilmiyordu!"

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek üzere!" Yumruğunu yan tarafıma vurdu, neredeyse birkaç kaburgam kırılıyordu ve yere düştüm. "Sana söyleneni yapacaksın evlat, yoksa sonuçlarına katlanırsın" diye bağırırken ayağı yan tarafıma çarptı.

Birkaç sert tekmeden sonra uzanıp saçlarımdan bir yumruk yakaladı ve beni Michele'in dolabına doğru sürükledi. Kapıyı açtı ve beni içeri fırlattı. Kapıyı çarptı ve beni yaralı bir hayvan gibi yerde sinmiş halde bıraktı. Tamamen afallamıştım. Ailem bana nadiren şaplak atardı ve kesinlikle yeni üvey babamın yaptığı gibi vurmazlardı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ve orada oturup gözlerimdeki yaşları ve ağzımdaki kanı silerken kapıdan gelen inleme seslerini duydum. Ona zarar verdiği açıktı ve ona yardım etmek için çaresiz olmama rağmen orada oturup sadece dinleyebildim. Sonunda oda sessizleşti ve onun tökezleyerek odadan çıktığını duydum. Saatlerce orada oturup birinin beni dolaptan çıkarmasını bekledim, ancak ertesi sabah Bayan Ridley nihayet geldi.

Kapı hızla açıldı ve soğuk, öfkeli bir kaş çatmayla üzerime doğru yükselerek, "Kalk! Geç kaldın!"

Rüya orada sona erdi. Sonrasındaki olayları hatırlamak zorunda değildim ama tavana bakarak yatarken bu anılar ıslak bir battaniye gibi üzerime yapıştı. Sonunda yuvarlandım ve uykuya geri dönmeyi başardım, tabii buna uyku denebilirse, ama birkaç saat dönüp durduktan sonra pencereden sızan güneşe uyandım. Yarım saat daha öylece yattıktan sonra kendimi yataktan dışarı attım ve giyindim. Murphy ve Blaze'den bir haber olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden Riggs'i bulmaya gittim. Odasında olmadığına mutfığa yöneldim ve Cyrus, T-Bone ve Gunner'ı masada oturmuş kahvaltı ederken buldum. Bir fincan kahve yaptım ve Gunner'ın yanına oturdum. Bana baktı ve "Nasıl gidiyor kardeşim?" diye sordu.

"Gidiyor. Riggs'i gördün mü?"

Neredeyse ölümcül bir kurşun yarasının ardından aylar süren iyileşme sürecinin ardından nihayet eski haline döndüğünü görmek güzeldi, her ne kadar bu çenesini çalıştırmaya geri döndüğü anlamına gelse de. Gunner'ın ağzı muzip bir sırıtışa dönüşerek, "Evet. Yarım saat kadar önce birkaç müşteri adayıyla birlikte ayrıldı. Bir arkadaşınız için güvenlik sistemi kuracağını söyledi."

"Riggs çok fazla konuşuyor," diye homurdandım ve onu cümlesinin ortasında durdurdum.

Tam cevap vermek üzereyken kulüp kızlarından Jasmine geldi ve "Hey, Shadow. Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," diye homurdandım.

Cyrus bana dönerek, "Riggs arkadaşının Broad Caddesi'ndeki kitapçının sahibi olduğunu söyledi. Hallie ile bir akrabılığı var mı?"

Hikâyenin arkasında daha fazlası olduğunu bilsem de Alex'in bana söylediklerini tekrarladım. "Hallie onun büyükannesiydi."

"Hmm... Bir torunu olduğunu hiç bilmiyordum ama birkaç yıl önce bir kızın-"

Cümlesini tamamlayamadan hepimizin telefonları aynı anda çalmaya başladı. Onları çıkarmak için ceplerimize uzandık ve ekrana baktığımda mesajın Gus'tan geldiğini gördüm. Blaze ve Murphy Jasper'ı deposunda bulmuşlardı ama bir sorun vardı, orada yalnız değildi. Binanın etrafında silahlı muhafızlar vardı ve Jasper'ı oradan çıkarmalarına yardım etmek bize düşüyordu. Emirlerimizi okumayı bitirir bitirmez T-Bone ayağa kalktı ve "Görünüşe göre parti zamanı çocuklar" dedi.

Hepimiz ayağa kalktık ve park yerine doğru koştuk. Dışarı çıktığımızda Moose, Vet ve Mack çoktan bisikletlerine binmişlerdi. T-Bone gidip onlara katıldı ve Gunner'la ben onun SUV'sine bindikten sonra çocuklar da Jasper'ın deposuna doğru bizi takip ettiler. Hepimiz Jasper'ı ele geçirmeye hazır olsak da, ben kendimi özellikle istekli hissediyordum. Bunun sadece bulmacanın parçalarını bir araya getirme meselesi olduğunu biliyordum ve sonunda kulüple kimin uğraştığını bulacaktık. Hesaplaşma günü yakındı ve intikamımızı almak için sabırsızlanıyordum.

Alex

Kendimi bildim bileli, hayatımda eksikliğini hissettiğim *bir şeyin -hayatımı* değiştirecek *bir şeyin-* dışarıda bir yerlerde beni beklediğine dair açıklanamaz bir his vardı içimde. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bu his daha da güçlendi, beni huzursuz ve gergin hissettirdi. Yatağıma uzanıp Shadow'la geçirdiğim geceyi düşündüğümde, onunla birlikteyken bu huzursuzluğun olmadığını fark ettim; kendimi bütün ve huzurlu hissediyordum, sanki gerçekten kendim olabiliyormuşum gibi. Yine de, bu duyguyu ne kadar sevsem de, beni korkutuyordu, çünkü asla sürmeyecekti. Shadow'un gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçmişim ve nelerden kaçtığım hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ona söylemek istesem bile söyleyemezdim. Risk çok yüksekti. Ayrıca, anlayacak gibi de değildi. Nasıl anlayabilirdi ki? Kendimin bile anlamadığı zamanlar oldu.

Son sekiz yıldır, geçmiş i aldatma ve kalp kırıklıklarıyla dolu olmayan kitapçı Alex Carpenter'dım, ama hepsi bir maskaralıktı. O sadece geride bıraktığım karanlıktan kaçabilmek için canlandırdığım hayali bir karakterdi. Bu rolü oynamak zor değildi. Hayatım boyunca rol yapmıştım. Bu, dünyada en çok sevdiğim insandan, annemden öğrendiğim bir şeydi. Rol yapmakta o kadar iyiydi ki, sadece beni ikna etmekle kalmamış, kendini de ikna etmişti. Benim gibi o da babam hakkında anlattığı hikâyelerin doğru olduğuna inanmayı çok istiyordu ama ne yazık ki öyle değildi. Gerçekte, babam tipik bir iş adamı değildi. Uzun saatler çalışır, gece geç saatlere kadar toplantılara katılır ve dünyanın dört bir yanına uçardı; ancak bunu sadece ailesini geçindirmek için yapmazdı, yakınından bile geçmezdi. Gerçek şu ki, babam Kaliforniya'nın en kötü şöhretli uyuşturucu tüccarlarından biriydi ve sözde işi, annem ve ben de dahil olmak üzere etrafındaki herkesten sakladığı sırlar, yalanlar ve yasadışı faaliyetlerle doluydu.

Annemin bana anlattığı hikayelere inandım, çünkü inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. Babamı nadiren görürdüm. Uyanık olduğu her anı ofisinde kilitli olarak ya da seyahat ederek geçirirdi ve yollarımız nadiren kesişirdi. Karşılaştığımızda ise bu sadece kısa bir an için oluyordu. Beni gerçekten tanımadığı gerçeğinden rahatsız olmamış gibi görünmesinin beni rahatsız ettiği zamanlar oldu. Nelerden hoşlandığım, en sevdiğim renk ya da en sevdiğim yemekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Babam arkadaşlarımla kim olduğunu ya da benim onur öğrencisi olduğumu bilmiyordu. Annem beni sevdiğine dair güvence vermeye çalışırdı ama bu sadece bir yalandı. Gerçek şuydu: Babam güç ve para hırsıyla yanıp tutuşan bir canavardı ve söz konusu ben olduğumda, onun sahip olduğu pek çok şeyden sadece biriydim; duvarda asılı duran portrelerinden birinden başka bir şey değildim. Babamın aşağılık bir suçludan başka bir şey olmadığını ortaya çıkmasını kabullenmek zordu, ancak onun ne kadar soğuk kalpli ve kötü niyetli olabileceğini keşfettiğimde daha da zor oldu.

Yaptığı şey yüzünden tüm varlığımla ondan nefret ediyordum. Evden ayrıldım ve bir daha asla geri dönmeyi düşünmedim. Babamı ve neden olduğu kalp acısını unutmak istesem de, bir gün beni aramaya geleceği ve beni kendi dünyasına geri döndürmenin bir yolunu bulacağı korkusuyla yaşadım. Sadece bunu düşünmek bile her zaman arkamı kollayacağımı anlamama neden oluyordu. Asla gerçekten özgür olamayacaktım ve aşık olmak da bir seçenek değildi. Shadow'a karşı gardımı düşürmek istesem de yapamazdım, bir saniyeliğine bile, çünkü onu içeri aldığımda ikimize de zarar vereceğimden korkuyordum. Bunu düşünmek beni üzüyordu.

Kendime acıyıp dururken, evimin hemen dışından gelen garip sesler duydum.

Bina. Sonunda saate bakmak için dönene kadar farklı çarpma seslerini dinleyerek orada uzandım. Saat sabah altıyı biraz geçiyordu, ki bu da komşularımın kalkması için çok erken bir saatti. Merakımı yenemeyerek yataktan kalktım ve üzerime bir şeyler giydim. Aşağı indiğimde pencereden dışarı baktım ve bir adamın merdivenin üzerinde durduğunu, iki adamın da onun yanında yerde durduğunu ve ileri geri konuşurken ona ekipman verdiğini görünce şok oldum. Herhangi bir bakım çalışmasından haberdar edilmemiştim ve kesinlikle kendim sipariş etmemiştim, bu yüzden ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim ve hepsinin Şeytan'ın Öfkesi kesimi giydiğini fark ettim.

Kafam karışmıştı ve neyin peşinde olduklarını merak ediyordum, hemen kapının kilidini açtım ve kafamı dışarı uzattım, sonra merdivendeki adama sordum, "Kimsin sen ve orada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Selam bebek. Adım Riggs." Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı ve kahverengi gözleri üzerimde gezinirken muziplikle parladı. "Sen Alex olmalısın."

Riggs uzun boylu, esmer ve yakışıklı tiplerden biriydi ve pek çok kadının onu çekici bulacağına şüphe olmasa da, *neye* benzediğini umursamayacak kadar meşguldüm. "Tamam, Riggs. Bana orada ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Ne? Shadow sana söylemedi mi yani?"

Ben cevap verirken yüzünde meraklı bir ifade belirdi: "Hayır. Sanırım dün gece aklımdan çıkmış. Kardeşleriyle önemli bir şey olduğundan bahsetti ve bir baktım gitmiş. O zamandan beri ondan hiçbir haber almadım."

"Evet, şey... zaman zaman böyle şeyler olur." Shadow'un bir şeyler *döndüğüne* dair iddialarını ne doğruladığını ne de yalanladığını fark etmemiştim ve konuyu zorlamak istesem de bana fırsat vermedi. Elleriyle binamın yan tarafına monte ettiği kamerayı işaret etti ve "Sizin için yeni bir güvenlik sistemi kuruyoruz. Işıklar. Kameralar. Kilitler. Her şey var."

"Peki bunu *neden* yapıyorsun?"

"Çünkü Gölge istedi," diye cevap verdi gerçekçi bir tonda.

"Shadow'un neden bana söylemeden senden bunu yapmanı istediğine dair bir fikrin var mı?" Homurdandım. "Çünkü o Gölge," diye kıs kıs güldü.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama konumuz bu değil. Durman gerek, çünkü tüm bunları karşılayabilmemim imkanı yok."

"Her şey yolunda. Ücret yok."

"Ne demek *ücret yok*? Bu bir servete mal olmalı!" "Evet, ama bu konuda endişelenmene gerek yok."

Sinirlenerek, "Ne demek 'senin için endişelenecek bir şey değil'?" diye çıkıştım. Tüm bunların parasını kim ödüyor sanıyorsun?"

Tam o sırada telefonu çalmaya başladı ve cebinden çıkarıp "Evet?" diye cevap verdi.

Üç saniyelik bir konuşmanın ardından merdivenden indi ve kamyonuna doğru koşarak, "Benim uçağım var ama adamlarım bu işi bitirecek," dedi.

"Bekle." "Soruma cevap vermedin!" diye bağırırken onu takip etmeye başladım.

"Yanlış adama soruyorsun, bebek." Döndü ve motorcu arkadaşlarına birkaç emir verdikten sonra kamyonetine bindi. Kaldırımı yanaşmaya başladı ama başını camdan dışarı çıkararak bana şu bilgiyi verdi: "Buradaki her şeyi kurmayı bitirdiklerinde içeriye girmeleri gerekecek."

Ben itiraz edemeden çoktan gaza basmış ve trafiğin akışı içinde kaybolmuştu. Derin bir nefes aldım ve Riggs'in geride bıraktığı iki adamdan daha genç olanına döndüm. "Sen de

En azından ne *kuracağınızı* söyleyin?"

"Tüm girişleri izleyebilmeniz için buraya iki, binanın arka tarafına da iki kamera yerleştiriyoruz." Merdivenden yukarı çıkmaya başladı ve sözlerine şöyle devam etti: "Sonra, birkaç güvenlik lambası ve üst kattaki daireniz de dahil olmak üzere tüm kapılara yeni kilitler ekleyeceğiz."

"Benim dairem mi?"

"Evet, hanımefendi. Oraya bir kamera ve güvenlik ışıkları da yerleştireceğiz." "Tüm bunlar gerçekten gerekli mi?"

"Asla bilemezsin." Güneş üzerimize çökmeye başlamıştı ve omuz silerken alnından ter damlıyordu. "Güvende olmak üzülmekten iyidir."

"Ama... Shadow'dan tüm bunları yapmasını ben istemedim."

"Sadece sana bir şey olmamasını sağlamaya çalışıyor ve onu suçladığımı söyleyemem." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Shadow olsaydım ve senin gibi ateşli bir kız böyle bir bölgede yaşayıp çalışsaydı, ben de aynı şeyi yapardım."

Ne dediğini anlamama fırsat kalmadan, arkadaşı ona uzun bir kablo uzattı ve "Hey, dostum, eğer bu işi mağaza açılmadan önce bitirmek istiyorsak, yola koyulsak iyi olur" dedi.

"Evet, Skeeter, biliyorum. Üzerinde çalışıyorum," diye yakındı.

Kapıya doğru ilerlerken, "Sanırım bırakayım da siz halledin," dedim. "Ama işiniz bittiğinde bana bir fatura bırakmanızı bekliyorum. Tüm bunları Shadow'un ödemesine izin vermem mümkün değil."

Başını salladı. "Ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada, benim adım Turnpike. Bir şey ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkürler, Turnpike. Edeceğim." Kapıya doğru dönerken aklımdan bir düşünce geçti. Saat erken olmasına rağmen hava şimdiden kavurucu sıcaktı ve nem oranı her geçen saniye artıyordu. İki motorcuya tekrar baktım ve neden daha rahat bir şeyler giymediklerini merak etmekten kendimi alamadım. Merakla sordum, "Hey, Turnpike. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bu çılgınca bir soru gibi gelebilir ama neden o sıcak deri yelekleri giyiyorsunuz? Dışarısı doksan beş derece. Perişan değil misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, düşündüğünüz kadar ateşli değiller, ama öyle olsalardı bile, kesiksiz hiçbir yere gitmezdim," diye gururla cevap verdi. "Ayrıca, bugün onları giymek bize olduğu kadar size de yardımcı oluyor."

Her zamankinden daha şaşkın bir halde, "Ha?" diye mırıldandım.

"İnsanlar Şeytan'ın Öfkesi üyelerini burada dükkânınızda çalışırken görürlerse, sizinle uğraşmadan önce iki kez düşüneceklerdir," diye açıkladı. "Ve biz çalışırken yolumuza çıkmayacakları da kesin. Bu kadar basit."

"Oh."

"İçeri girmemiz gerektiğinde sana haber veririm."

"Tamam," diye cevapladım yukarı çıkarken.

Banyoya gidip duşuma başlarken söylediği her şeyi düşündüm. Kendimi hiçbir zaman yargılayıcı biri olarak görmemiştim ama verdiği cevapta aklıma takılan bir şey vardı. İnsanların Şeytan'ın Öfkesi'nin dükkânımda çalıştığını gördüğünden bahsettiğinde, bunun aslında iyi bir şey olup olmadığını merak ettim. Şehirde yaşayan çoğu insan gibi ben de Şeytan'ın Öfkesi hakkındaki hikayeleri duymuştum ve bunların doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da üzerimde bir etki bırakmıştı -pek de iyi olmayan bir etki. Bölgedeki pek çok insan için de aynı şeyin geçerli olduğundan hiç şüphem yoktu ve mağazamın Şeytan'ın Öfkesi ile ilişkilendirilmesinin sonuçlarını düşünmek zorundaydım.

kulüp. Sahip olduğum her şey küçük işimin başarısına bağlıydı ve işler kötüye giderse hiçbir şeyim kalmayacaktı. Bu görüntü beni korkutuyordu ama aynı zamanda içimden bir ses bunun o kadar da kötü olmadığını söylüyordu, özellikle de benden çalan haydutlar yüzünden kaybettiğim onca parayı düşündüğümde. Hırsızlık ve vandalizm mahallemde büyük sorunlardı. Hallie'nin kitapçıda kalan küçük parçasını kaybetme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, sık sık yeni bir yere taşınmayı düşünmüştüm. Yeniden başlamak için *çok* para gerekiyordu ve bu bir seçenek değildi. Bu yüzden, en iyi seçeneğimin yeni güvenlik sistemi için ödeme yapmak ve sadık müşterilerimin Shadow'un kardeşlerinin varlığı tarafından yönlendirilmemesi için dua etmek olduğunu düşündüm.

Giyindikten sonra Turnpike ve Skeeter'ı içeri almak için aşağı indim, böylece yeni kilitleri takmayı bitirebileceklerdi. İşleri bittikten sonra, yukarıda yapmaları gereken her neyse onunla uğraşmak için üst kata çıktılar. Onlar meşgulken ben de dükkânı açmak için her şeyi hazırlamaya koyuldum. Turnpike içeri girdiğinde kahve yapmayı yeni bitirmiştım. Bana doğru yürüdü ve yeni bir anahtar seti uzattı ve "Her şeyi hazırladık ve çalıştırıyoruz" dedi.

"Tamam. Teşekkürler. Gerçekten minnettarım." "Sorun değil."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Tezgâha doğru ilerlerken sordum.

"Elbette. Neye ihtiyacın olursa."

Bir çek doldurduktan sonra ona uzattım ve "Bunu Shadow'a verir misin? Şu anda ancak bu kadarını karşılayabiliyorum ama geri kalanını en kısa zamanda ona ulaştıracağım."

Hesaba bakarken yüzünü buruşturdu. "Bilemiyorum. Belki de önce bu konuyu onunla konuşmalısın."

"Konuşacak bir şey yok. Her şeyin parasını ödeyeceğim. Sadece biraz zaman alacak," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

"Tamam, ama bundan hoşlanmayacak."

"Belki de değil, ama böyle olacak. Her neyse, sen ve Skeeter'ın bugün tüm bunları yapmanızı gerçekten takdir ediyorum."

"Benim için bir zevkti." Kapıya doğru ilerlerken, "Umarım görüşürüz!" diye bağırdı. "Seni de!"

İkisi de gittikten sonra ön kapıya doğru yürüdüm ve *Açık* tabelasını çevirip pencereden dışarı baktım. Shadow'un görünürde olmadığını görünce şaşırmadım. Numaram onda olmasına rağmen kullanmamıştı ve bunun beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyordum, özellikle de bütün sabahımı Shadow'la ilişkiye girmenin neden kötü bir fikir olduğunu anlatarak geçirmişken. Benimkiler tamamen haklı olsa da, onun da benimle aynı şüphelere sahip olabileceğini düşünmek beni rahatsız ediyordu. Belki de hepsi kafamın içindeydi. Belki de *sadece meşguldü*, ama öyle bile olsa, en azından kardeşlerinin geleceği konusunda beni uyarmak için üsse dokunabilirdi. *Bir şeyler işte*. Bütün bunlar beni sinirlendiriyordu ve sabah kahvesine gelmediğini görmek yarama tuz basmıştı. Neyse ki bugün cumartesiydi, haftanın en yoğun günüydü ve Debbie müşterilere yardım etmek için yanımda olmadığından bu konuyu düşünecek vaktim yoktu.

Öğle yemeği vakti yaklaştıkça işler yavaşlamaya başladı ve nihayet nefes alabildim.

Tam kendime bir fincan kahve alıp bir şeyler atıştırmak üzereydim ki ön kapının açıldığını duydum. İlk başta bunun sadece göz atmak için gelen başka bir müşteri olduğunu düşündüm, ancak aniden üzerime tuhaf bir his çöktü ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Daha bakmadan, gelenin sıradan bir müşteri olmadığını anladım. Onun yerine, geçmişimden biriydi, bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı umduğum biriydi. Kalbim küt küt atarken

Yavaşça arkamı döndüm ve onu orada dikilirken gördüğümde en kötü korkularım doğrulandı. Belirgin birkaç kırıxıklık ve gri saçlar dışında tamamen aynı görünüyordu. Aynı vücut. Aynı yoğun, karanlık gözler. Sesi bile aynıydı, "Merhaba Alejandra. Uzun zaman oldu."

"Evet, öyle. Keşke seni gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim," diye tükürdüm. "Burada ne işin var?"

Marcus?"

Gölge

Bir saldırıyı başlatmanın iki yolu vardır: sessizce içeri sızmak ve düşmanı teker teker ortadan kaldırırken görünmemek için elinizden geleni yapmak ya da silahları ateşleyerek tam gaz saldırmak ve düşmanlarınızı birkaç saniye içinde yok etmek. Gus'ın sabrının tükendiği gerçeği göz önüne alındığında, ikincisini seçmesi şaşırtıcı değildi. Bir hafta içinde dört adamımızı kaybetmiştik ve saldırıların arkasında gerçekten kimin olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Tüm cevaplara sahip olan adam elimizin altındaydı ve hepimiz onun tam olarak ne bildiğini öğrenmeye hazırdık. Gus motorlarımızdan iner inmez ilerlememizi işaret etti ve aç kurt sürüsü gibi tüm pencere ve kapılara odaklanarak depoya doğru ilerledik. Bölgedeki binaların çoğu gibi burası da eski ve haraptı, metal dış cephesinin her yerine spreyci boyayla yerel çete etiketleri yapıştırılmıştı ve pencerelerin çoğu çoktan tahrip edilmişti, bu da içeriye görmeyi kolaylaştırıyordu. Binanın önünden arkasına kadar çöp ve moloz yığınları vardı, bu da Jasper'ın işiyle gurur duymadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Öndeki muhafız ona doğru ilerlediğimizi fark eder etmez silahını kaldırdı ve bize doğru doğrulttu. Ne yazık ki Gus Glock'unu çoktan çekmişti ve gardiyan ateş etmeye fırsat bulamadan Gus tetiği çekti ve onu oracıkta öldürdü. Cansız bedeni yere düştüğünde, dört gardiyan daha ortaya çıkmıştı. Gus, T-Bone ve Murphy'ye dönerek şu emri verdi: "Arkayı kollayın. O orospu çocuğunun parmaklarımızın arasından kayıp gitmesini istemeyiz."

Hızlı bir baş hareketiyle grup dağıldı ve birkaç saniye içinde tüm binayı kuşatmıştık. Neyse ki şehrin dış mahallelerindeydik, bu yüzden etrafımızda patlayan silah seslerinin duyulmasından endişe etmemize gerek yoktu. İndirilen her muhafızla birlikte, ön kapıdan sadece birkaç metre uzaklaşana kadar ilerlemeye devam ettik. Etrafın temiz olduğunu hissettiğinde, Gus kapıyı işaret ederek Murphy'yle benim içeri girmemize izin verdi. Biz ilerlerken Murphy bana döndü ve "Önce ben gireceğim. Beni koru."

Onu kapıya kadar takip ettim ve daha birkaç adım atmıştık ki odanın sol tarafından silah sesleri duyuldu. Ateş edeni görür görmez silahımı kafasına doğrultup tetiğe bastım ve bir el daha ateş etmeye fırsat bulamadan onu indirdim. Yavaşça ilerlemeye devam ederken her yeni adımda bölgeyi yakından inceledik ve Gus, Riggs ve T-Bone'un yan kapılardan birinden kaydığını fark etmem uzun sürmedi. Arkamızdan birkaç el daha ateş ettiler ve son muhafızları da indirdikten sonra T-Bone "Temiz!" diye bağırdı.

Murphy hızlıca başını sallayarak ofis kapısına doğru ilerledi. Elini uzattı ve tam kapı tokmağına uzanırken, bir mermi ahşap kapıyı patlattı. Sağına doğru hamle yaparken Murphy, "Lanet olsun!" diye homurdandı.

Kapının tam ortasına birkaç el ateş ettim ve yere çarpan yüksek bir gümbürtü duyduktan sonra silah sesleri kesildi. Glock'um tam karşımda dururken ayağımı kaldırıp kapıya vurduğum ve kapı açılırken Jasper görüş alanımdan çıktı. Korumasının arkasına geçti; en az 1.80 boyunda, tepeden tırnağa kas yığını olan ve boynu bir ağaç kütüğü kadar kalın olan iri yarı Afro-Amerikan bir erkekti. Adam en hafif tabirle göz korkutucuydu ve göğsüme doğrultulmuş bir silah olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Derin bir nefes aldım ve bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyordum ki Murphy ve

diğerleri arkamdan geldi. Adamın gözleri büyüdü ve köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi, kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğu anlaşıldı.

Silahımın namlusunu kafasına doğrulttum ve "*Bırak onu*" dedim.

"Peki bunu neden yapayım?" diye sordu parmağı tetiğe doğru seğirirken. Beni hangisinin daha çok şaşırttığından emin değildim; tiz, kadınsı sesi mi yoksa tırnaklarının parlak bir pembe tonuna boyanmış olması mı? İşte o zaman onun Jasper'ın koruması olmadığını anladım.

"Çünkü buradan canlı çıkmanın tek yolu bu Milton."

"İkimiz de buradan canlı çıkamayacağımı biliyoruz ama en azından giderken seni de yanımda götürebilirim."

"Buraya senin için gelmedik," dedi Gus yanıma gelirken. "Biz sadece Jasper'ı istiyoruz. Onu teslim edin, biz de yolumuza gidelim."

"Ondan ne istiyorsun ki?" "Bu onunla benim aramda," diye homurdandı Gus.

"Siz Şeytan'ın Öfkesi çocuklarının nesi var? Sanki tüm şehrin sahibi olduğunuzu sanıyorsunuz."

"Çünkü biliyoruz ve senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Jasper'ı teslim eder ve yoluna devam edersin." Gus ona doğru bir adım attı. "Çünkü eğer yapmazsan... ve o lanet tetiği çekmeyi aklından bile geçirirsen, sana hayal bile edemeyeceğin şeyler yaparım. Kafana bir kurşun sıkmam için bana yalvaracaksın ve seninle işim bittiğinde, değer verdiğin ya da değer vermeyi düşündüğün her insanın peşine düşeceğim ve onlara da aynı şeyi yapacağım. Anladın mı beni?"

"Onu dinlemeyin." Jasper'ın boncuk gibi küçük gözleri panikle doldu ve "Eğer beni onlara teslim edersen, bana ne yapacakları belli olmaz" diye yalvardı.

Tüfeğini indiren Milton dönüp Jasper'a bakarak, "Seni uyarmaya çalıştım ama dinlemeyecek kadar inatçıydın. Şimdi bu şeyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Ama ben değildim." Jasper devam ederken sırtı sertleşti, "Adamlarını öldüren ben değildim."

"Saçmalamayın kes, Jasper. Kimse senin yalanlarını duymak istemiyor, özellikle de ben," diye hırladı Gus tüfeği Milton'ın elinden alırken. "Biriyle işbirliği içinde olduğunu biliyorum ve öyle ya da böyle kim olduğunu bulacağım. Bu yüzden ikimize de bir iyilik yap ve bizi biraz zaman ve beladan kurtar. Bana bilmek istediğim şeyi söyle."

"Sana zaten söyledim. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Tamam o zaman. Nasıl istersen öyle olsun." Gus bana baktı ve "Onları kulüp binasına geri götür" dedi.

"Bekle! Ne?" Milton çılgık attı. "Gitmeme izin vereceğini söylemiştin."

Başımı salladım. "Buradan canlı çıkacağını söylemiştim ve çıkıyorsun."

"Bu saçmalık, dostum. Benim bu bokla hiçbir ilgim yok!" "Bunu göreceğiz," diye homurdandı Gus. "Çıkarın onları buradan."

Murphy ve ben onları ofisten çıkarmaya başladığımızda Riggs, Gus'a "Bu pisliği temizlemek için ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Sen ve Blaze buradan ihtiyacımız olabilecek her şeyi toplayın... bilgisayarlar, dosyalar, ne olursa

-ve kamyonu yükleyin." T-Bone'a baktı ve şu talimatı verdi: "Sen ve Cyrus, adayların bölgeyi temizlemesine yardım edin. İzlerimizi temizlediğinizden emin olun, sonra da mekâna bir kibrit çakın."

"Tamamdır."

Murphy ve ben Milton ve Jasper'ın ellerini arkadan fermuarla bağladıktan sonra onları SUV'ye götürdük. Milton Jasper'a ters ters baktığında ikisi de bana yaşlı evli bir çifti hatırlattı.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim." diye sızlandı.

Jasper gözlerini devirerek mırıldandı, "Geçen hafta sana o lanet BMW'yi aldığımda şikayet etmiyordun."

"Çünkü onu satın alanın kanlı para olduğunu bilmiyordum."

"Kanlı para, ha?" Milton'ı yakalayıp cipin arkasına iterken homurdandım. Tüm alaycılığım la ona bakarak, "Bunu nereden bildiğini merak ediyorum," diye ekledim. Ve sonra kapıyı çarptım.

Ondan sonra Milton başka bir şey söylemedi. İkisini de araca bindirdikten sonra doğruca kulüp binasına gittik ve ikisini de içeri soktuk. Murphy Milton'ı bir odaya yerleştirirken, ben de Jasper'a Boon'un nezarethanesinden başlayarak binada küçük bir tur attırdım. Kapıyı hafifçe araladığımda ve odanın kötü kokusu dışarı yayılmaya başladığında, Jasper tiksintiyle irkildi. Yüz ifadesinden, çalışanın tüm vücudunu kaplayan kan ve çürüklerle duvara bağlı olduğunu görmeye hazır olmadığı anlaşılıyordu. Zayıflamış haliyle Boon başını güçlkle kaldıracıldı ama Jasper'ın orada dikildiğini fark ettiğinde, şişmiş gözlerinde tam bir yenilgi parladı. "Lanet olsun patron. Beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağını umuyordum."

"Lanet olası ağzını açmasaydın sana yardım edebilirdim, aptal herif. Sana güvenemeyeceğimi bilmeliydim."

"Anlamıyorsunuz. Alabileceğimin hepsini aldım patron. Gerçekten yaptım," diye yakındı Boon. Patronunun sırrını saklamak için ne kadar mücadele ettiğini hatırlayarak Boon'a döndüm ve sordum,

"Sence daha iyisini yapabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Merak etme, öğrenmek üzereyim." dediğimde Jasper'ın tüm vücudu kaskatı kesildi. Öğrenmek üzereyim."

İkisine de cevap verme şansı tanımadan kapıyı kapattım. İşlerin daha da kötüye gideceğini hisseden Jasper direnmeye başladı ama ben onu yan odaya doğru çekiştirirken fazla ileri gidemedi. Kapıyı açtığımda Hoss'un sandalyesine aynen bıraktığım gibi bağlanmış olduğunu gördüm. Jasper'ın gözleri dehşetle açılmıştı, "Ona ne yaptın?" diye soluk soluğa bağırdı.

Jasper'ın yorumunu duymazdan gelen Hoss dikkatini bana çevirerek, "Gördün mü? Sana onu nasıl bulacağını söyledim. Ne istediysen yaptım. Şimdi, şu lanet sandalyeden kalkmama izin verecek misin? Bu beni öldürüyor, dostum. Daha fazla dayanamayacağım."

"Burası da ne böyle?" Jasper sordu.

Kapıyı kapattım ve Jasper'ı koridorun ilerisine doğru ittim. Tüm nezarethaneler doluydu ve koridorda sadece bir boş oda kalmıştı. Sorgulama sırasında hiç kullanmamış olsam da, Jasper için mükemmel bir yer olduğuna karar verdim. Kapıyı açtım ve onu depo odamın içine ittim. Tüm aletlerimi ve cihazlarımı görür görmez ağlamaya ve bir o yana bir bu yana savrulmaya başladı, "Tanrım! Bana ne yapacaksın?"

Adam tüm kontrolünü kaybetmişti ve onu gerçeğe döndürmekte hiç zorlanmadım. Çenesine hızlı bir aparkat indirerek onu bayılttım ve geriye doğru savrulup devrilmiş bir ağaç gibi yere düşmesine neden oldum. O baygınken, fermuarlı bağlarını çıkardım ve yerine metal kelepçeler taktım, sonra da onu yerden kaldırdım. Kelepçelerini tavandaki bir kancaya sabitledikten sonra, onu serbest bıraktım ve bağlarından sallanmaya bıraktım. Birkaç saniye sonra nihayet kendine gelmeye başladı. Gözlerini açmaya başladığında, "Tekrar hoş geldin." dedim.

Mırıldanırken sesi titriyordu, "Dostum, beni dinlemelisin. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Yanlış adamı yakaladınız."

"Um-hmm."

"Hayır! Ciddiyim. Beni dinlemek zorundasın! Ben hiçbir şey yapmadım. Dikkatli davrandım. Dikkatliydim."

kurallara uydum. Mesafemi korudum ve bölgenizden uzak durdum. Şeytan'ın Öfkesi'ne karşı doğru olanı yaptım. Yemin ederim."

Bir çift bahçe makasına uzanırken ona dedim ki, "Seni uyarmalıyım Jasper. Yalancılara karşı fazla sabrım yoktur."

"Ama ben-"Jasper ona doğru bir adım atar atmaz cümlemin ortasında durdu. Makası parmağının ucuna yerleştirip ilk bir santim kadarını kopardığımda yüzü acı verici bir şekilde buruştu. Bu, hedefimi zapt etmek için kullandığım ince ama son derece acı verici bir teknikti ve acı beynine kaydolmaya başlar başlamaz, "Oh, kahretsin! Lanet parmağımı kestir!"

Onu görmezden gelerek, makası parmağına daha da yerleştirdim ve "Beni dinlemeni istiyorum Jasper," diye hırlarken baskı uyguladım.

"Lütfen!"

"Jasper, beni dinliyor musun?" Biraz daha sert bastırarak parmağının daha da kanamasına neden oldum.

"Evet! Dinliyorum!"

"Güzel." Makasların üzerindeki baskıyı kaldırmadan devam ettim, "Şimdi dikkatinizi çektiğime göre... Boon ve Hoss'u düşünmenizi istiyorum. Yaşadıkları cehennemi düşünmeni istiyorum. Ve size söylemeliyim ki, sonunda konuşmaya başlamadan önce ikisi de çok şey yaşadı, ama gerçek şu ki... sorularına cevap verdiler. Tam olarak bilmem gerekenleri ve daha fazlasını söylediler. *Ve sen de anlatacaksın*. Şu anda hissettiğin bu acı hiçbir şey değil. Bu adamla ilgili her türlü bilgiyi bana vermezsen başına geleceklerin yanında deveye kulak kalır."

"Anlamıyorsunuz... Onun hakkında tek kelime edersem beni öldürür."

"Oh, kahretsin. Gerçekten kalın kafalısın," diye alay ettim. "Anlamıyor musun? Her halükarda öleceksin, göt herif. Bundan kaçış yok, ama bana bilmek istediklerimi söyle ve ben de seninle uğraşmayayım... Kafana hızlı bir atış ve bitti." Devam ederken sesim soğuk ve anlayışsız bir hal aldı, "Ama bana direnirsen seni santim santim doğrarım.

-Ta ki sen konuşmaya başlayana kadar. Ve Jasper... *konusacaksın*. Konuşmayacağını bir an bile düşünme."

"Sana her şeyi anlatacağım ama onun kim olduğunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bu adam daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Parmaklarının ucunda koca bir ordu ve çoğu insanın sadece hayalini kurduğu türden bir para var. Ona karşı koymak için gereken insan gücüne sahip değilsin. Her şey olup bitmeden önce, her birinizi öldürecek ve siz onun geldiğini asla göremeyeceksiniz. Bununla yüzleşsen iyi olur *sert çocuk*, senin de kulübünün de işi bitti ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Alex

Marcus'la aynı odada *olmak bile* zamanda geri gitmişim gibi hissetmeme neden oldu ve tüm o eski incinmişlik, öfke ve kızgınlık duyguları geri geldi. Bu duygular beni o kadar etkilemişti ki hareket edemiyordum. Orada öylece durup geçmişimden gelen hayalete bakarken, aslında tam karşımda durduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalıştım. Marcus'a güvendiğim ve beni önemsedigine gerçekten inandığım bir zaman vardı. Babamın asla yapamayacağı bir şekilde bana sevildiğimi hissettirmişti ama o günler çoktan geride kalmıştı. Uzun yıllar boyunca bana yalan söylendi, manipüle edildim ve kandırıldım, ta ki sonunda hayatım ve içindeki tüm insanlar hakkındaki gerçeği ortaya çıkarana kadar. Keşfettiğim gerçekler karşısında yıkılmışım ama ne yazık ki başvurabileceğim kimse yoktu; güvenebileceğim kimse yoktu, özellikle de Marcus.

"Alejandra'mın büyüdüğüne inanmak çok zor" derken sesindeki duyguyu duyabiliyordum.

Bana verilen ismi duyunca tüm vücudum gerildi. Neredeyse sekiz yıldır duymamıştım ve o zaman da duymak istememiştim, özellikle de ondan. Kendimi özel hissetmemi sağlayan bir söyleyiş tarzı vardı ama ne onun ne de babam için hiç de özel olmadığını öğrenmiştim. "Soruma cevap vermedin Marcus. Burada ne işin var?"

Sanki burada olması önemli bir şey değilmiş gibi davranarak bana doğru bir adım attı ve "Memphis, Tennessee. İlginç bir seçim. Her zaman New York City ya da-" gibi bir yer seçeceğini düşünmüştüm.

"New York abartılıyor. Ama ben burayı seviyorum."

"Bunu görebiliyorum. Belli ki sana yakışıyor." Etrafına şöyle bir göz gezdirdi: "Evden ayrıldıktan sonra buraya geldiğin için şanslısın. Bir işin var. Kalacak bir yerin. Hayali bir büyükannen var. Evet... Hallie'nin sana çok yardımcı olduğunu söyleyebilirim."

"Öyleydi." Belli ki evden uzakta geçirdiğim zaman hakkında araştırma yapmıştı. Buna şaşırmadım. Marcus herkesin en karanlık sırlarını ortaya çıkarabilecek bir adamdı ve benimkilerin hepsini bildiğinden hiç şüphem yoktu. "O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum" derken titreyen ellerimi saklamaya çalıştım.

"Bana gelebilirdin" diye hırlarken gözleri kısıldı.

"Bunu neden yapayım ki? Ayrılmayı planladığımı babama söylemeyeceğin konusunda sana güvenemezdim." Öfkem gerginliğimi unutmama yardımcı oldu ve sonunda ona her zaman söylemek istediğim şeyleri söyleyebildim. "Gerçeği öğrendikten sonra, ikinizden birinin beni gitmekten alıkoymasına izin vermem mümkün değildi."

"Ne gerçeği?"

"Annemi biliyorum."

"Annen mi?" diye sordu, sesi şaşkındı.

"Bilmiyormuş gibi davranmayı bırak. Sen ve babamın ona ne olmasına izin verdiğinizi çok iyi biliyorum. *Her şeyi* biliyorum."

"Numara yapmıyorum. Cidden neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Oh, lütfen," diye alay ettim. "Bu rol sana hiç yakışmıyor, Marcus."

"Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Cidden neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok Alejandra."

"Oh, adamım. İyisin Marcus, hakkını vereyim... ama bunu yutmuyorum. Artık yemiyorum."

Bana yalan söylenmesinden bıktım, o yüzden başka bir yere gidin."

"Sana yalan söylemiyorum Ale. Camilla hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, ben de öyle sanıyordum ama yanılmışım. O da benim gibiydi, *işin bir* parçasıydı."

Yaklaşırken yüzünde bir endişe ifadesi belirdi ve sesindeki samimiyeti duyabiliyordum:

"Hayır! Bu doğru değil. İkiniz de benim ailem gibiydiniz. Bunu biliyorsunuz!"

"O zaman neden öylece ölmesine izin verdin?"

"Tam olarak ne yapmam gerekiyordu Ale? Bir araba kazasında öldü."

Öfkeyle inlerken ellerimi yüzümde gezdirdim. "O araba kazasında ölmedi ve bunu sen de çok iyi biliyorsun! Üzücü olan şey, bunu durdurabilirdin. Babamı ona yardım etmesi için ikna edebilirdin, o zaman o adamlar-"

"Bekle! Dur!" Gözlerini kıstı ve sordu, "Hangi adamlar? Sen neden bahsediyorsun?"

Bir an onu inceledim ve gözlerindeki inançsızlığı gördüğümde, Marcus'un annemin ölümünde bir rolü olduğunu düşünmekle hata ettiğimi anladım. "Gerçekten bilmiyor musun?" diye sorarken sesim titriyordu.

"Hayır, canım. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Kim bu adamlar?"

"Kim olduklarını bilmiyorum. Sadece annemi bir tür fidye için tuttuklarını biliyorum. Özgürlüğü için babamın ödeme yapmasını istediler ve babam reddedince ona işkence ettiler, tecavüz ettiler ve Tanrı bilir daha neler yaptılar."

"Bunu ne zaman öğrendin?"

"Cenazesinden birkaç ay sonraydı. Bir şey sormak için babamın ofisine gitmiştim. Tam kapıyı açacaktım ki telefonda konuştuğunu duydum. Sözünün kesilmesinden ne kadar nefret ettiğini bilirsiniz, bu yüzden orada durdum ve konuşmasını bitirmesini bekledim. İşte o zaman bu konu hakkında konuştuğunu duydum." Gözlerimin yaşardığını hissettim, ama devam ederken düşmelerine izin vermedim, "Gülüyordu... hattın diğer ucundaki kişiye parayı ödemeyi nasıl reddettiğiyle ilgili övünüyordu. O salaklara asla tek kuruş ödemeyeceğini söylüyordu. Onlara, onu kurtarmak için bile olsa, her şeyi yapmaya zorlanabileceğini düşündürerek tatmin olmalarına izin vermeyecekti."

"Annenden bahsettiğine emin misin? Herhangi biri olabilirdi." "Annemdi."

Ona ismiyle hitap etti, Marcus."

"Lanet olsun. Babanın soğuk ve kalpsiz bir adam olduğunu hep biliyordum ama Camilla'nın başına böyle bir şey gelmesine izin vereceğini hiç düşünmemiştim."

"İkimiz de onun için bu dünyada her şeyi yapabileceğini biliyoruz." Annemi düşündüğümde kalbim sızladı. İç ve dışıyla tanıdığım en güzel kadındı ve bana ya da babama olan sevgisinden bir kez bile şüphe etmedim. Bunu yüzünde gördüm, sesinde duydum ve beni her kucağına aldığına hissettim. Onu çok özliyordum ve onu benden aldığı için babamdan nefret ediyordum. "Ona bunun olmasına izin veren bir adam canavardan başka bir şey değildir. Keşke ölmüş olsaydı."

Elini cebine attı ve eski bir fotoğrafı çıkarırken, "Ne yazık ki o ölmedi. Aslında hâlâ hayatta ve artık seninle ve Memphis'teki yeni hayatınla ilgili her şeyi biliyor."

"Ne?"

"Seni arayacağını biliyor olmalıydın." Fotoğrafı tezgâhın üzerine koydu ve bana doğru uzattı. Hızlıca bir göz attım ve Backyard Dogs konserinde çekilmiş bir fotoğrafım olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu fotoğrafın aynısını konserden hemen sonra yayınlanan bir dergi makalesinde de görmüştüm ama endişelenecek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Sadece yan profilimdi ve karanlıktı. Görünüşe göre bu kadarı yeterliydi ve şimdi sıçmıştım. "Seni bundan daha iyi eğitmişim."

"Ama nasıl?"

"Yüz tanıma. Tek gereken o basit fotoğrafı ve birkaç ay boyunca noktaları birleştirdikten sonra izinizi bulmayı başardı."

"Bu yüzden mi beni görmeye geldin? Seni o mu gönderdi?" Başını salladı. "Hayır. Babanın burada olduğumdan haberi yok." "O zaman neden geldin?"

"Seni uyarmak için, Alejandra." Başını kederle salladı. "Bir şey istediğinde nasıl olabileceğini bilirsin ve şu anda kızını geri almayı kendine görev edinmiş durumda."

"Görevinin ne olduğu umurumda değil. Oraya asla geri dönmeyeceğim," diye tersledim. "Sadece burada bir hayatım olduğunu ve bunun onu içermediğini kabul etmek zorunda kalacak."

"Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünseydin kaçmaz, adını değiştirmez ve bu kadar uzun süre saklanmazdın. İşlerin istediğin gibi gitmeyeceğini kabul etmesi gereken sensin. Buradaki hayatının sona erdiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın ama bu hâlâ bir hayatın olamayacağı anlamına gelmiyor." Elini arkaya cebine attı ve büyük bir zarf çıkardı. "Başlamak için ihtiyacın olan her şey burada."

İçine baktığımda yeni bir kimlik, sosyal güvenlik kartı, pasaport ve iki kitapçı satın almaya yetecek kadar para buldum. Gitme düşüncesine sinirlenerek, "Hayır, artık kaçmayacağım Marcus. Burada bir hayatım var... dükkanım, arkadaşlarım, evim ve bunları öylece bırakıp gidemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Başka seçeneğin yok. Annene ne yaptığını düşün. Seninle farklı olacağını düşündüren ne?" "Çünkü

beni gerçekten umursamıyor."

"İşte tam da bu yüzden endişelenmelisin! Bir düşünün. Bir zamanlar anneni seviyor ve ona tapıyordu, ama bak annene ne oldu. Bir de sana yapacaklarını düşün." Kaşlarını kaldırdı ve devam etti, "Baban ne pahasına olursa olsun her zaman istediğini elde eder ve şu anda seni eve geri istiyor. İkimiz de bunun gerçekleşmesi için hiçbir şeyden kaçınmayacağımızı biliyoruz. Ne kadar ileri gideceğini gerçekten görmek istiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum." diye cevap verirken kalbim acıdı.

"O zaman gitmen gerekiyor." Zarfa baktı ve "İçinde bir adres var. Orada güvende olursun."

Bana yardım etmek için aldığı riski fark ederek sordum: "Bütün bunları neden yapıyorsun? Öğrenirse seni öldüreceğini biliyor olmalısın."

"Onun ne yapacağının çok iyi farkındayım." Devam ederken gözleri yere kaydı, "Söylediklerimde ciddiydim. Sen benim kızım gibisin ve seni her zaman kendi kızımıydın gibi sevdim. Seni ilk gördüğüm andan itibaren o eve ait olmadığını biliyordum, Camilla öldükten sonra da çıkış yolunu bulman için dua ettim. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Her zaman hak ettin. Artık çıkış yolunu bulduğuna göre, oraya geri dönmeni engellemek için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum."

"Gerçekten tek seçeneğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Yapabileceğim başka bir şey yok mu?" "Hayır, Alejandra. Yok."

Yenilgimi kabul ederek, "Ne kadar zamanım var?" diye sordum.

"Uzun sürmez. Tahmin etmem gerekirse, sabaha kadar burada olacağını söyleyebilirim." "O zaman eşyalarımı toplasam iyi olacak."

Bana kartını uzatırken, "İşte numaram. Bana ihtiyacın olursa, bir telefon uzağındayım."

"Gidiyor musun?"

"İlgilenmem gereken bazı şeyler var ama yakınlarda olacağım... en azından senin zarar görmeyeceğini bilene kadar."

Uzandım ve ona sıkıca sarıldım. "Geldiğin için teşekkür ederim. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Artık bunların hiçbir önemi yok." Gözlerinde endişeyle bana bakarken bir adım geri çekildi. "Gitsem iyi olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa aramayı unutma."

"Yapacağım."

Saniyeler sonra gitmişti ve kısa bir an için ziyaretinin sadece hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak ettim. Sonra zarfı elimde hissettim ve birden dünyanın ağırlığı üzerime çöktü. Kitapçıya baktım ve içinde barındırdığı tüm harika anıları düşündükçe ağlamaya başladım. Uğruna çalıştığım her şeyi, sevdiğim *herkesi* ve her şeyi geride bırakmak zorunda kalacağımı düşündükçe ağladım ve biraz daha ağladım. Yeni kaderimi kabullenmeye çalıştığım birkaç saatin ardından yüzümdeki yaşları sildim ve toparlanmak için üst kata çıktım. Evimin etrafına bakınarak, spor çantama sığabilecek eşyaları ve birkaç kutuyu aldım. İlk yükü arabama götürmek üzereydim ki alt kattan gelen garip bir ses duydum ve ön kapıyı kilitlemediğimi hatırlayınca ani bir panik hissettim. Bir müşteriyi yalnız bırakmış olabileceğimden endişelenerek kutularımı bıraktım ve aşağıya koştum. Kitapçıya vardığımda, bir adamın ön tezgâhın üzerinde durup kâğıtlarını karıştırdığını görünce şaşırdım.

Boğazımı temizledim ve sordum, "Affedersiniz. Size yardımcı olabilir miyim?"

Hızla dönüp bana doğru baktı ve yüzünü görür görmez onu tanıdım. Bir an için onu inceledim, cüssesine ve taşıdığı silahlara baktım ve hatırladığımdan farklı göründüğünü görünce şaşırdım. Çocukken babamın serserilerinden, özellikle de Berny'den uzak durmak için elimden geleni yapardım. Uzun boylu ve ince yapıydı, yüzünün sol tarafında derin, sivri bir yara izi vardı ve her zaman sırtından aşağıya doğru ördüğü uzun, yağlı saçları vardı. Geçmişte ondan sık sık korkardım ama şimdi o kadar da tehditkâr görünmüyordu. Ona doğru bir adım attığımda Berny bana hınzırca sırıttı.

Uğursuz bir gülümsemeyle kıs kıs güldü. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Alejandra."

Neden orada olduğuna dair hiçbir soru işareti yoktu. Beni babama geri götürmek için gelmişti ve onu tanıdığım kadarıyla, beni kendisiyle birlikte götürmek için her yolu deneyeceğini biliyordum. Bölgeyi hızla gözden geçirirken Marcus'un bana öğrettiği her şeyi düşündüm, kendimi bundan sonra olacıklara hazırlamak için elimden geleni yaptım çünkü büyük bir mücadele vermeden hiçbir yere gitmem mümkün değildi. Gözlerinin içine bakarak "Burada ne arıyorsun?" diye sorarken derin bir nefes aldım.

"Baban eve dönmeni istiyor. Seni özlüyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Babam beni özlemiyor, bunu sen de biliyorsun."

"Yapıp yapmaması gerçekten önemli değil. Seni eve getirmek için buradayım ve yapacağım şey de bu."

"Berny, lütfen bunu yapma. Oraya geri dönemem. Tüm bu olanlardan sonra olmaz," diye yalvardım. "Bırak o kapıdan çıkıp gideyim ve sen de beni hiç görmemiş gibi davran."

"Böyle bir şey olmayacak Ale. Eğer sensiz geri dönersem, bu benim başıma gelir ve bunu sen de biliyorsun." "Buradan seninle ayrılmıyorum!" Havladım.

"Ne kadar değerli değil mi? Küçük Alejandra büyük ve sert davranmak istiyor."

Başımı eğdim ve ona nazlı bir gülümsemeyle, "Bunun bir rol olduğunu düşündüren nedir?" diye sordum.

Gölge

İtiraf etmeliyim ki Jasper yeni ortağından, yani parasından ve bağlantılarından bahsetmeye başladığında içimde huzursuz bir his belirdi. Kulübün bunun üstesinden gelemeyeceğini düşündüğümünden değil, çünkü üstesinden gelebileceğimizden hiç şüphem yoktu.

Neredeyse her şeye karşı koyabilecek bir cesarete sahip olduğumuzu zaten kanıtlamıştık ama Jasper'ın az önce anlattıklarından anladığımız kadarıyla elimizde büyük bir dövüş olacaktı. Ne yazık ki Jasper ve yeni yoldaşı için, Şeytan'ın Hiddeti bir kavgadan asla korkmazdı ve bu sefer de farklı olmayacaktı. Onlara istedikleri savaşı ve daha fazlasını verecektik. Elimi Jasper'ın boynuna kenetledim ve parmaklarımı boğazına geçirerek hırladım, "Nefesini saçmalıklarla harcama, pislik. Bana onun adını ver."

"Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım ama önce Gus'la konuşmam gerek."

Bunu sormayı düşünmesine bile sinirlenerek yumruğumu karnına indirdim ve nefes nefese kalmasına neden oldum. Kendini toparladıktan sonra kafasına uzandım ve bir avuç saçını tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Belki fark etmedin ama talepte bulunacak durumda değilsin."

"Saygısızlık etmek istemem ama bunu benden duyması gerekiyor. Bu adamla nasıl başa çıkacağını ilk elden öğrenmesi gerekiyor, yoksa bu iş sonunda bana dönecek."

"Peki, sana ne bundan? Sana daha önce de söyledim... yolun *burada* bitiyor."

"Biliyorum. Bunu anlıyorum ama beni dinlemediğin şimdiden belli. Bu adam daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor ve ben yerin dibine girdikten çok sonra bile bana musallat olmanın bir yolunu bulacak. Bunun olmasına izin veremem."

"Peki bu neden umurunda olsun ki?"

"Lütfen," diye yalvardı. "Bana onunla biraz zaman verin, yemin ederim hepinizin zamanına degecek bir şey yapacağım. Bu adama ulaşması için bilmesi gereken her şeyi ona anlatacağım. Size söz veriyorum."

"Sözün benim için bir şey ifade etmiyor, ama her neyse. Buraya gelip seninle konuşmak isteyip istemediğine karar vermeyi Gus'a bırakıyorum." Elimi cebime attım ve telefonumu aldım, "Ama sana şunu söyleyeyim. Eğer onun vaktini boşa harcarsan, hızlı bir ölüm teklifimi geri çeviririm."

"Anlaşıldı."

Gus'a bir mesaj göndererek Jasper'ın isteğinin özetini anlattım ve sürpriz bir şekilde onu dinlemeyi kabul etti. Mesajını okuduktan sonra telefonumu cebime geri koydum ve Gus'ın gelmesini beklerken Jasper'a baktım. Bu kadar uzun boylu, sırık gibi bir pisliğin Fury'ye karşı gelmeyi düşünecek cesareti olduğuna inanmak zordu ve sonra aklıma geldi: Jasper'ın böylesine büyük bir risk almasının çok önemli bir nedeni olmalıydı ve bu büyük bir şey olmalıydı

-Bir avuç paradan başka bir şey. Ona sormaya fırsat bulamadan Gus odaya girdi ve koridoru işaret etti. Gözlerinde endişeli bir bakışla, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Konuşmaya hazır, ama söyleyeceklerini duymanız gerektiğini kafasına koymuş."

"Onu dinleyeceğim, ama sana söylemeliyim kardeşim, burada zamanımız tükeniyor. Bu hafta sonunda kaçışımız var." Elini tuzlu ve biberli saçlarında gezdirerek devam etti: "Bu da yetmezmiş gibi Cotton bu sevkıyatın şimdiye kadarki en büyük sevkıyat olmasını bekliyor. İçimden bir ses ertelememiz gerektiğini söylüyor ama diğer bölümler bundan hoşlanmayacak."

Şeytan'ın Öfkesi Washington şubesinin başkanı olan Cotton, şeytanla el ele çalışan kişiydi.

Gus ile el ele vererek ülke çapında boru hattımızı hayata geçirdik. Onun kulübü, diğer dört şubemizle birlikte, kulübümüzün silah dağıtım halkasının ayrılmaz bir parçası haline gelmişti ve geçtiğimiz yıl içinde, hepimizin hayal edebileceğinden çok daha kârlı bir hale gelmişti. Gus'ın bunu tehlikeye atmasına imkan yoktu, bu yüzden bir sonraki teslimatı ertelemekten bahsettiğinde şaşırmadım. Endişelendiğini bildiğim için onu rahatlatmaya çalıştım: "İçgüdülerini sorgulamamayı uzun zaman önce öğrendim Prez. Eminim Cotton ve diğerleri de aynısını yapmıştır."

"Umarım haklısındır." Odanın içinde ilerlerken bana döndü ve "Riggs seni soruyordu. Sanırım görmen gereken bir şey var."

"Burada kalmamı istemediğine emin misin?"

"Ben hallederim. Ne bulduğumu hepimize bildireceğim ve Riggs'e uzağa gitmemesini söyleyeceğim. Jasper'ın söylediklerine bağlı olarak ona ihtiyacımız olabilir."

"Tamamdır."

Kapı arkasından kapandıktan sonra Riggs'i bulmak için dışarı çıktım. Neyse ki fazla uzağa gitmeme gerek kalmadı. Odasına gittiğimde masasında oturmuş dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Ona doğru yürüdüğümde yerinden kıpırdamadı. "Gus bana göstereceğin bir şey olduğunu söyledi."

"Evet, ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum." "Sen neden bahsediyorsun be?"

Bariz hayal kırıklığına fark eden Riggs eliyle bilgisayar ekranını işaret etti. Bunun kitapçıdan gelen video yayını olduğunu anlamam bir saniye sürdü ama görebildiğim kadarıyla mekân boş görünüyordu. "Birkaç saat önce arkadaşınızın bir ziyaretçisi vardı."

"Ne tür bir ziyaretçi?"

"Daha önce buralarda hiç görmediğim bir adam, ama onu tanıdığını biliydim." "Ve?"

"Konuşmalarından bir şey onu korkutmuş olmalı, çünkü adam gider gitmez dükkânı erkenden kapatıp üst kata çıktı." Bir an durakladı, sonra devam etti, "Mesajlarınıza onun güvenlik yayınına bir bağlantı gönderdim. Neler olup bittiğini oradan izlemek için kullanabilirsiniz."

"Teşekkürler, kardeşim."

"Oh, ve sana bunu vermem gerekiyordu." Masasından bir kâğıt parçası aldı ve bana uzattı. "Alex bunu almanı istedi."

Kâğıdı açtım ve Alex'ten gelen üç yüz dolarlık bir çek olduğunu hemen fark ettim. "Bu ne için?"

"Yaptığımız kurulumun parasını ödemek istedi. Çocuklar ona bunun gerekli olmadığını söylediler ama o senin ödemeni istedi. Bunu senin halletmek isteyeceğini düşündüm."

"Evet, ben hallederim," dedim ona çeki yırtıp atarken.

"Tahmin etmiştim." Bana endişeli bir bakış atarak, "Jasper'la aranda bir fark var mı?" diye sordu.

"Şu anda Gus ile konuşuyor. Söyleyecekleri hoşumuza gitmeyecekmiş gibi bir his var içimde." "Evet, ben de aynı şeyi hissediyorum kardeşim, ama bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağız." "Hiç şüphem yok." Kapıya doğru ilerlerken, "Yardımın için tekrar teşekkürler." dedim.

"Her zaman." Riggs bağırдыğında sadece birkaç adım atmıştım, "Hey, Gölge. Bekle!"

Odaya geri döndüm ve "Evet?" diye sordum.

"Senin kıza bir şeyler oluyor." Ekranı işaret etti ve Alex'in omzunda büyük bir spor çantasıyla merdivenlerden aşağı koştuğunu gördüm. Ne olup bittiğini anlamama fırsat kalmadan ekran kitapçıya döndü ve ön masasında duran yabancı bir adamı fark ettiğimde kanım dondu. "Onu daha önce hiç gördün mü?"

Daha iyi görebilmek için daha yakına eğildim. "Asla."

"Bu kadar erken bir zamanda böyle bir ziyaret daha garip geliyor. Sence onda bir sorun mu var?" "Hiçbir fikrim yok ama öğrenmek üzereyim."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Bu bir seçenek değil kardeşim. Gus'ın sana burada ihtiyacı var."

İkimiz de Alex'in dükkâna girişini izledik ve yüzündeki şaşkın ifadeden misafirini beklemediği anlaşılıyordu. "Görünüşe göre oraya gitmen gerekiyor."

"Evet, neler olduğuna bir bakayım, sonra dönerim."

"Belki önemli bir şey değil ama yalnız gitmene gerek yok. Orada neyle karşılaşacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ben halledebilirim." Kapıya doğru ilerledim ve Riggs'in gönderdiği bağlantıyı hızlıca aramak için telefonumu aldım ve onu ekranda net bir şekilde görebildiğimde bisikletime yöneldim. Park yerine vardığımda başının dertte olduğunu anlamıştım. Gunner'ın kamyonetinin yanında olduğunu görünce rahatlardım ve ona hiçbir açıklama yapmadan "Anahtarları ver ve bin" diye bağırdım.

Anahtarlarını bana attıktan sonra, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Şimdi, Gunner!" Motoru çalıştırdım ve o kamyonun içine girdiğinde telefonu ona uzattım. "Gözlerini ekrandan ayırma ve neler olduğunu bana bildir."

Dediğimi yaparak telefonuma baktı ve ben kapıdan geçerken, "Vay anasını!" diye soluk soluğa bağırdı.

"Neler oluyor?"

"Kim bu piliç?"

Duygularımı kontrol edemeyerek homurdandım, "Bana ne haltlar döndüğünü söyle Gunner!"

"Anladığım kadarıyla adam bir şeylerden bahsediyor ama kız sakın davranıyor. Adamın söylediklerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona gülümsüyor." Kıs kıs güldü. "Oh, kahretsin. Yanlış bir şey söylemiş olmalı, çünkü kız onun kışını Kung Fu'ladı!"

Gunner'ın söylediklerinden bir anlam çıkaramadım. Ne kadar denesem de mantıklı gelmiyordu. Yanlış anladığımı düşünerek, "Ne yaptı?" diye sordum.

"Dostum, bu hatun tam bir baş belası! Bu orospu çocuğunu tam taşaklarından ninja gibi doğradı ve şimdi adam kasıklarını tutuyor ve kusacak gibi görünüyor!" "Vay canına. Sanırım aşık oldum." derken kulaktan kulağa gülümsüyordu.

"Kapa çeneni, Gunner."

"Özür dilerim kardeşim." Açıklarken yüzünün rengi soldu, "Kendimi kaptırmışım. Kendimi o ana kaptırmıştım ve düşünemiyordum."

Açıklamasını görmezden gelerek, "Şimdi ne oluyor?" diye sordum.

"Az önce bu pisliğin ayaklarını yerden kesti ama adam ayağa kalkmaya çalışıyor... Kahretsin." "Ne?"

"Dangalağın silahı var, Shadow." "Silahı doğrudan ona doğrultmuş." diye eklediğinde kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Çoktan gaza basmış olmama rağmen, kitapçıya doğru hızla ilerlerken ayağımı gaza bastırdım. "Konusmaya devam et, Gunner."

"Onunla konuşuyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok." Bir an durakladı, sonra şöyle dedi: "Kız ona doğru yürüyor. Yavaş yürüyor ve ağzının hareket ettiğini görebiliyorum. Konuşuyor."

ona. Hay sikeyim. Keşke ne dediğini bilseydim!" "Sen de ben de."

"Dostum. Bu adama yaklaşmaya devam ediyor. Ne halt ettiğini sanıyor?" Kısa bir süre sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve şöyle dedi: "Lanet olsun. Adamı bacağından vurdu. Lanet olsun dostum. Dizini kırdığına eminim."

"Güzel. Peki ya lanet silah?"

"Ben göremiyorum... Bekle! O aldı." Bana dönüp "Kim bu piliç Shadow?" diye sorduğunda gözlerindeki şaşkın ifadeyi görebiliyordum.

"Ben de bunu merak etmeye başladım."

"O senin arkadaşın, değil mi?"

"Evet, ama bu onun hakkındaki her şeyi bildiğim anlamına gelmiyor."

"Merak etme kardeşim. Bütün kadınların sırları vardır. Sadece onun çoğu kadından daha fazla sırrı var." Tekrar telefonuma baktı ve "Kahretsin. Gitmiş."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Bekle... Diğer kameralara nasıl ulaşıyorsun?"

"Siktir. Bilmiyorum. Riggs bana söylemedi."

Dükkanın önündeki kaldırıma yanaşır yanaşmaz ikimiz de kamyonundan atladık ve kapıya doğru koştuk. İçeri girdiğimizde kameradaki adamı yere yığılmış halde bulduk ve hareket etmiyordu. Gunner ayağıyla onu dürttü ve "Kahretsin. Onu öldürdü mü?"

"Umurumda değil. Sadece hangi cehennemde olduğunu bilmek istiyorum," diye tersledim arka merdivenlere doğru ilerlerken. "Gözünü ondan ayırma. Hareket ederse, işini bitir."

"Tamamdır."

Merdivenleri yarılamaştım ki Alex elinde iki büyük kutuyla hızla dairesinden çıktı. Orada durduğumdan bile habersiz merdivenlerden inmeye başladı ama neredeyse bana çarpacakken durdu. "Kahretsin, Shadow. Ödümü kopardın."

"Nereye gidiyorsun?"

"Önemli değil." Beni geçmeye çalıştı ama ben geçmesini engelledim. "Bak, Shadow. Bunun için zamanım yok. Lütfen çekil. Gitmem gerek."

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz." Bir sonraki hamlesini düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Gözlerinde bir kararlılık pırıltısı gördüğümde, "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım.

"Neyi düşünüyüm?" diye sorarken kaşlarını kaldırdı.

"Benimle kick boks yapıyorsun." İstenmeyen misafiriyle olanları bildiğimi fark edince gözleri yere düştü. Uzandım ve kutuları elinden aldım. "Bana o adamın kim olduğunu ve neden senin peşinde olduğunu söyle."

Cevap verirken gözleri benimkilere kilitlendi: "Peşimde bazı kötü insanlar var Shadow. Sana söyleyebileceğim tek şey bu. Zaten bir önemi de yok. Kasabadan ayrılıyorum ve muhtemelen beni bir daha asla göremeyeceksin."

Bu düşünce beni pek tatmin etmedi ve cevap verirken kendimi amaçladığımdan daha sert konuşurken buldum: "Yanılıyorsun. Bu önemli ve sen kesinlikle gitmiyorsun. Bu şekilde değil. Onlar yüzünden değil."

"Anlamıyorsun," diye bağırdı.

"Düşündüğünden daha fazlasını anlıyorum." "Buradan ayrılmak istiyor musun?" diye sorarken kutuları basamaktan aşağı indirdim.

"Tabii ki hayır, ama başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçenek vardır, Alex. Bu gece o adamla gitmeyi seçebilirdin ama yapmadın. Savaşmaya karar verdin ve şimdi yapman gereken de bu. Ama bu sefer, bunu yalnız yapmak zorunda değilsin. Ben buradayım, sana yardım etmeme izin ver. Bu şey her neyse, onunla savaşmana yardım etmeme izin ver."

Alex

İşte o anda Gölge'ye ilk başta neden çekildiğimi anladım. Bilinçaltımda, onun önüne çıkan her şeyle, hatta babamla bile başa çıkabileceğini ve değer verdiği herkesi koruyacağını biliyordum. Ona başımın dertte olduğunu söylediğimde hiç tereddüt etmedi. Bana yardım etmeyi teklif etmeden önce seçeneklerini tartmadı veya riski düşünmedi. Shadow'un savaşmama yardım etmek için orada olacağını söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. Bunu bana bakışında, benimle konuşmasında görebiliyordum ve her ne kadar yapabileceğine inanmak istesem de babamı benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Eğer kalmaya çalışırsam, babamın beni bulması an meselesiydi ve bulunduğunda da peşime düşecekti. Bu kaçınılmazdı ve Gölge'nin bu işe karışmasına izin verirsem, onun da çapraz ateşe yakalanma ihtimali vardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Ona bir şey olursa kendimi asla affedemezdim, bu yüzden hoşuma gitse de gitmese de kasabayı terk etmek tek seçeneğimdi.

"Bunu yapmana izin veremem" -diz çöktüm ve kutulardan birini aldım, sonra onu geçmeye çalıştım- "ama açıklığa kavuşturalım, öylece pes edip kaderime razı olmayacağım. Savaşmadan oraya geri dönmeyeceğim."

Etrafından dolanırken, "Nereye döneceksin Alex?" diye sordu.

"Bırak onu Shadow. Bu seni ilgilendirmez."

Dirseğime uzandı ve beni kendisine doğru çekerek fikrini savundu. "Eğer işin içinde sen varsan, bu beni ilgilendirir."

"Neden? Dükkanımda birkaç kez kahve içtiğin için mi yoksa birlikte yattığımız için mi?"

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye cevap verirken gözlerinde ateş parlıyordu.

"Kafanın içinde neler döndüğünü nereden bileyim Shadow? Benimle hiç konuşmuyorsun. Kahretsin, gerçek adını bile bilmiyorum."

"Mason. Gerçek adım Mason ve ileride referans olması için söylüyorum, eğer bir şey öğrenmek istiyorsanız tek yapmanız gereken sormak."

"Uyarın için teşekkürler ama artık çok geç." "Eğer bir şey senin için önemliyse, asla geç değildir." "Burada tam olarak ne öneriyorsun?"

"Kulüp binasına gelin. İzin verin ben ve kardeşlerim sizi peşinizdeki insanlardan koruyalım."

"Senden bunu yapmanı isteyemem. Bu ne senin için ne de onlar için adil olur." "Sen istemedin, Alex."

Sadece varlığı bile her şeyi tüketiyordu ve onun bu kadar yakınımda olması düşünmemi imkânsız hale getiriyordu. Teklifini neden kabul edemeyeceğime dair geçerli bir neden bulmaya çalışıyordum ki Shadow'un kardeşlerinden biri merdivenlerin dibinde belirdi. Bize baktı ve bağırdı, "Hey, ikinizin küçük aşk kavgasını bölmekten nefret ediyorum ama bir öneride bulunabilir miyim?"

"Ne?" diye ikimiz de aynı anda homurdandık.

"Burada kendinize güzel bir düzen kurmuşsunuz gibi görünüyor ve söyleyebileceğim kadarıyla burayı seviyorsunuz. Neden Shadow'un önerdiği gibi yapıp birkaç günlüğüne bizimle kulüp binasına gelmiyorsun? Ona ve bize, bazı şeyleri halletmene yardımcı olmamız için bir şans ver."

Seni geçiremeyeceğimiz bir şey olursa, gidebilirsin. O zaman her şey bittiğinde kendine biraz zaman kazandırmış olursun."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama haklıydı. Düşüncelerimi toplamak ve şehri terk etmeye gerçekten hazır olduğumdan emin olmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Shadow'a baktım ve "Tamam, seninle geleceğim ama sadece birkaç günlüğüne" dedim.

Cevap vermeden ikinci kutuyu aldı ve beni aşağıya kadar takip etti. Kitapçıya girdiğimizde Berny'nin kayıp olduğunu görünce şaşırdım. Her şeyi kilitlerken odaya göz gezdirdim ve ondan bir iz aradım. Shadow'un arkadaşı endişemi fark etmiş olmalı ki, "Merak etme. Ben onun icabına baktım."

"Umm... tamam." Dışarı çıkana kadar bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kamyonlarına vardığımızda Berny'nin arkada bağlı ve ağzı tıkalı olduğunu gördüm, hâlâ baygındı. Ona ne yapmayı planladıklarını bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Onu bir daha hiç görmesem bile umurumda olmazdı. Shadow yolcu tarafındaki kapıyı açtığı anda, arabamın hâlâ caddenin karşısına park edilmiş olduğunu hatırladım. "Arabamı ne yapacağız?"

"Anahtarlar nerede?" Elimi cebime attım ve anahtarları çıkarıp önünde sallandırımdım. Shadow anahtarları elimden alıp arkadaşına verdi ve caddenin yukarısında park etmiş olan arabamı işaret etti. "Bizi kulüp binasına kadar takip et."

Hızlıca başını sallayarak döndü ve arabama doğru ilerlemeye başladı. Saniyeler sonra kendimi kamyonetin içinde, eşyalarım arka koltuğa özenle yerleştirilmiş halde buldum. Hızlıca Shadow'a baktım ve onun ana yola çıkışını izlerken aklıma geldi: Kulüp binasına giderek Şeytan'ın Kürkü'nün dünyasına adım atmak üzereydim; adım atacağımı hiç hayal etmediğim bir yere. Jason'ın daha önce yaptığı uyarılar aklıma geldi ve bu beni daha da endişelendirdi. O ana kadar alevden kaçarken ateşe atlayabileceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım ve pencereden dışarı bakmak için döndüm. Orada oturup şehrin caddesinde yürüyen insanlara bakarken Gölge'nin "İyi misin?" diye sorduğunu duydum.

"Hayır. Pek sayılmaz." "Sadece çok yorgunum" derken derin bir nefes aldım. Bu günün geleceğini biliyordum. Kendimi buna hazırlamaya çalıştım ama şimdi geldi ve doğru düzgün düşünemiyorum. Sadece bitmesini istiyorum. Omzumun üzerinden bakmayı bırakmak ve sadece hayatımı yaşamak istiyorum."

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sorarken sesi alçak ve şefkatliydi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilseydim işim çok daha kolay olurdu."

"Biliyorum ve yapacağım. Söz veriyorum, ama bana biraz zaman verebilir misin?" "Evet, bunu yapabilirim."

"Teşekkürler. Kafamı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum Alex," diye eklerken elinin sıcaklığını bacağım da hissettim.

Kendime uydurduğum ismi her zaman sevmiş olsam da, onun bana Alex dediğini duymak kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Shadow'a bana gerçek adını söylemediği için zor zamanlar yaşatmışım, ki ona kendi adım hakkındaki gerçeği söylemediğimi düşünürsek bu tamamen haksızlıktı. Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama söyleyemezdım. Korkuyordum. Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde Shadow'un benim hakkımdaki fikrini değiştireceğinden endişeleniyordum ve bu riski göze alamazdım. Bana değer verildiğimi ve korunduğumu hissettiriyordu - ve bu duygular sadece kafamda uydurduğum bir şey olsa bile, onlara biraz daha tutunmak istedim. Ona dönüp bakmadan elimi onun elinin üzerine koydum ve fısıldadım: "Yapabileceğimi biliyorum ve bunun için sana teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu kendim için yaptığım kadar senin için de yapıyorum."

Tam ona ne demek istediğini soracaktım ki büyük bir metal kapının önüne geldiğimizde dikkatim dağıldı. Kapı sürünerek açıldığında, kulüp binasını daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim.

Beklediğim gibi. Güzel, eski bir tuğla binaydı. "Burası kulüp binası mı?"

"Evet."

"Vay be. Hiç beklediğim gibi değilmiş. Burası inanılmaz bir yer."

"Beğendiğinize sevindim. Bir zamanlar şehrin en büyük tren garlarından biriydi." Işıklandırmayı ve bazı pencereleri yenilemek için büyük bir çalışma yaptıkları belliydi, ama yine de eski bir havası vardı, bu da içeri girme konusunda biraz daha az endişeli hissetmemi sağladı. Shadow kamyonu park ettikten sonra bana döndü ve "Hazır mısın?" diye sordu.

"Sanırım." Tam kamyonun inerken Shadow'un arkadaşı benim arabamla yanımıza yanaştı. "Spor çantasını almam lazım."

"Ben bakarım." Shadow arabamın arkasına doğru yürüdü ve bağırdı, "Hey, Gunner. Arka kapıyı aç."

Çantamı aldıktan sonra, onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. Kamyonun arkasına doğru yürürken Berny'nin artık baygın olmadığını fark ettim. "Peki ya o?"

Shadow cevap vermeden Gunner, "Ben hallettim," dedi. "Onunla ne yapacaksın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bilmediğimi fark edince, "Hımm... Hayır. Hayır, bilmiyorum" diye cevap verdim. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye kıs kıs güldü.

Gölge'nin çoktan önüme geçtiğini görünce koşarak içeri girdim ve onu takip ettim. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz, uzun koridor boyunca dingin bir parıltı saçan güzel, süslü aydınlatma armatürlerini fark ettim. Durup her şeyi içime çekmek istedim ama Shadow ilerlemeye devam etti. Onun peşinden giderken koyu renkli ahşap ve çıplak tuğlaların dekora nasıl erkeksi bir hava verdiğini fark ettim, ama bu kadar eski bir bina için mükemmeldi. Sonunda koridorun sonundaki odalardan birinde durmadan önce kapıdan kapıya geçtik. Kafamda o kadar çok soru vardı ki, ama bunları kendime sakladım - ya da en azından saklamaya çalıştım. Shadow kapıyı açıp beni büyük bir yatak odasına götürdüğünde, onları daha fazla tutamadım. Spor çantamı büyük boy yatağın üzerine attı ve ben de "Burası tam olarak neresi?" diye sordum.

"Kulüp binası. Neden?"

"Buranın kulüp evi olduğunu biliyorum Shadow, ama burada ne var? Burası toplantılarınızı yaptığınız yer mi, yaşadığınız yer mi, yoksa sadece takıldığınız havalı bir yer mi?"

"Evet, hepsine... en azından büyük bir kısmına. Kardeşlerin hepsi burada yaşamıyor. Çoğunun kendi evi var ama ihtiyaç duyduklarında kullanmaları için her birinin burada odaları var. Ayrıca konferans salonları, içinde televizyonlar ve çocukların uğraşabileceği eşyalar olan bir oyun odası ve tam donanımlı bir mutfak da var."

"Çocuklar mı?"

"Evet. Çocuklar. Size söylediğim gibi, burada hepimiz bir aileyiz. Kardeşlerin çoğunun yaşlı kadınları ve çocukları var ve hatta bazıları zaman zaman geniş ailelerini de getiriyor."

"Vay canına. Hiç bilmiyordum." Odaya göz gezdirdim, köşedeki büyük meşe masayı ve duvara monte edilmiş düz ekran televizyonu not ettim. Kendi banyosu olan güzel bir oda olmasına rağmen, etrafa saçılmış hiçbir resim, odayı davetkâr hissettiren hiçbir renk veya ilgi çekici şey yoktu. Bunun yerine, sanki kimseye ait değilmiş gibi soğuk hissettiriyordu. "Peki, burası kimin odası?"

"Burası benim. Fazla bir şey değil ama evim."

Gözlerim tekrar onun yatağına, spor çantamın düştüğü yatağa kaydı ve aniden endişelenmeye başladım. "Peki, şey... nerede kalacağım?"

"Burada... *benimle*." Kaşlarını kaldırarak, "Senin için sorun olur mu?" diye sordu. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kral boy yatağına baktım ve

Zihnim gitmemesi gereken bir yere gitti, özellikle de içinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde. Babama ve onun parmaklarının arasından kayıp gittiğimi fark ettiğinde göstereceği öfkeye odaklanmalıydım ama odaklanmadım. Aslında, "Evet, iyiden de öte" diye cevap verirken düşündüğüm son şey oydu.

Şifonyerinin çekmecesini açtı ve eşyalarını taşımaya başladı. Biraz yer açtıktan sonra bana döndü ve "Hazırlandığında eşyalarını buraya koyabilirsin" dedi.

"Tamam."

"Yardım ister misin?"

İçime pompalanan adrenalin azalmaya başlamıştı ve nefesimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Hayır, teşekkürler. Bunu yapabilirim."

"Pekâlâ. O zaman sizi yalnız

birakayım." "Gidiyor musun?"

"Gunner'ı kontrol etmeye gidiyorum. Hemen döneceğim," diyerek beni temin etti.

"Oh, tamam." Kapıya yöneldiğinde, "Hızlıca bir duş almamın sakıncası var mı?" diye sordum. "Hiç de değil. Keyfine bak."

"Tekrar teşekkürler Shadow. Tüm bunlar için gerçekten minnettarım."

Yanıma geldi ve alnıma kısa bir öpücük kondururken, "Bana teşekkür etmeyi bırakabilirsin Alex. Gerçekten önemli değil."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı ve beni kafamdaki düşünce dağını toparlamam için yalnız bıraktı. Çantamdan birkaç kıyafet çıkardıktan sonra banyoya yöneldim ve suyu açtım. Su ısındığında içeri girdim ve ılık suyun omuzlarımdan aşağı akmasına izin verdim. Aklım babama ve onu son gördüğümde hissettiğim uyuşukluğa gitti. Bir de baktım ki su dondurucu bir soğuğa dönüşmüş ve ben duşun dibinde kollarımı dizlerime sarmış titriyordum. Suyu kapatmak için uzandım ve kendimi ayağa kaldırırken tüm vücudum titriyordu. Kurulandıktan sonra kıyafetlerimi giydim ve saçlarımı kuruttum. Yatak odasına dönmeden önce aynada kendime baktım ve kızarmış, şişmiş gözlerimi fark edince inledim. Kendimi her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuma inandırmaya çalışmışım ama orada durup yansıma bakarken şüphelerim oluşmaya başladı.

Gözlerimdeki son yaşları da sildim ve yatak odasına geri döndüm. Shadow hâlâ dönmemişti, ben de eşyalarımı yerleştirmek için şifonyerine gittim. Tam alt çekmeceyi açmışım ki kapıdan içeri girdi. Ona baktım ama şiş gözlerimi hatırlayınca hemen geri döndüm. "Hey. İyi misin?"

"Evet."

"Bundan emin misin?"

Yüzümü ona dönerken şifonyerin çekmecesini kapattım. Gözlerimiz buluşur buluşmaz ağladığımı göreceğini ve nedenini öğrenmek isteyeceğini biliyordum. Önemsemesi benim için çok şey ifade ediyordu ama babam ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordum. Sadece onun kollarına kaçmak ve midemin çukurunda kaynayan endişeli duyguyu görmezden gelmek istiyordum. Ona dokunmaya, vücudunu bedenimde hissetmeye ve hayatım haline gelen çılgınlığı unutmaya ihtiyacım vardı. "Hayır, değilim ve şu anda sana ihtiyacım var... Kısa bir süreliğine de olsa unutmama yardım etmene ihtiyacım var." diye cevap verirken niyetimi gizlemedim.

Göz açıp kapayınca kadar oradaydı, gözlerinde onu daha da çok istememe neden olan şehvet dolu bir bakışla üzerimde yükseliyordu. Avucumu yanağına dayadım ve "Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. Sadece seninle geçirmek istediğimi biliyorum."

Eli arkamdan kayarak beni göğsüne yaklaştırdı ve onun sıcaklığını hissettiğimde

bedenim yanıma geldiğinde, dünyam dönmeyi bıraktı. Kolonya ve deri karışımı sarhoş edici kokusu etrafımı sarmıştı ve eğilip ağzımı aç bir öpücükle kapladığında, etrafımdaki her şey kaybolmuş gibiydi. Dudaklarının okşaması saf bir sihirdi. Kollarında kendimi güvende hissediyordum, sanki dünyadaki hiçbir şey aramıza giremezmiş gibi ve bir anlığına, aramızda sadece cinsel bir ihtiyacı karşılamaktan daha fazlası olabileceği ihtimalini düşünebilirdim. Beni daha da yakına çekip ağzımın derinliklerine daldığında, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum ve onun kollarında tamamen çözülmemek için elimden gelen tek şey buydu.

Bana bakıp "Benim gibi bir adamdan daha fazlasını hak ettiğini bilmelisin" diyecek kadar uzun süre ağzımı bıraktı.

"Hayır." "Sana baktığımda gördüklerimi görebilseydin, dokunduğumuzda hissettiklerimi hissedebilseydin, o zaman gerçekten ne kadar harika olduğunu bilirdin." diye fısıldarken gözlerim ona kilitlendi.

"Yanılıyorsun, ama seni ikna etmeye çalışmaktan bıktım. Seni istiyorum Alex. Hepinizi," diye fısıldadı, nefesinin sıcaklığı yanağımı okşuyordu. Gözlerindeki özlemi görebiliyordum, aynı özlemi ben de içimde hissediyordum.

Bir an için beni inceledi, bu anı benim de onun kadar istediğime dair bir tür onay aradı ve bunu bulduğunda ağzı benimkine çarptı. İkimiz de şüphelerimizi bir kenara bıraktık ve kendimizi o anın içinde kaybolmaya bıraktık. Parmaklarının uçları omurgam boyunca ilerledi ve ben de dokunuşunun sıcaklığını hissetmek için ona doğru eğildim. Beni öpmeye devam etti ve içimde bir ateşin yandığını, vücuduma yayılırken için için yandığını hissedebiliyordum. Tişörtümün eteklerine uzandığında bu his daha da yoğunlaştı. Tişörtü bedenimden çekip çıkardığında, avuç içinin çıplak bedenimin üzerinde gezindiğini hissettim ve beklentiyle ürperdim. Bir an daha bekleyemeyerek ellerimi şortumun bel bandına indirdim ve Shadow her hareketimi izlerken onları yere indirdim.

Gözleri üzerimde gezindi ve o güzel mavi gözlerin ardında yatan tutkuyu fark ettiğimde, nabzım daha sert atmaya başladı, yaklaştıkça kulaklarımda kükrüyordu. Kalçalarını benimkilere doğru bastırdı ve şişkin kot pantolonu merkezime değdikçe büyüyen ereksiyonunu ortaya çıkardı. Her şey çok hızlı oluyordu ama sanki bir rüya gibiydi, her ayrıntı ağır çekimde oynuyordu. Bunu çok istiyordum. *Onu* çok istiyordum ve bir an daha bekleyemezdim. Ağzının içine doğru inleyerek hevesle kemerini çözdüm ve onu kot pantolonundan kurtardım. Ona doğru uzandım, parmak uçlarım şişmiş şaftının üzerinde hafifçe fırçaladı. Dantelli sütyenimi çıkarmak için arkama uzandığında hızlı bir nefes aldığını duydum.

Yere düştüğünde gözleri göğüslerime kaydı ve "Çok mükemmel," diye nefes aldı.

"Mason...", diye yalvardım, son kısıtlamasını da çalarak. Beni yukarı kaldırdığında nefesim kesildi,

Beni yatağa taşıırken göğsüne yakın bir şekilde kucakladı. Bana sıkıca sarıldı, kollarında kendimi güvende hissetmemi sağladı, sonra beni yatağın üzerine indirdi. Üzerimde durdu, kıyafetlerini çıkarırken bana baktı ve kendini yatağa bırakıp vücudunun sıcaklığıyla beni sararken içimi bir sıcaklık kapladı. Ağzı boynumun kıvrımına düştü ve köprücük kemiğimden aşağıya doğru öpücükler göndermeye başladı. Göğsüme ulaştığında, meme ucumu nazikçe ağzına aldı, ağzını karnımın kıvrımlarına indirmeden önce hassas cildimi ısıtırıp emerken zaman ayırdı. Başını kalçalarımın arasına yerleştirmeden önce külotumu bacaklarımdan aşağı indirdiğini hissettiğimde beklentiyle inledim.

Dili nazikçe merkezimin üzerinde gezinirken bacaklarım titriyordu. Klitorisimin etrafında dolanırken dokunuşu yumuşak ve nazikti, tüm vücudumun ihtiyaçla karıncalanmasına neden oldu. Ağzıyla bana eziyet etmeye devam ederken, parmaklarını içimde hafifletti, nefesimi kesen noktayı buldukça döndürdü ve döndürdü. Ellerinin tenime karşı nasıl hissettiğini sevdim, çok güçlü ve sağlam ve sadece birkaç dakika sonra, serbest bırakılmamın yaklaştığını hissedebiliyordum, vücudum gerilirken inlememe neden oldu

ve sıcaklıkla doldu. Bu his dayanabileceğimden daha fazla olduğunda, zevkle çığlık attım, orgazmım patlarken defalarca onun adını haykırdım ve beni içten içe sarstı.

"İnanılmaz," diye homurdandı dizlerinin üzerine doğru yükselirken. Zonklayan ereksiyonunu gördüğümde, ona uzanma isteğime karşı koyamadım. Onu elime aldım, sonra yavaşça okşamaya başladım. Daha da sertleştiğini hissettiğimde içimi bir tatmin duygusu kapladı ve elimi uzun, kalın shaftında aşağı yukarı hareket ettirirken beni teşvik etti. Vücudunu daha yakına kaydırды ve ben öne eğilip sikinin ucunu yavaşça ağzıma alırken gözleri benimkilere dikilmişti.

"Siktir," diye homurdandı.

"Hmm," diye inledim ve ağzımı daha geniş açtım. Eli saçlarıma daldı, sessizce daha fazlası için yalvarırken nazıkçe çekiştirdi. Onu ağzıma alabildiğim kadar aldığımında, başını geriye doğru eğdi ve tutarsız bir şekilde adımı mırıldandı. Ona verdiğim zevkin içinde tamamen kaybolduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Daha hızlı hareket etmeye, sikini yalamaya ve emmeye başladığımında göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldi ve kontrolünü sürdürmek için mücadele etmesine neden oldu. Keskin nefeslerini dinledim ve gözleri aniden açılıp benimkilere kilitlenene kadar yüzündeki eziyeti izledim.

"Senin içinde olmam gerek, Alex. Şimdi," diye hırladı.

Kot pantolonuna uzandı ve ben de yatağa uzanıp prezervatifi kalın shaftından aşağı kaydırmasını izledim. Saniyeler sonra bacaklarımin arasına yerleşti. Vücuduma o kadar yoğun bir arzuyla bakıyordu ki, bakışlarının sıcaklığının tenimi yaktığını hissedebiliyordum, onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğine dair aklımda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Gölge

Altımda inleyip sızlanırken bir lex çok iyi hissettirdi. Her ne kadar anın tadını çıkarmak, nefesinin sesini ve teninin hissini hatırlamak istesem de, çoktan saf ıstırap noktasına gelmişim. Bir saniye daha bekleyemedim ve hızlı bir hamleyle içine daldım. Tüm vücudumu hareketsiz kılan ani istila karşısında nefesi kesilirken başı geriye doğru uçtu. Ona baktım, muhteşem, çıplak vücudunu seyrediyordum ve güzelliği beni tamamen büyülemişti. Daha önce hiç onun şehvet dolu gözlerinin benimkilere kilitlenmesi kadar muhteşem bir şey görmemişim. Ağzımı omzuna indirdim, boynunun kıvrımları boyunca onu öptüm ve sakalımın kılları tenine değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Çok geçmeden elleri omuzlarımdan kıcıma indi ve kalçalarını öne doğru sallarken beni kendisine doğru çekti. Yavaşça, kasıtlı olarak geri çekildim, ona tekrar girmemi beklerken hayal kırıklığı içinde inlemesine neden oldum.

Tırnakları kalçalarıma batarken "*Lütfen*," diye yalvardı.

Yalvarışına cevap vererek tekrar içine girdim ve ben hızımı artırdıkça o da benimle birlikte hareket etmeye, zorlu ritmime uymaya başladı. Daha iyi bir his hayal edemezdim. Daha derine, daha sert sürdüm ve etrafımda sıkılırken, göğsünden başka bir derin inilti titreşti. Birlikte hareket etmeye devam ederken, vücudunun altımda gerildiğini hissedebiliyordum, onu ecstasy'nin eşliğine getirmeye daha kararlı hale geldiğimde beni teşvik ediyordu. Onu daha sert, daha hızlı aldım, her itişte onu kenara yaklaştırdım. Alex'in elleri vücuduna çarpan bir sonraki dalga için kendini hazırlarken sırtımın etrafında kıvrıldı.

"Benim için gel," diye fısıldadım elimi bedenlerimizin arasından aşağı kaydırırken. Başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirir gezdirmez çözülüverdi. Etrafımda kenetlenirken nefesi hızlandı ve tüm öz kontrolümü kaybetmeme neden oldu. O kadar sıkı, o kadar ıslaktı ki. Başka seçeneğim olmadığından, kendi salıverilmeme boyun eğdim ve son bir kez daha içine daldım, boşalırken kendimi onun derinliklerine gömdüm.

Büyük bir isteksizlikle ondan ayrıldım ve yatağa uzandım. Ben yerleşir yerleşmez o da yanıma kıvrıldı ve başını omzuma yasladı. Kapım çalındığında ancak nefes almaya fırsat bulabilmiştik ve Riggs bana seslendi, "Hey, Shadow. İçeride misin?"

"Evet. Bana bir dakika ver." Hızla yataktan kalktım ve boxerımı giydikten sonra yanına gidip kapıyı açtım. Onu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. "Neler oluyor?"

"Görmen gereken bir şey var."

"Pekala. Bırak da üzerime bir şeyler giyeyim."

"İşiniz bittiğinde odama gelin ve ona biraz gecikebileceğinizi söyleyin. Gus yakında hepimizi kiliseye çağırarak."

Riggs gitmek için döndüğünde kapıyı kapattım ve kot pantolonuma uzandım. Giyinmeye başladığımda Alex boğazını temizledi ve sinsî bir gülümsemeyle, "Demek yine benden kaçıyorsun, ha?" diye sordu.

"Sadece mecbur olduğum için," diye cevap verdim tişörtümü başımdan aşağı sıyırırken. "Geri döndüğümde bunu telafi edeceğim."

"Bu bir söz mü?"

"Elimden geleni yapacağım." Botlarımı giydikten sonra yanına gittim ve alnına kısa bir öpücük kondurdum. "Ama sadece konuştuğuktan sonra."

Gözlerinin şüpheyle dolmasını izledim, beni tekrar ertelemeye çalışacağını düşündüm, ama beni şaşırttı. "Tamam, ama seni uyarıyorum... her şeyi duymak benim hakkımdaki hislerini değiştirebilir."

Ona hatalı olduğunu söyleyecek vaktim yoktu. Söyleyebileceği hiçbir şey tüm dünyayı alt üst ettiği gerçeğini değiştiremezdi ve sadece onun yanımda olması bile bana yapabileceğimi bile bilmediğim şeyler hissettirdi. Daha fazlasını istememe neden oluyordu ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Şimdilik bu kadarının yeterli olduğunu umarak ona "Hayatta olmaz" dedim.

Onu bir kez daha öptüm ve sonra Riggs'i bulmak için ayrıldım. Odasına gittiğimde masasında oturmuş, gözlerini monitörlerinden birine dikmişti. Bu bana sık sık huzursuzluk hissi verse de, basit bir dizüstü bilgisayarla neler yapabildiğine her zaman hayret etmişimdir. Kapı aralığında durduğumu fark eder etmez bana işaret etti. "Gel, otur."

Yanına oturduğumda, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Bir isim bulduk." "Rodrigo Navarro" diye devam ederken kâğıt yığınlarından birini bana uzattı.

"Jasper konuştu mu?"

"Kahretsin, bundan daha fazlasını yaptı. Gus'a bu adamla ilgili her şeyi ve daha fazlasını anlattı. Son bir saatimi bize anlattıklarını doğrulamakla geçirdim."

"Beni bilgilendirecek misin?"

"Navarro yaklaşık bir buçuk yıl önce Jasper'a yaklaştı. O sırada Navarro'nun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yüzüne tuttuğu bir tomar para ilgisini çekmişti. Adamın sadece bilgi istediğini anlayınca parayı almış ve ona bilmek istediği her şeyi anlatmış."

"Ne tür bir bilgi arıyordu?"

"Bölgede uyuşturucu satan herkesin ismini istiyordu. Büyük ya da küçük olmaları fark etmiyordu, tedarikçilerinin kim olduğundan hangi sokak köşesini kullandıklarına kadar onlar hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Her şeyi not aldı ve istediğini aldıktan sonra gitti ve Jasper ondan bir daha haber alamadı... ta ki birkaç ay öncesine kadar."

"Bizim çocukları öldürmeye başlaması için onu o zaman mı tuttu?"

"Hayır, henüz değil. Bu sefer Jasper'dan kendisine bir metamfetamin laboratuvarı kuracak bir yer bulmasını istedi, kısa sürede tonlarca ürün üretebilecek türden bir yer. Tanıdık geldi mi?"

"Culebras mı?"

"Tek ve biricik." Sandalyesinde arkasına yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre, Kaliforniya'daki distribütörleriymiş ve yeni laboratuvarını kurmaları için onları buraya göndermiş. Onlara yer, malzeme ve ihtiyaç duyabilecekleri tüm başlangıç parasını sağlamış ve yapmaları gereken tek şey rekabetle başa çıkmakmış. Bizimle yolları kesişene kadar bunun güzel bir anlaşma olduğunu düşündüler."

"Aynen öyle." O metamfetamin laboratuvarını havaya uçurduğumuz geceyi düşündüğümde, alevlerin Culebra çetesinin tüm üyelerini nasıl yuttuğunu ve arkalarında hiçbir iz bırakmadığını hatırladım. İki kardeşimizi öldüren orospu çocukları için hak ettikleri bir ölümdü bu. "Sadece bunun bile Navarro'nun Memphis'ten uzak durması için yeterli olacağını düşünürsünüz."

"Hiç şansı yok," diye alay etti Riggs. "Bu adam istediğini elde etmeye alışkın ve elde edene kadar da durmayacak. Bu yüzden geri döndü. Jasper adamlarımızı öldürmesi için ona para verdiğini itiraf etti ama bunların hiçbirini bana mantıklı gelmiyor."

"Evet, ama Boone ve Hoss da aynı hikayeyi anlattılar."

"Evet. Doğru olmadığını söylemiyorum. Sadece hiç mantıklı gelmediğini söylüyorum. Yani, hadi ama. Bir düşünsene. Bu adamın büyük bir savaş çıkaracak parası ve gücü var, özellikle de burada üretim yapma planlarını mahvettikten sonra, ama bu adamın tek yaptığı Jasper'a birkaç adamımızı yok etmesi için para ödemek. Bu size de garip gelmiyor mu?"

"Yani, başka bir planı olduğunu ve Jasper'ı sadece dikkat dağıtmak için kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu adamın ne düşündüğünü bilmiyorum ama içimden bir ses çocuklarımızı öldürmenin sadece bir başlangıç olduğunu söylüyor."

"O zaman daha fazla zarar vermeden bu adamı haklayalım." "Burada ona ulaşmamıza yardımcı olabilecek bir şey var mı?" diye sorarken masasının etrafına dağılmış kâğıt yığınlarına baktım.

"Sorabilirim ama önce sana bir şey sormalıyım." Bir an durakladı, sonra yüzünü buruşturarak "Alex'i ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu.

Sesinin tonundan hoşlanmadım, özellikle de benim için hızla önemli hale gelen biri hakkında soru sorarken ve kendimi savunmaya geçerken buldum, "Onu yeterince iyi tanıyorum. Neden? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Geçmiş hakkında bir şey biliyor musun? Nerede büyüdü? Kitapçıda çalışmaya başlamadan önce ne yapıyordu?"

"Ne oluyor Riggs? Aklında bir şey varsa, söyle gitsin."

Hayal kırıklığını hissederek ellerini kaldırdı ve "Bekle. Sormak için kendimce sebeplerim var."

"O zaman devam et."

"Jasper, Gus'a Navarro'nun bir kızı olduğunu söyledi ve biraz araştırma yaptıktan sonra buna rastladım." Bana bir kâğıt parçası uzatırken, "Bu o... Alejandra Navarro." dedi.

Alex'in eski bir fotoğrafı olduğunu fark ettiğimde dehşete kapıldım. Gözlerime inanmadım. Saçları farklıydı ve çok daha gençti ama o olduğuna hiç şüphe yoktu. Geçen yıl boyunca onu sadece Alex olarak tanımıştım, kitapçı dükkânının sahibi. Aptal değildim. Bir şeylerden saklandığını, sırları olduğunu biliyordum ama bu sırların arasında Navarro'nun, yani Şeytan'ın Hiddeti'ni ortadan kaldırmaya çalışan adamın da olacağını hiç düşünmemiştim. "Lanet olsun. O olduğuna inanamıyorum."

"Evet. Bu kız Navarro'dan kurtulmak için çok fazla zahmete girmiş. Geçmişle tüm bağlarını kopardı, ülkenin öbür ucuna taşındı, adını değiştirdi ve söyleyebileceğim kadarıyla neredeyse sekiz yıldır babasıyla görüşmüyor. Bu bir gencin tek başına üstesinden gelebileceği oldukça ağır bir durum."

"Onu gitmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyor musun?"

"Navarro'nun bu kadar başarılı olmasının bir nedeni var." Riggs bana çoğu oldukça korkunç görüntülerle dolu bir fotoğraf yığını daha uzattı. "Adam kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyen soğukkanlı bir katil. Böyle bir adamla yaşamak kolay olmamıştır. Ne tür bir cehennemden geçtiğini bilemeyiz. Ondan kaçabildiği için çok şanslıydı."

"Sanırım şans az önce tükendi."

Ona kitapçıda Alex'le olanları ve Alex'in şehri terk etme konusunda ne kadar kararlı olduğunu anlattıktan sonra, "Kahretsin. Demek Jasper'ın söyledikleri doğruymuş. Onu arıyormuş."

"Evet ve görünüşe göre onu bulmuş... Tabii o pisliğin bugün ona saldırmasının başka bir nedeni yoksa."

"Hâlâ senin odanda mı?"

"Onu orada bıraktım." Aklım yatağımda yatan Alex'e gitti ve kollarımda nasıl hissettiğini düşündüğümde, onu yakınımda tutup korumaktan başka bir şey istemedim. Farkında bile olmadan ona aşık olmuştum ve babasını ellerimle öldürmek anlamına gelse bile onu tehlikeden uzak tutmak için yapmayacağım şey yoktu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve "Riggs... *bu kız...*" demeden önce derin bir nefes aldım.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye sözümü kesti. "Bu kızın senin için bir şey ifade ettiğini zaten biliyordum kardeşim. Hatta senden önce bile bildiğime eminim."

"O halde, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Evet, bunu ben de biliyorum."

"Peki, şimdi ne olacak?" "Gus'la konuşacağız."

Ayağa kalktı ve ben de onu koridorda Gus'ın ofisine kadar takip ettim. İçeri girdiğimizde masasında oturmuş Moose ile konuşuyordu, ama kapıda durduğumuzu fark ettiklerinde konuşmaları hemen kesildi. Riggs ve ben Moose'un yanına oturup Riggs ona Navarro hakkında ortaya çıkardığı her şeyi anlatırken ikisi de sessizce izlediler. Alex'le ilgili haberleri dinlerken her ikisinden de yayılan gerilimi hissedebiliyordum, bu da sessizliklerini çok daha hissedilir kılıyordu. Riggs onlara Alex'in gerçekten burada olduğu gerçeği de dahil olmak üzere bildiğimiz her şeyi anlattıktan sonra Gus dinlemeyi bıraktı. Öne doğru eğildi ve dirseklerini masasına koyarak bana döndü ve "Bu kızın başının belada olduğundan haberin yok muydu?" diye sordu.

"Hayır. Ta ki o orospu çocuğu kitapçıya gelene kadar."

"Durumu hakkında sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey," diye utanarak itiraf ettim. "Bütün bu olanları herkesten sakladı. Hallie'nin bile onun gerçekte kim olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"O halde, söyleyeceklerini dinlemenin zamanı geldi."

Başımı salladım, sonra da "Gidip onu getireyim ama Prez... ona karşı dikkatli olmalıyız. Çok şey yaşadı ve güvenmek kolay olmayacak."

"Merak etme Gölge." Kaşlarını kaldırarak, "Senin kızla başa çıkabilirim," dedi.

Alex

Babamın beni bulma ihtimali olduğunu her zaman biliyordum ve eğer o gün gelirse, eve dönmemi bekleyeceğini de biliyordum. Her şeyin eski haline dönmemi ve kendim için yarattığım yeni hayatı unutmamı isteyecekti. Bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden bir plan oluşturmak için elimden geleni yaptım. İlk başta, onu ikna etmeye çalışacağımı, ne kadar mutlu olduğumu açıklayacağımı ve ne kadar başarılı olduğumu göstereceğimi, belki o zaman kalmama izin vereceğini düşündüm. Ama bir sorun vardı; babam *asla* ikna edilebilecek bir adam değildi, bu yüzden bu fanteziyi bir kenara bırakmıştım. Durumumun gerçekliğine odaklanmak zorundaydım; babam beni eve getirmek için her yolu deneyecek soğuk, acımasız bir katildi. Başka seçeneğim olmadığından, kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalıştım, ortaya çıkabileceği tüm farklı yolları düşündüm ve senaryo üzerine senaryo yazdıktan sonra, büyük kaçışım için birkaç plan tasarladım, bunların hiçbirisi Şeytan'ın Öfkesi kulüp binasına gitmemi içermiyordu. Yine de orada, Gölge'nin yatağında uzanmış bir sonraki hamleme karar vermeye çalışıyordum.

Her ne kadar bana yardım edebileceğine inanmak istesem de, sorunlarımı kendi sorunları gibi üstlenmesini bekleyemezdim. Babamla uğraşmak tehlikeli olurdu, hem de hayatımı tehlikeye atacaktı. Bir türden bir tehlike ve ne onu ne de kardeşlerini benim berbat durumuma bulaştırmak adil olmazdı. Onu terk etme düşüncesinden nefret etsem de, özellikle de az önce paylaştığımız andan sonra, gitmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Büyük bir isteksizlikle kendimi onun yatağından çıkardım ve kıyafetlerimi giydim. İşim bittiğinde eşyalarımı topladım ve koridora çıktım. Etrafta kimsenin olmadığını görünce rahatladım. Fark edilmemek için elimden geleni yaparak aceleyle çıkışa doğru ilerledim. Tam kapıya ulaşmak üzereyken Gölge'nin adımı seslendiğini duydum.

"Alex?"

Keskin ses tonuna şaşırarak olduğum yerde durdum. Yüzümü ona dönmeden, "Bırak gideyim Gölge," diye cevap verdim.

"Bunu yapamam."

"Neden olmasın? İlgili herkes için en iyisi bu."

"Bu konuda yanılıyorsun *Alejandra*. Aslında, daha fazla yanılıyor olamazsın."

İsmimi duyunca ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. Bu ismi, beni babama ve söylediğim tüm yalanlara bağlayan ismi bilmesinin tek bir yolu vardı. Yavaşça ona bakmak için döndüğümde, yüzünde görmeyi beklediğim öfkeye karşı kendimi hazırlamaya çalıştım. Ancak ne öfke ne de ona benzer bir şey gördüm. Onun yerine, sadece birkaç saat önce gözlerinde gördüğüm o özlem dolu bakış vardı. Onu yanlış duyduğumu düşünerek, "Ne dedin sen?" diye sordum.

Bana doğru yürümeye devam ederken, "Ben her şeyi biliyorum *Alejandra*," dedi.

"Öyle mi?" Sesim şaşkınlıktan titreyerek sordum. "O zaman neden gitmemi engellemeye çalışıyorsun? Sana yalan söylediğim için bana kızgın değil misin?"

"Bu konuda pek mutlu değilim."

"O zaman neden o kapıdan çıkıp gitmemi ve bir daha geri dönmememi istemiyorsun?"

"Çünkü gitmeni istemiyorum" diye cevap verdiğinde benden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Ama neden?" Kulaklarıma inanamıyordum. Geçmişimle ilgili gerçeği öğrendikten sonra benden nefret edeceğini düşünmüştüm ama işte bana kalmamı söylüyordu. Bir türlü anlayamıyordum. Onu hazır olmayabileceği şeyleri söylemeye zorladığımı biliyordum ama o anda aklından geçenleri tam olarak bana söylemesine ihtiyacım vardı. "Bu benim bilmem gereken bir şey, bu yüzden

Aklından neler geçtiğini açıkla, yoksa o kapıdan çıkıp giderim."

Kocaman bir nefes aldı ve derin bir hırıltıyla yavaşça bıraktı. Birkaç uzun, işkence dolu dakikadan sonra cevap verdi: "Bana senin gibi hissettirecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim ve şimdi seni bulduğuma göre, o lanet kapıdan çıkıp gitmene izin vermeyeceğim. Bu yeterli bir açıklama mı, yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

"Um... bu şimdilik yeterli."

"Güzel." Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, eğilip ağzını ağzıma bastırdı, beni o kadar derinden, o kadar tutkuyla öptü ki dizlerimin bağı çözüldü. Neredeyse dengemi kaybedecektim, kollarımı ona dolamadan ve kollarında erimeden önce spor çantamın yere düşmesine izin verdim. Ona yakın olduğumda hissettiğim güven duygusunun tadını çıkarıyordum ve bundan dehşete kapılsam da bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum. Tam o anın içinde kaybolmuşken bir adım geri çekildi, beni kucaklaşmamızdan kurtardı ve uzanıp çantamı alırken, "Gus seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Gus?"

"O kulübün başkanı."

"Bekle... Şeytan'ın Öfkesi'nin başkanı benimle konuşmak mı istiyor? Ne hakkında?"

"Baban" diye cevap verdiğinde ayağımın altındaki halı çekilmiş gibi hissettim. "Babamı da mı biliyor?"

"O benim bildiğim her şeyi biliyor Alex, ama senin bilmediğin bazı şeyler var... sadece onun açıklayabileceği şeyler."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın."

Odasına dönerken beni takip etmemi işaret etti. Çantamı odasına bıraktıktan sonra beni başka bir uzun koridora götürdü ve büyük bir ofise girdiğimizde midem düğümlendi. Sadece Şeytan'ın Öfkesi'nin kötü şöhretli lideri Gus'la karşılaşmayı bekliyordum ama odaya girdiğimizde üç iri yarı motorcu oturmuş bizi bekliyordu. Dönüp bize baktılar ve bana bakışları kendimi üç aç kurt tarafından kuşatılmış küçük bir tavşan gibi hissetmeme neden oldu. Oradan defolup gitmek, kaçmak ve asla arkama bakmamak istedim, ama sonra Shadow'un elinin sırtımın küçük kısmına doğru kaydığını hissettim ve aniden hızla atan kalbim sakinleşmeye başladı. Büyük, ahşap masanın arkasında oturan, kalın, tuzlu ve biberli keçi sakalı ve karanlık, düşünceli gözleriyle yaşlı adam sandalyesinde geriye yaslandı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Fotoğrafları onun hakkını vermiyor, Shadow. Neden dikkatini çektiğini anlayabiliyorum."

Shadow'un cevap vermesine fırsat kalmadan masanın tam önünde oturan iri yarı adam ayağa kalktı ve beni koltuğuna davet etti. "Sonunda seninle tanışmak güzel Alejandra. Ben Moose, kulübün başkan yardımcısıyım. Masanın arkasındaki adam da başkanımız. Ona Gus diyebilirsiniz ve sanırım Riggs ile zaten tanışmıştın."

"Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum... *hepinizle*," diye cevap verdim, yürüyüp otururken. Sohbet etmeyi düşünemeyecek kadar gergindim, bu yüzden "Shadow benimle babam hakkında konuşmak istediğinden bahsetti" dedim.

"Hmph... Doğrudan işe koyulalım. Cesareti olan kızları severim." Gus kıkırdadı. "Ama evet... Baban da dahil olmak üzere hikayen hakkında daha fazla şey duymak isterim. Sekiz yıl önce Kaliforniya'dan ayrıldığını biliyoruz. Ailenle tüm bağlarını kopardın. Adını değiştirmiştin. Hallie'yle buluştun ve soluğu kitapçıda aldın. Bilmediğim şey ise... neden?"

"Babama olan bu ani ilginin sebebi ben miyim yoksa başka bir şey mi?" Cesurca sordum.

"İkisi de, ama buna daha sonra geleceğiz. Şu anda Memphis'e nasıl geldiğinizi bilmek istiyorum."

"Onunla ilgili söyleyecek çok şeyim var. Korkunç bir insan olduğu gerçeğinden daha fazlasını bilmek istediğini tahmin ediyorum, bu yüzden sana bildiklerimi anlatacağım ve oradan devam edebiliriz." Sonraki yirmi dakikayı ona babam hakkında bildiğim her şeyi anlatarak geçirdim ve onun tepkisi, daha doğrusu tepkisizliği beni şaşırttı. Ona anlattığım hiçbir şeye şaşırması gibi görünmüyordu. Hatta ona annemden bahsettiğimde gözünü bile kırpmadı. Sanki ondan böyle bir şey bekliyormuş gibiydi. Keşke onun nasıl bir canavar olabileceğini bilecek kadar sezgili olsaydım, ama kendi kanımdan ve canımdan gelen bu kadar korkunç bir şeyi kavrayamazdım.

İşim bittiğinde, "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Zor olmalı, ondan uzaklaşmak daha da zor olmalı. Bunca yıl boyunca bunu nasıl başardın?"

"Haklısın. Çok zor oldu. Aylarca plan yapmak gerekti." O ıstırap dolu ayları düşünürken iç çektim. "Noel'den sadece birkaç gün sonra annem hakkında konuştuğunu duydum. Ondan sonra ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Üniversiteye gideceğim güne kadar her şey normalmiş gibi davrandım ama hiçbir şey normal değildi. Nefret ve öfkeyle doluydum ve beni ayakta tutan da buydu. Yeni bir sosyal güvenlik kartı, sahte bir kimlik ve ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan diğer her şeyi almayı başardım. USC'ye okul harcımı peşin ödediğim için, okuldan ayrıldığımda paramı geri alabildim. O parayı şehir dışına çıkmak için kullandım. Arabamı takas ettim ve Memphis'e gittim. Hallie ile o zaman tanıştım. Gerisini biliyorsunuz."

"Hmmm. Akıllı kız."

"Çaresizdim." Omuz silktim. "O adamdan kaçmak için her şeyi yapardım." "Seni suçladığımı söyleyemem," diye alay etti Moose.

"Şimdi neden oraya geri dönemeyeceğimi anlıyorsun." "Ama lütfen şunu bilin... Sorunlarımı kapınıza kadar getirmeye hiç niyetim yoktu ve eğer gitmemi istiyorsanız hemen giderim. Bunu kesinlikle anlayışla karşılarım."

"Baban yıllardır seni arıyordu, değil mi?" "Görünüşe göre."

"Seni nasıl buldu?"

"Yerel barlardan birinde bir konser sırasında bir fotoğrafım çekildi. Beni bulmak için bunu kullandı. Sanırım Berny'yi beni eve geri getirmesi için gönderdi."

"Kitapçada kavga ettiğiniz adam bu mu?" "Evet, efendim."

"Söylemeliyim ki, onunla başa çıkma şeklin oldukça etkileyiciydi." "Marcus beni iyi eğitti" diye cevap verirken gülümsedim.

"Marcus?"

"Babam için çalışan adamlardan biriydi ama iyi olanlardan biriydi. Her zaman bana göz kulak olurdu." Ziyaretini düşündüm ve bana verdiği zarfı hatırlayınca inledim. "Aslında babamın benim için geleceği konusunda beni uyarmaya gelmişti. Muhtemelen ona neler olduğunu anlatmalıyım."

"Üzgünüm bebeğim, ama bunu yapmana izin veremem. Aslında, cep telefonuna ve üzerinde olabilecek diğer cihazlara ihtiyacım var?"

"Ama neden?"

Riggs döndü ve cevap verdi, "Çünkü seni takip etmek için onları kullanabilirler. Burada, Memphis'te olduğunu bildiklerine göre bu artık daha da kolay olacak."

"Vay be. Bunu yapabildiklerini bilmiyordum."

"Çok fazla insan yapmaz, ama endişelenmeyin. Riggs bununla ilgilenecektir." Yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru eğilerek, "Bugünün senin için kolay geçmediğini biliyorum Alejandra ve buna bir yenisini eklemek istemiyorum ama kulübün senin yardımına ihtiyacı var," dedi.

"Benim yardımımı mı? Ne konuda?"

"Babanla uğraşmak." Açıklarken gözlerindeki endişeyi görebiliyordum: "Baban kalpsiz bir orospu çocuğu olabilir ama akıllı biri. Hayatını işini bu hale getirmek için harcadı ve şimdi de gözünü Memphis'e dikmiş durumda."

"Onu neden burada istemediğimi biliyorsun ama bu senin için neden bu kadar önemli?" diye sorduğumda sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Çünkü onun buradaki varlığı kulübün uğruna çalıştığı her şeyi tehlikeye atıyor ve ben bunun olmasına izin veremem." Devam etmeden önce bir an durakladı, "Çok geç olmadan babanın icabına bakılmalı ama izini bulmak kolay değil. İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Yani, babamı devirmene yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Ona cevabımı vermeden ekledi, "Ama açık konuşayım. Shadow için önemli olduğunu biliyorum, bu da seni *benim* ve Şeytan'ın Öfkesi'nin tüm kardeşleri için önemli kılıyor; bu yüzden burada ne yapmayı seçersen seç, sana elimizden gelen her şekilde yardım edeceğiz."

Hiç tereddüt etmeden, "Benden istediğin her şeyi yaparım," diye cevap verdim. "Bu konuda emin olmanı istiyorum."

"Eminim," diye ona güvence verdim. "Anneme yaptıklarından sonra, başına gelecek her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor. Sadece ne yapmamı istediğini bilmem gerekiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Elini kalın keçi sakalının üzerinde gezdirdi ve ucunu hafifçe çekiştirerek, "Şimdi tek yapmamız gereken onu dışarı çıkarmak için bir plan yapmak, sonra da oradan devam edebiliriz," dedi.

"Bu yeterince kolay olmalı. Sadece beni yem olarak kullan." Babamı tekrar görme düşüncesi kanımı dondurmuştu ama onun ortaya çıkmasını sağlamanın en iyi yolunun bu olduğunu biliyordum. "Ona ulaşabilir ve eve dönmeye hazır olduğumu söyleyebilirim."

Shadow bir adım öne çıkmadan önce cümlemi bile tamamlamadım ve "*Asla olmaz!*" diye homurdandığında oda sessizliğe gömüldü.

"Ama..."

"Aması yok, Alex. Sana şimdiden söylüyorum, bunun olmasına imkan yok."

Gölge

Kimse Navarro'nun alaşağı edilmesini benim kadar isteyemezdi. Kulübüme ve Alex'e yaptıklarından sonra daha fazla istediğim bir şey yoktu. Eğer şansım olsaydı, parmaklarımı boğazına geçirir ve canını çıkarırdım. Daha da iyisi, ona sadece benim gibi bir adamın verebileceği türden bir acıyı göstermek için birkaç yüz saat harcardım. Tek ihtiyacım olan şey ona ulaşabilmektir ve o zaman işi sonsuza dek bitecekti. Hepimiz Navarro'nun saçmalıklarıyla işimizin bitmesini istiyorduk ama onu temizlemek için Alex'i kullanmak bir seçenek değildi. Babasını alaşağı etmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu bilsem de, onu tehlikeye atma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bunun olmasına izin veremezdim ama yüzündeki ifadeden bu fikirden vazgeçmeyeceğini anlayabiliyordum.

"Hoşuna gitse de gitmese de babama ulaşmanın en iyi yolu beni kullanmak, özellikle de eve dönmem konusunda bu kadar kararlıyken." derken sesi güçlü ve kararlıydı.

"Başka bir yolu olmalı."

"Babamın işlerini nasıl yürüttüğü hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilir ama kaybetmeyi sevmeyen bir adam olduğunu biliyorum. Şu anda beni geri kazanmaya odaklanmış durumda. Onu dışarı çekmek için bunu kullanmak mantıklı. Ayrıca güvende olduğumdan emin olmak için yakınımda olmayacak değilsin."

Gus ona doğru baktı ve "Haklı kardeşim," dedi.

"Onun birdenbire fikrini değiştirdiğine ve eve dönmek istediğine inanmasına imkân yok," diye karşı çıktım. "Bunun bir tuzak olduğunu bilmesi gerekirdi."

"Ya ona fikrimi değiştirmesi için iyi bir sebep sunarsam?"

"Peki bu tam olarak ne olabilir?" Kükredim. "Babanın akıllı bir adam olduğunu kendin söyledin. Birdenbire fikrini değiştirdiğin ve eve dönmek için buradaki hayatından vazgeçtiğin gibi bir saçmalığa inanmayacaktır! Buna inanmasına imkan yok, özellikle de bugün olanlardan sonra. Adamının seninle geri dönmediğini gördüğünde, bir şeyler olduğunu anlayacak ve ona göre plan yapacaktır. Bu saçmalığı denersen, seni ters köşeye yatıracağından hiç şüphem yok. O zaman ne yapacaksın?"

Gözleri yere düşerken mırıldandı, "Oh, şey. Ben... Bunu düşünmemiştim."

Gus sinirlenmeye başladığını görebiliyordu, bu yüzden tartışmamızı keserek, "Durun bakalım, siz ikiniz. Bu şekilde bir yere varamayız. Bir adım geri çekilip kafamızı toplamamız gerekiyor. Neden onu odana geri götürmüyorsun ve bunu sabah daha fazla tartışabiliriz?"

Başımı salladım, sonra Alex'in eline uzandım ve onu ofisten dışarı çıkardım. Hayal kırıklığının beni alt etmesine izin vermiştim ve o beni odama kadar takip ederken kendimi toparlamaya çalıştım. Ne yazık ki içimde kopan duygu fırtınasını yatıştırmakta pek başarılı olamıyordum, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu tür duygulara sahip bir erkek değildim ve bunlarla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Odama girerken ona baktım ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Durdu ve tek kelime etmeden dönüp bana baktı, konuşmamı bekledi. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama henüz hazır değildim. Kendimi sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden onun yanından geçerken, "Ben duş alacağım" dedim.

"Yani, tüm bunlar hakkında benimle konuşmayacak mısın?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var, Alex," diye homurdandım. "Bana bunu verebilir misin?"

Omuzlarını silkti ve ellerini küstahça sallayarak gözlerini devirdi ve tükürdü, "İstedğin kadar zamanın var."

Alaycılığını görmezden gelerek banyoya girdim ve duşumu başlattım. Giysilerimi çıkardım ve sıcak suyun altına girerek omuzlarımdaki gerginliği yatıştırmasına izin verdim. Alex'e karşı hissettiklerimi anlamasam da, orada olduklarını inkâr edemezdim. İlk başta, bunun sadece ihtiyaç duyulan bir dikkat dağıtma olduğunu, onu görmenin geçmişimin gölgelerini daha az ürkütücü hale getirmeye yardımcı olduğunu düşündüm, ama bu bile aramızdaki şeyin sadece bir çekimden daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu. O bundan daha fazlasıydı, çok daha fazlası ve ne kadar berbat olsa da, bunu fark etmem için onu tehlikede görmem gerekti. Bu, onun için yeterince iyi olmadığını bilmem için yeterliydi ama artık umurumda değildi. Ne kadar bencilce olursa olsun, Alex benimdi ve onun tehlikede olduğu düşüncesine katlanamazdım. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım, bu onu kendinden korumak anlamına gelse bile.

Duştan çıktıktan sonra havlumu belime sardım ve odama geri döndüğümde Alex'i çoktan yatağa girmiş buldum. Sırtı bana dönük bir şekilde yan yatmıştı ve ben havlumu bırakıp yanına yattığımda tamamen hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Arkasına geçerken elimi beline doladım ve karşı koymasa da varlığını kabul etmedi. Sadece sessizce önüne baktı. Bir şeyler söylemem, ona ne hissettiğimi anlatmam gerektiğini biliyordum ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. Birkaç dakika öylece yattıktan sonra nihayet sordu: "Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyleyecek misin, çünkü neyi yanlış yaptığımı gerçekten anlamıyorum. Sadece yardım etmek için bir yol bulmaya çalışıyordum..."

"Sana kızgın değilim, Alex."

"O zaman sorun ne?" "Haklı mıydım?" diye sorarken sesi titriyordu. Geçmişimi duymak senin için bir şeyleri değiştirdi mi?"

"Hayır, Alex. Benim için hiçbir şey değişmedi." Ağzımı omzuna indirdim ve boynunun kıvrımları boyunca yavaşça öpücükler bıraktım. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren benim için hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu ona açıklamanın en iyi yolunu düşünürken bir an durakladım. "Kendimi bildim bileli karanlıkta yaşadım, etrafımda gölgelerden başka bir şey görmedim, ama seninleyken... her şeyi görüyorum. Işığı, renkleri görüyorum ve gölgeler artık orada değil."

Gözleri yaşlarla dolmuş bir halde arkasını döndü ve benimle yüzleşirken avuç içini çenemin üzerine koydu. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Sen gelene kadar neyi kaçırdığının farkında bile değildim."

Ağzımı onunkine doğru indirdim ve onu usulca öptüm. Niyetim bu olmasa da, öpücük hızla talepkâr ve açlık dolu bir hal aldı. Onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı ve bedenini kendime yaklaştırmak ellerim sahiplenici bir hal aldı. Bedenlerimiz birbirine değdiğinde ve teninin sıcaklığını tenimde hissettiğimde, ona sahip olmaya karşı koymamın hiçbir yolu yoktu. Ağzımı onunkinden ayırmadan üzerine çıktım, dantel külotunu yavaşça bacaklarından aşağı indirdim ve kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim. Sonraki birkaç saati sevişerek geçirdik ve ikimiz de tamamen doyduğumuzda, kolumun kıvrımına sokuldu ve uykuya daldı. Ona bakarken, güzel yüzünün narin hatlarını incelerken, sonunda bulduğumu fark ettim. Asla bulamayacağımı düşündüğüm tek şeyi, *aşk*. Ona aşık olmuştum, sert ve ağır bir şekilde ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yeni bulduğum gerçeği kabullenmek için elimden geleni yaparak gözlerimi kapattım ve kendi yorgunluğuma teslim oldum.

Ertesi sabah uyandığımda biraz sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Yıllar sonra ilk kez kâbuslar gelmemişti. Aslında bütün gece boyunca rüyalarımı hiçbir anı g i r m e d e n uyumuştum ve yanımda yatan Alex'e baktığımda bunun onun sayesinde olduğunu biliyordum. Tek başına onları uzak tutmuş ve bana ilk özgür gecemi yaşatmıştı. Bu düşünce göğsümü sıktı ve kendimi ona daha da büyülenmiş buldum. Ağzımı alnına götürdüm, onu nazikçe öptüm ama yerinden kıpırdamadı. Gece onu çok yormuştu ve uyumasına izin vermeye karar verdim. Giyinip Gus'ı bulmaya giderken onu rahatsız etmemek için elimden geleni yaparak dikkatlice yataktan kalktım. Koridora adımımı attığım anda Blaze bana seslendi.

"Gus hepimizi kiliseye çağırdı."

Bizi neden bu saatte çağırdığını merak ederek, "Bir şeyler mi oluyor?" diye sordum. "Evet, ama oraya gidene kadar ne olduğunu bilemeyeceğiz."

"Lanet olsun."

Konferans salonuna indiğimizde Gus ve Moose çoktan oturmuşlardı ve geri kalanımızın hızla odaya süzülüşünü izlediler. Yerleşir yerleşmez Gus ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Hepinizin neler olup bittiğini duymak için sabırsızlandığınızı biliyorum ama sizi bir araya getirmeden önce tüm gerçekleri öğrenene kadar beklemek istedim. Artık böyle bir seçeneğimiz yok, bu yüzden size şu ana kadar bildiğimiz her şeyi anlatacağım."

Gus sonraki yirmi dakikayı kardeşlere Navarro hakkında öğrendiğimiz her şeyi anlatarak geçirdi. Culebras'la olan bağlantısını ve onları buraya gönderme nedenlerini açıklarken odadaki gerginlik etrafımızda çatırdıyordu. Hepimiz Runt ve Lowball'un ölümünü düşündükçe duygular yükseliyordu ve Gus, "Dört adamımızı öldürmek için Jasper'ı kullandığınızı hepimiz biliyorsunuz ve bu kendi başına yeterince kötü olsa da, son zamanlarda oyununu hızlandırıldığını keşfettik" dediğinde daha da yükseldi.

"Bunu nasıl yapıyor?" Gunner sordu.

"Veri tabanımıza girmeye çalıştı... ama Riggs ona uydurma bilgiler göndermek için kullanabileceğimiz sahte hesaplar açarak onu saf dışı bırakmayı başardı."

Gunner sırtarak, "Aferin Riggs," dedi.

"Hemen kutlamaya başlama Gunner. Görünüşe göre Navarro ciplerimizden birine bir izleme cihazı yerleştirmeyi başarmış ve söyleyebileceğimiz kadarıyla bizi haftalardır takip ediyormuş... hatta daha fazla. Daha da kötüsü, eğer son kaçışımızı izliyorsa, Ronin'i de izliyor olma ihtimali var."

"Siktir," diye homurdandı Murphy. "Onu nasıl öğrendi?"

Ronin ana distribütörümüzdü ve boru hattımız söz konusu olduğunda çok değerli bir varlıktı. Diğer kulüplerden gelen sevkiyatları topladıktan sonra, malları Baton Rouge'da ona teslim etmek bize düşüyordu. Her şeyi ona ulaştırır ulaştırmaz, mavnalarından birine yükler ve nihai varış noktalarına ulaştıklarından emin olurdu. Navarro'nun Ronin'le olan bağlantımız hakkında bilgi edinmeyi başarmış olabileceği gerçeği boru hattına büyük bir darbe vurdu. "Hiçbir fikrim yok ama öğrenmeye niyetliyim" dediğinde Gus'ın endişelendiği açıktı.

Tank, "Peki, bu orospu çocuğunu nasıl indirmeyi planlıyoruz?" diye sordu.

"Size söyleyeyim, bu adamla işimiz hiç kolay olmayacak, ama üstünlüğü ele geçirmiş olabiliriz." Dönüp bana baktı ve şöyle dedi: "Görünüşe göre bir kızı varmış, Alejandra Navarro. Hikayeye göre sekiz yıl önce evden kaçmış ve o zamandan beri onu arıyormuş. Tesadüfe bakın ki onu ilk biz bulduk."

Blaze, "Onu dışarı çekmek için onu mu kullanacağız?" diye sorduğunda sırtım kaskatı kesildi.

"Keşke bu kadar basit olsaydı." Açıklarken derin bir nefes aldı, "Alejandra adını Alex Carpenter olarak değiştirdi ve burada, Memphis'te yaşıyor. Bazıları

Shadow ile bir bağlantısı olduğunu zaten biliyorsunuz ve bela kapısını çaldığında, korumamız için onu kulüp binasına getirdi."

"Navarro'nun adamlarından birini de yanında getirmiş. Bize Navarro hakkında ek bilgi verebilir," diye önerdi Gunner.

"Kesinlikle."

"Kızıyla konuştun mu?"

"Var ve bize yardım etmek için elinden geleni yapmaya hazır."

"Eğer bize yardım etmek istiyorsa, o zaman sorun ne?" Blaze itti.

"Sorun bende," diye homurdandım. "Ben bana ait olanı korurum ve onu tehlikeye atmam."

Onun bu konudaki duruşunu bilen Riggs, "Peki o bu konuda ne diyecek?" diye itiraz etti. "Ne söylediği önemli değil. Onu cehenneme koymamın hiçbir yolu yok tehlikede."

"Sakin ol, kardeşim. Bize biraz daha fazla güvenmelisin. Hayatını tehlikeye atmadan onu kullanabiliriz Shadow," diye karşı çıktı Blaze.

"Eğer bana onun zarar görmeyeceğini... saçının teline bile dokunmayacağını garanti ederseniz, ancak o zaman onu kullanmayı kabul ederim."

"Olmuş bilin," diye açıkladı Gus. "Hepimizin üzerinde anlaşılabileceği bir plan bulana kadar bu işin peşini bırakacağız."

"Bana uyar." Jasper'ı düşündüm ve "Jasper ve diğerleriyle ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Fury'ye karşı çıktıklarında ne yaptıklarını biliyorlardı," diye homurdandı. "Onları bitirelim derim."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım, bu yüzden "Olmuş bilin." diye cevap verdim.

"Koşu ne olacak?" Gauge sordu. "Navarro'nun izini bulana kadar bekleyecek miyiz?"

"Cotton'la konuşacağım ama kaçışın hala devam ettiğini düşün. Bence Navarro'yu alt etmenin ve ona Şeytan'ın Öfkesini tattırmanın zamanı geldi."

Biz dağılır dağılmaz herkes dağıldı ve Navarro hakkında söylenenleri düşünerek kendi yönlerine gittiler. Sonraki birkaç gün boyunca Navarro tüm konuşmalarımızın ana konusu haline geldi ve onun adı her geçtiğinde, özellikle de Alex'in adı tartışmaya dahil edildiğinde kendimi daha da sinirli buluyordum. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum ve her gece onunla yatağa girdiğimde bu duygunun daha da güçlendiğini fark ediyordum. Ona yakın olduğumda, kabuslar da dahil olmak üzere içimdeki şeytanlar sessizleşiyordu. Birkaç gecedir kâbus görmüyordum ve yıllar sonra ilk kez, unutmak istediğim şeyleri hatırlamam için beni kemiren geçmişimin anıları olmadan uyuyabiliyordum. Ne yazık ki bu huzur kısa sürdü. Navarro'dan bahsedip dururken kendimi karanlığın içinde buldum ve garajda geçirdiğim uzun ve yorucu bir günün ardından yorgunluktan bitap düşmüştüm. Alex'in yanındaki yatağa sürünerek girdim ve daha birkaç dakika yatmışım ki içimi bir korku duygusunun kapladığını hissettim.

Dört yıldan biraz fazla bir süredir Ridley'lerin evinde yaşıyordum ve kendimi tamamen yenilmiş hissediyordum. Bayan Haliburton'a Ridley'lere neler olduğunu defalarca anlatmaya çalışmışım ama bana hiç inanmamıştı. Michele de dahil olmak üzere evdeki diğer çocuklar bir şeyler olduğunu hep inkar ettiler ve okuldaki öğretmenlerime anlatmayı denediğimde, onlar da Bay Ridley'e söylediklerimi anlatıyorlardı, bu da onun aklını kaçırmasına ve yalnız kaldığımız anda beni bir güzel dövmesine neden oluyordu. Sonunda yardım almaktan vazgeçmiş ve kaderime razı olmaya karar vermişim ama bu hiç de kolay değildi, özellikle de Michele'e neler yaptığını biliyorken. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmak istiyordum ama ne zaman müdahale etmeye çalışsam işleri daha da kötüleştiriyordum.

Yatağıma uzanmış tavana bakıyordum ki merdivenlerden sürünerek çıkan tanıdık ayak seslerini duydum. Michele'in kapısını açtığını duyduğumda tüm vücudum gerildi. Yanıma dönüp neler olduğunu düşünmemeye çalışırken etrafımdaki her şey duruldu ama garip bir gümbürtü duyduğumda kendimi yataktan çıkarken buldum. Kapıma doğru yürüdüm ve donakaldım. Orada dururken olanlardan ne kadar nefret ettiğimi düşündüm ve içimde öfke birikmeye başladı. Buna daha fazla katlanamazdım. Bunu sonsuza dek bitirmeye kararlıydım ve Michele'in odasına doğru ilerledim ve omzumu kapıya çarparak açılmasına neden oldum.

Bay Ridley Michele'in üstündeydi ve ellerini iki yanına sıkıştırmıştı; bu manzara karşısında neredeyse öğürecektim. Sonunda ne yaptığımı anladığında, onun üzerinden fırladı ve bana doğru koştu. "Buraya tekrar gelmeye cüret ediyorsun. İşin bitti, evlat!"

Bana yumruk attığında eğildim ve yumruğumu karnına indirerek geriye doğru tökezlemesine neden oldum. "Artık ona zarar vermene izin vermeyeceğim!"

Ayağa kalktıktan sonra tekrar üzerime saldırdı, bu sefer beni duvara yapıştırırken omzunu göğsüme çarptı. Son birkaç yıl içinde büyümüş ve çok daha güçlü hale gelmiş olsam da, hala üzerimde yüz kiloluk bir ağırlığı vardı ve bu da onun elinden kurtulmamı zorlaştırıyordu. "Seni neden uzun zaman önce bitirmediğimi bilmiyorum."

Elini sıkıca yumruk yaparak kaburgalarımın defalarca vurdu. Beni zorlukla hareket edebileceğim bir pozisyona getirmişti, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Geriye doğru savruldu ve kafamı tam burnuna çarparak geriye savrulmasına neden oldum. Elleri burnuna uzandığında ona doğru koştum, kollarımı beline dolayarak onu yere düşürmeye çalıştım ama çabalarım boşunaydı. Onu ayağa kaldıramadım ve birkaç saniye içinde tekrar üzerime düştü. Yardım edebileceğini umarak Michele arkasından yaklaştı ve kolunu çekiştirerek, "Lütfen dur. Onu rahat bırak."

Ridley kolunu kaldırarak onu yolundan itti. Tökezledi ve ellerini bana doğru uzatırken geriye doğru düştü, yere yığılmadan önce başını sertçe komodine çarptı. Vücudunun gevşek düşüşünde doğru olmayan bir şeyler vardı ve ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Ridley'in elinden kurtulur kurtulmaz Michele'in yanına koştum. Gözleri açıktı ama yanına diz çöktüğümde beni fark etmedi. Ona doğru uzandım ama başının etrafında biriken kanı görünce durdum. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpmaya başladı ki başka bir şey duyamadım. Kötü olduğunu biliyordum ama kendimi buna inandırımıyordum. Bir tepki vermesini umarak onu hafifçe salladım ama hiçbir tepki alamadım.

O gitmişti.

Alex

Kulüp binasında birkaç gün geçirdikten sonra, Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşleri hakkında duyduğum çılgınca söylentilerden çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Eğer onlar gerçekten de ağza alınmayacak şeyler yapan acımasız katillerse, beni kesinlikle kandırmışlardı. Sırları olduğunu, ağza alınmayacak şeyler yaptıklarını biliyordum ama anlatabildiğim kadarıyla, kardeşliklerini her şeyin üstünde tutan iyi, terbiyeli adamlara benziyorlardı. Babam kulübün başına her türlü belayı açmasına rağmen, bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Kardeşlerin her biri bana hoş karşılandığımı ve ailelerinin bir parçası olduğumu hissettirdi.

Gün boyunca çoğu kulüp işleriyle meşguldü, ancak kahvaltıda veya akşam yemeğinde onlarla paylaştığım o kısa anlarda, Shadow'unki de dahil olmak üzere her birinin farklı kişiliğini tanımaktan keyif aldım. Onunla ne kadar çok birlikte olursam, başlangıçta ona karşı duyduğum çekimi o kadar iyi anlıyordum. Genellikle sessiz ve çekingen olsa da, yaptığı küçük şeyler onun şefkatli yönünü gösteriyordu. Sadece bana karşı düşünceli olmakla kalmıyor, kardeşlerinden biri yardım için ona geldiğinde asla tereddüt etmiyordu ve Gunner ve T-Bone gibi kesip biçmese de, onda daha yumuşak bir taraf vardı - sevmeye başladığım bir taraf. Kendimi rahatsız ya da yersiz hissettiğimde bunu hissederdi ve elini kalçama koyar ya da elimi hafifçe sıkarak yanımda olduğunu hissettirirdi.

Kardeşler ve onların yaşlı kadınlarıyla daha fazla zaman geçirdikçe, varlığıma açıkça şaşırان kulüp kızları da dahil olmak üzere hepsiyle daha rahat oldum. Onların şüpheli bakışlarını görmezden gelmeyi seçtim ve zamanımı kardeşler arasındaki dinamiği izleyerek geçirdim. Bu, midemde hissettiğim endişeli duygudan uzaklaşmamı sağladı. Bu rahatlama anları hoşuma gidiyordu, çünkü yalnız kaldığımda endişeye kapılıyordum. Kendimi babamı ve beni bulmak için ne kadar ileri gidebileceğini düşünürken buluyordum. Bu düşünceler beni dehşete düşürüyordu ve yalnız değildim. Shadow da endişeliydi.

Aslında bu sözleri söylememiş olsa da, bana her baktığında gözlerinde bunu görebiliyordum. Onu rahatlatmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istiyordum ama işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmeme imkân yoktu, özellikle de babam söz konusu olduğunda. Kulübün ona ulaşmak için benim yardımımı kullanmayı planladığını biliyordum ama ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Louisiana'ya yaptıkları seyahatten dönene kadar her şeyi beklemeye almışlardı. Ne olacağını bilmemek zordu ama bir yolunu bulacaklarına inanmaya çalıştım. Shadow'la bu konuyu konuşmak istedim ama benim bu işe karışmama tamamen karşı olduğunu bildiğimden, konuyu kendi haline bırakmaya karar verdim. Şüpheleriyle kendi başına başa çıkmasına izin vereceğimi düşündüm, ancak başka bir korkunç kabus görmeye başladığında fikrimi değiştirdim. Bir önceki gece olduğu gibi, uykusunda mırıldanmaya başladığında uzun süre uyumamıştı. Ne söylediğini anlayamasam da, perişan halde olduğu açıktı. Bir o yana bir bu yana sallanırken alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başladı ve onu uyandırmaya çalıştığımda daha da telaşlandı.

"Mason! Uyan," diye fısıldadım yan tarafını dürttüğümde. Bu işe yaramayınca onu biraz daha sert salladım ve adını biraz daha yüksek sesle söyledim. "Mason! Kabus görüyorsun. Uyan!"

Yatakta doğrulduğunda nefesi kesildi ve nihayet gözlerini açtığında derin bir nefes verdi. Bir süre kendini toparladıktan sonra nihayet bana döndü ve "Özür dilerim. Durduklarını sanmıştım."

"Neyin durduğunu sandın?"

Başını tekrar yastığa koyarken "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Hiçbir şey değildi."

"Hiçbir şey değildi, Mason."

"Sadece bir rüyaydı."

"Ama..." Başladım ama yorganı arkaya atıp yataktan çıkınca durdum. Kıyafetlerini giymeye başladığında, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Biliyorsun bugün koşumuz var. Birazdan yola çıkacağız."

Saate baktım ve sabahın henüz dört buçuğu olduğunu fark edince, "Ama daha çok erken," dedim.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum." "Yapacak işlerim var" diye terslediğinde sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

"Bana gerçekten neler olduğunu anlat." Yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Babamla aramızdaki bu şeyin seni rahatsız ettiğini biliyorum ama benimle bu konuda konuşmadın. Beni dışlıyormuşsun gibi hissediyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Gömleğini kafasına geçirirken, "Seni dışlamıyorum Alex," diye cevap verdi. "O zaman konuş benimle. Bana kâbuslarından bahset."

"Sen. Aklımda olan tek şey sensin," diye tersledi. "Her lanet günün her dakikasında aklımda sen varsın."

Ona doğru bir adım attım ve avuç içlerimi göğsüne koyarak şöyle dedim: "Kulübün babama yaklaşmak için beni kullanmasından endişe duyduğunu biliyorum ama ben onlara ve en çok da sana güveniyorum. Birlikte bu işi yürütmenin bir yolunu bulacaksınız. Göreceksin."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Alex." "Bunu biliyorum. Sadece inanman gerekiyor."

Bana doğru eğildi ve "Gitmem gerek" demeden önce beni alnımdan hafifçe öptü.

"Aramızdaki bu şey işe yarayacaksa, beni dışlamaya devam edemezsin. Benimle konuşmanın bir yolunu bulmalısın."

"Geleceğim ama bugün değil. Gitmem gerek."

"Tamam." Kapıya doğru ilerlerken ona "Dikkatli ol" dedim.

"Her zaman."

Kapıyı arkasından kapattı ve beni bir kez daha yalnız bıraktı. Saat henüz çok erken olduğu için yatağa geri döndüm ve uyumaya çalıştım. Uzun süre dönüp durduktan sonra nihayet uyumayı başardım. Birkaç saat sonra, perdelerin arasından sızan güneşle uyandım. Saate baktım ve saatin neredeyse sekiz olduğunu gördüm. Birkaç dakika daha orada kaldım ama karnım guruldamaya başlayınca yataktan kalktım ve giyinmeye başladım. Tam üzerime bir şeyler giymiştim ki birinin kapıyı çaldığını duydum. Kapıyı açtığımda Riggs'in elinde dizüstü bilgisayarım ve cep telefonumla koridorda durduğunu gördüm. "Bunlara ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Tüm rehberini yazıcıya aktardım, yani her şeyin hazır."

Onları bana uzatırken, "Yani artık kullanmak güvenli mi?" diye sordum.

"Evet, hepiniz iyisiniz. Sadece kimi aradığınıza ve ne söylediğinize dikkat edin. İş şansla bırakmak istemezsiniz."

"Tamam. Yapacağım. Çok teşekkür ederim!" "Sorun değil."

Gitmek için döndüğünde, "Diğerleriyle gitmiyor musunuz?" diye sordum. "Evet, şimdi ayrılmak üzereyiz."

"Ah... umm... Gölge'yi gördün mü?"

Yüz ifadesinden sorunun onu hazırlıksız yakaladığı belliydi. "Hayır, ama ben

Eminim koşuya hazırlanıyordu. Onu aradığınızı haber vermemi ister misiniz?"

"Hayır. Buna gerek yok. Sadece merak ettim."

"Tamam o zaman. Döndüğümüzde görüşürüz." "Tamam. Umarım iyi geçer."

Gitmek için döndüğünde kapıyı kapattım, sonra dizüstü bilgisayarımı Shadow'un masasına götürdüm ve açtım. E-postalarımın girmeye çalıştım ama hesabımın silindiğini fark edince kapattım ve Riggs'in bana verdiği cep telefonuna uzandım. Eklenmiş olan kişiler arasında gezindim ve Jason'ın adına rastladığımda durdum. Orada oturup numarasına bakarken suçluluk duygusuna kapıldım. Onunla günlerdir konuşmamıştım ve endişelenmiş olabileceğini düşünerek numarasını çevirdim. Sonunda cevap vermeden önce birkaç kez çaldı, "Alo?"

"Selam Jason. Benim, Alex."

"Ne oluyor, Alex? Neredesin?" diye kükredi.

"Ben... uh." Aslında her şeyi iyice düşünmemiştim ve ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekti."

"Beni arayıp bir şeyler söylemeliydin! Ne düşüneceğimi bilemedim. Neredeyse polise haber verecektim!"

"Gerçekten çok üzgünüm. İşler çok yoğundu ve aramayı unuttum."

"Kimin telefon numarası bu? Günlerdir sizinkini arıyorum ve sesli mesajınızdan başka bir şey alamıyorum."

"Benimkini kaybettim ve yenisini almak zorunda kaldım."

"Peki, iyi misin? Senin için endişelenmekten aklımı kaçıracaktım."

"Evet. Ben iyiyim. Sizi endişelendirdiğim için gerçekten üzgünüm ama acil bir durum çıktı ve beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldım."

"Ne tür bir acil durum?" diye sorduğunda sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Sadece ailevi bir şey... Sana daha sonra açıklayacağım. Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim."

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Henüz emin değilim. Bir şeyleri çözdüğümde seni ararım."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey."

"Emin misin? Kitapçı ne olacak?"

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdilik sadece kapalı tutmak zorundayım. Başka bir seçeneğim yok."

"Neden bana bir şey söylemediğin hissine kapılıyorum?" diye itti.

"Çünkü sen her zaman en kötüsünü düşünen bir endişelisin. İyi olacağım ve döner dönmez her şeyi açıklayacağım."

"Peki ya ..."

O daha sorusunu bitiremeden, "Jason, gerçekten gitmem gerekiyor. Müsait olduğumda seni ararım."

Bu kadar gizemli olmaktan nefret ediyordum ama istediğim son şey onun babamla olan bu karmaşaya dahil olmasıydı. Telefonu kapatıp aptalca bir şey yapmaması için dua etmekten başka çarem yoktu. Orada oturup kafamda her şeyi gözden geçirirken karnımın açlıktan guruldadığını hissettim. Pek iştahım olmasa da bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden telefonumu bıraktım ve midemi yatıştıracak bir şeyler bulmak için mutfığa yöneldim. Çoğu sabah, çocuklar kahvaltılarını yaparken birbirleriyle şakaşıklaştıklarını duyabilirdiniz, ama bu

Mutfağa girdiğimde tuhaf bir sessizlik vardı. Kendime bir kase mısır gevreği yaptıktan sonra masaya gidip oturdum. Tam yemeye başlamıştım ki birinin içeri girdiğini duydum. Döndüm ve parlak renkli balonlarla kaplı hastane önlüğü giymiş güzel bir esmerin bana doğru geldiğini gördüm.

"Hey! Sen olmalısın, Alex." derken gülümsedi.

"Öyleyim." Gülümsemesine karşılık verdim ve "Sen de Blaze'in nişanlısı olmalısın" dedim.

"Öyleyim." Bana elini uzatarak, "Benim adım Kenedee. Sonunda sizinle tanışmak harika."

Elini sıkarken gözümü alamadan bakakaldım. Oldukça güzeldi ve atkuyruğu yaptığı saçlarıyla o kadar genç ve masum görünüyordu ki, onun gibi bir kadının nasıl olup da Blaze gibi sert bir adamla birlikte olduğunu merak ettim. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum."

Tezgâha gitti ve kendine bir fincan kahve doldurduktan sonra gelip yanıma oturdu. "Evet, eminim öyledir. Bu adamların her zaman anlatacak bir hikâyesi vardır."

"Öyle. Bazen hepsinin doğru olup olmadığını merak ediyorum."

Gülümseyerek cevap verdi: "Doğru söylüyorlar. Arada bir abartıyor olabilirler ama hepsi doğru."

"Oh, vay canına. Bu korkutucu bir düşünce." "En azından bunu anlatacak kadar yaşadılar."

"Bu çok doğru." Kıkırdadım. "Peki Blaze'le nasıl tanıştın?"

Adını duyunca yüzü aydınladı. "İlk olarak kulübün lokantası Daisy's'de tanıştık. Yemeğimi arabama taşımama yardım etti ve sonra oğlu çalıştığım hastaneye kabul edildiğinde tekrar karşılaştık. Bana çıkma teklif etti ve sanırım gerisi tarih oldu."

"Blaze'in bana travma merkezinde çalıştığını söylediğini hatırlıyorum. Orada çalışmayı seviyor musun?"

"Bazen biraz gergin oluyor ama seviyorum."

"İşinizi bu kadar sevmeniz harika."

"Evet. Başka bir şey yapmayı hayal bile edemezdim." "Bir kitapçınız var, değil mi?" diye sormadan önce kahvesinden bir yudum aldı.

"Ben biliyorum. Aslında Hallie'nindi. Yakın bir arkadaşımды ve geçen yıl öldüğünde bana bıraktı."

"Arkadaşına olanları duyduğuma üzüldüm. Size kitapçıyı bıraktığına göre çok özel biri olmalı." "Evet. Benim için çok özel biriydi ve onu hâlâ çok özlüyorum. Her sabah onu düşünüyorum."

dükkanı açtığımda."

"Tahmin edebiliyorum." "Shadow'la orada tanıştın, değil mi?" diye sorduğunda sesindeki merakı duyabiliyordum.

"Evet ama onunla gerçekten konuşmam çok uzun sürdü. Bilirsiniz, biraz göz korkutucu olabiliyor."

"Hmm... evet. Evet, yapabilir." Tekrar güldü. "İtiraf etmeliyim ki, Blaze bana Shadow'un biriyle görüştüğünü söylediğinde biraz şaşırdım."

"Gerçekten mi? Nedenmiş o?"

"Dediğin gibi, biraz göz korkutucu olabiliyor ve çok konuşan biri değil." "Hayır, kesinlikle değil, ama sadece birkaç kelimeyle çok şey anlatıyor."

Bir süre beni inceledi, sonra gülümseyerek "Buraya nasıl alışıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Oldukça iyi sanırım. Hâlâ herkesi tanımaya çalışıyorum ama sanırım

Tamam."

"Bunun bunaltıcı olabileceğini biliyorum. İlk birkaç günümü hâlâ hatırlıyorum. Özellikle de tüm farklı kurallara alışmak zor oldu."

"Kurallar mı?"

"Yani Shadow seninle bu konuda konuşmadı mı?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Ah" diye cevap verdiğinde gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum.

"Olan biten her şey yüzünden bu konuyu konuşacak zamanımız olmadı. Peki, bahsettiğiniz bu kurallar nedir?"

"Bence bunu Shadow ile konuşmalısın."

"O burada değil ve sen buradasın," diye ısrar ettim. "Bana işin özünü anlat ki neyle karşı karşıya olduğuma dair bir fikrim olsun."

"Tamam, ama biraz beklemen gerekecek. Bunun için daha fazla kahveye ihtiyacım olacak."

Bardağını doldurduktan sonra masaya geri geldi ve hemen kulübün iç yüzünü anlatmaya başladı. Kulüp işlerinin kadınlarla asla konuşulmadığını açıkladığında tepki vermememe şaşırılmış görünüyor ve soru sormamamız gerektiği gerçeğinden rahatsız olmamama daha da şaşırılmış görünüyor. Bu ona garip gelmiş olabilirdi ama yıllar geçtikçe alıştığım bir şeydi. Babam iş anlaşmalarını asla benimle ya da annemle paylaşmazdı ve ikimiz de onu hiçbir konuda sorgulamazdık. Bu basitçe yapılmadı. Dahası, son sekiz yılımı kimliğimi gizli tutmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirmiştım ve eğer ortaya çıkarsa bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyordum. Bunun ne kadar zararlı olabileceğini bildiğimden, Şeytan'ın Öfkesi'ndeki kardeşlerin neden sırlarını sakladıklarını anlıyordum. Bu onların ailelerinin güvenliğini sağlama yoluydu ve bunu yaptıkları için onları suçlamadım.

Gölge

Bölgedeki en büyük limanlardan biri olan Baton Rouge'daki rıhtıma yanaştığımızda içimde huzursuz bir his vardı. Günün bu saatinde normalde bir sonraki sevkiyatlarını hazırlamak için koşuşturan insanlar, gökyüzüne yükselen ve yüklerini farklı gemilere yüklerken bir taraftan diğerine geçen vinçler ve güneye doğru yol alırken nehirde sürünen mavnalar görürdünüz. Ancak bölgeyi incelediğimde tamamen ıssız olduğunu görmek beni şaşırttı. Kilometreler boyunca görünürde kimse yoktu, suyun üzerinde bile... Ronin ve adamlarının bizi karşılamak için orada olmaması iyiye işaret değildi. İlk günden beri bize yardım etmek ve gözcülük yapmak için hep oradaydılar. İki at römorkundan tüm kasaları boşaltmak epey çaba gerektirdi, özellikle de atların ayaklarının altına gizlenmiş gizli bölmeden çıkarılmaları gerektiğinde. Her iki römorktan da tüm kasaları çıkardıktan sonra, onları mavnadaki depolama konteynerine taşımamıza yardım edeceklerdi. Ronin, Gus'ın planını ve bugünkü sevkiyatın diğerleri gibi olmayacağını bilse de, vardığımızda orada olmasını bekliyordum. Olmadığını görünce, Navarro'nun Riggs'in sahte e-postasını okuduğunu ve koşumuzun tam olarak ne zaman ve nerede olacağını bilmek için sağlanan bilgileri kullandığını varsayabilirdim.

Ziyaretçilerimizin olma ihtimalinin yüksek olduğunu bildiğimizden Murphy ve ben diğerlerine biz etrafı kontrol ederken yerlerinde kalmalarını söyledik. Kamyonun kapısını hafifçe araladım ve ayağım çakıllara değer değmez gözlerin üzerimizde olduğunu anladım. Bunu hissedebiliyordum ve Murphy'ye baktığımda yüz ifadesinden onun da bunu hissettiği anlaşılıyordu. Misafir beklemiyor değildik. Alex'i kaçırmaya çalışan Navarro'nun adamı Berny ile konuştuktan sonra, Navarro'nun kulübün ciplerinden birine küçük bir takip cihazı yerleştirmeyi başardığını biliyorduk. Ne kadar süredir orada olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmasa da, Ronin'le olan bağlantımız da dahil olmak üzere Fury hakkında bilgi toplamak için kullandığını biliyorduk. Kulübe kesin bir darbe vurmuştu ama bunu kendi avantajımıza kullanabileceğimizi umuyorduk. Takip cihazını hemen kaldırmak yerine, Navarro'ya yanıltıcı bilgiler vermeyi umarak onu kendi haline bıraktık.

Ronin'in deposunun kapısına doğru ilerlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve olduğum yerde durdum. Yavaşça döndüm ve solumuzdaki binayı tararken uzakta parıldayan bir şey gördüm. Tecrübelerime dayanarak bu ışığın bir silah dürbününün merceğinden yansıyan güneşten geldiğini biliyordum.

"Misafirimiz var. Saat iki yönünde," diye uyardım Murphy'yi kapıya doğru ilerlerken. "İçimde içeride daha fazlası olacakmış gibi bir his var."

"Um-hmm. Saat beşte ve dokuzda da birer tane var."

"Lanet olsun." Tam kapı koluna uzanmak üzereyken, "Bekle Murph. Kapının diğer tarafında bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yok."

"Belki değil ama burada bizi neyin beklediğini bildiğimizden eminiz." Elinde silahıyla kapıyı açtı ve "Burada olduğumuzu zaten biliyorlar, bu yüzden etrafta dolanmamız için bir neden yok" dedi.

Haklı olduğunu anlayarak silahımı omzuma yerleştirdim ve onu kapıya kadar takip ettim. İçeri girdiğimizde Ronin ve iki adamını yere yayılmış halde bulduk. Hepsı bağlı ve ağzı tıkalıydı, yalnız olmadığımızı dair hiçbir şüphe bırakmıyorlardı. Onu kontrol etmek için eğildiğimde Ronin başını öne doğru sallayarak misafirlerimizin hâlâ yakınlarda olduğunu haber verdi.

Murphy kulaklığındaki mikrofona uzandı ve Blaze'e fısıldadı, "Ronin'i az önce bulduk."

Birkaç saniye sonra, "Evet. Canlan kardeşim. Yaklaşıyorlar."

Telefonu kapatmaya fırsat bulamamıştı ki etrafımızda patlayan silah sesleri ikimizi de siper almaya zorladı. Birkaç metal kargo taşıyıcısının arkasına saklandık ve depo bir anda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kalbim hızla çarpıyordu ama korkudan değil. Bu gibi anlar adrenalinimi harekete geçirir, bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan verirdi. Böyle zamanlar için yaşıyordum ve Murphy'nin köşeyi dönmesini izlerken kendimi savaşın başlaması için sabırsızlanırken buldum. Solumuzdan yaklaşan tetikçilerden birini fark ettiğinde dileğim gerçekleşti. Tetiği çekti ve adam yere düştüğünde ikimiz de yüksek bir gümbürtü duyduk. Bir el daha ateş edileceğini tahmin ederek birkaç dakika daha yerimizde kaldık. Dışarıda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve kardeşlerimin tehlikede olduğu düşüncesi bile bir an daha beklememi imkânsız kılıyordu. Kargo taşıyıcısının sığınağının arkasından çıktım ve silahımla ileriye doğru nişan alarak bir sonraki kurbanımızı aramak için ilerledim. Güvenliğim için endişelenen Murphy tısladı, "Lanet olsun, Shadow!"

"Bu saçmalıkla işim bitti," diye homurdandım.

Ben ilerlerken her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Her adımda her şekli, her kokuyu ve her sesi içime çekiyordum; çok geçmeden bir şey dikkatimi arka köşede toplanmış birkaç büyük varile çekti. Yaklaştıkça, arkalarına sinmiş karanlık bir figürün dış hatlarını görebiliyordum. Diğerleri gibi o da simsiyah giyinmiş ve yüzünü kar maskesiyle örtmüştü. Bir an bile tereddüt etmeden tetiği çektim ve onu anında öldürdüm.

Bölgeyi taramaya devam ettim ve odanın temiz olduğunu düşündüğümde, diğerlerini kontrol etmek için pencerelerden birine gittim. Ne yazık ki kirin ve pisliğin arasından hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden silahımın kabzasıyla kirli camı kırarak otoparkı daha iyi görebildim. Açık delikten baktığımda binanın tepesinde iki adamın durduğunu fark ettim. Nişan aldım ve hızla ateş ederek birini anında öldürdüm. Tam ikinci adamı da vurmak üzereydim ki arkamdan bir silah sesi duydum ve ardından kolumun üst kısmında bir yanma hissettim. "Lanet olsun!"

Pislik herif bir el daha ateş edemeden Murphy geldi ve onu arkadan vurdu.

Kolumu fark ettiğinde "İyi misin kardeşim?" diye sordu.

Yarama baktım ve sadece bir sıyrık olduğunu görünce "Evet, iyiyim" dedim.

Dikkatimizi tekrar pencereye verdiğimizde, birkaç adamın karavanlarımıza doğru yöneldiğini görebiliyorduk. Murphy'ye baktım ve "Aramayı yap." dedim.

Murphy kulaklığını kullanarak telsizle Blaze'e seslendi ve "Şimdi!" diye emretti.

Blaze ve diğerlerinin ayağa kalkıp iki karavanın içinde saklandıkları yerden kendilerini göstermelerini ikimiz de endişeyle izledik. Silahlarını hızla küçük yan pencerelere yerleştirdiler ve ateş etmeye başladılar. Saniyeler içinde gördükleri herkesi öldürdüler ve park alanını cesetlerle doldurdular. Diğerlerinin güvende olduğundan emin olduktan sonra Ronin ve adamlarını serbest bırakmak için yanlarına gittim. Çakımı alıp ellerini ve ayaklarını bağlayan fermuarları kestikten sonra Ronin'in yerden kalkmasına yardım ettim. "Herkes iyi mi?" derken bileklerini ovuşturuyordu.

"Henüz emin değilim. Gidip diğerlerini kontrol etmemiz gerekiyor."

Hepsi beni arka kapıya kadar takip etti ve dışarı çıktığımızda kardeşlerden birkaçı Gunner'ın etrafında toplanmıştı. Yaklaştığımızda sol omzuna sıçrayan kanı fark ettim. Adaylardan biri ona bir havlu uzattı ve havluyu omzuna sıkıca bastırırken şöyle bağırdı: "Vurulduğuma inanamıyorum... yine! Sanki sırtımda lanet bir hedef var!"

Blaze yanına gitti ve yarasına bir göz attı. "Hadi ama kardeşim. O kadar da kötü değil. Kurşun doğruca içeri girmiş."

"Bunu söylemek senin için kolay. Az önce vurulan sen değilsin!"

T-Bone, Blaze'in yanına gitti ve Gunner'ın yarasına bakarken, "Blaze haklı dostum. Temiz bir atış. Kulüp binasına döner dönmez Mack seni iyileştirecektir."

"Temiz ya da değil, bu orospu çocuğu çok acıtıyor," diye yakındı.

"Surat asmayı bırak, Gunner. Kadınlar savaş yaralarından etkilenir," diye kıs kıs güldü Blaze. "Kadınları etkilemek için yardıma ihtiyacım yok, göt herif."

Ronin gelip sözlerini kesmeseydi Blaze bütün öğleden sonra onunla alay edecekti. "Polisler gelmeden önce bu pisliği temizlemeliyiz. Bu kadar silah sesinden sonra birilerinin onları aradığına şüphe yok."

Murphy ona "İlgileniyorum," diye güvence verdikten sonra bize döndü ve emirleri sıralamaya başladı. Konuşması biter bitmez hepimiz Navarro'nun adamlarını toplamaya başladık ve onları at römorklarından birinin arkasına yükledik, binada olduğumuza dair hiçbir iz bırakmadık. Tam ayrılmak üzereyken Ronin Murphy'ye döndü ve "Peki, bundan sonraki plan nedir?" diye sordu.

"Her şey askıya alındı. Depoyu ateşe vermeniz ve gelecekteki teslimatlar için yeni bir yer bulmanız gerekecek." Murphy'nin sesi sertleşerek, "Görünmez olmalısın kardeşim. Gus bugün yaşananlardan hiç memnun olmayacak."

"O bok benim suçum değil Murphy," diye hırladı Ronin. "Senin lanet olası ciplerinden birine takip cihazı yerleştirmesine izin veren senin adamındı!"

"Ve güvenliğinizi geçmesine izin verip neredeyse kendinizi öldürtecek olan da sizsiniz. Bugün buraya gelme ihtimali olduğunu biliyordun ve hazırlıklı değildin. Bunun sorumlusu sensin."

Ronin'in Murphy'nin cevabından memnun olmadığı açıktı ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ronin hiçbir zaman topu taca atmamıştı ama en önemli anda kulübü yüzüstü bırakmıştı. Neyse ki biz hazırlıklıydık ve boşluğu doldurmayı başardık. Ronin elini saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti. "Haklısın. O orospu çocuğunu hafife almışım."

"Öyle yaptın. Bizimle çalışmaya devam etmeyi planlıyorsanız, oyununuzu hızlandırmanız gerekecek. Bu zamanı yeni bir yer kurmak ve lanet olası güvenliğinizi artırmak için kullanın."

"Ben hallederim."

"Yapacağından hiç şüphem yok. Şimdi, başımıza daha fazla bela almadan buradan siktir olup gidelim."

Bununla birlikte, hepimiz yüklemeye başladık. Gunner cipimizin arka koltuğuna sürünerek uzandı. Ağrı kesici ilaçları aldıktan sonra kendinde değildi ve altı saatlik eve dönüş yolunu saçma sapan şeyler söyleyerek geçirmede. Bunun yerine gözlerini kapadı ve omzundaki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştı. Acı çektiği belliydi, bu yüzden şehir sınırlarına girer girmez Murphy Mack'i arayarak Gunner ve benim vardığımızda tıbbi yardıma ihtiyacımız olacağını bildirdi. Yaklaştığımızı fark eden Gunner ayağa kalktı ve kulüp binasına yavaşmamızı sessizce izledi. Park eder etmez Gunner ve ben içeri girdik ve doğruca sağlık odasına yöneldik. Saat çok geç olduğu için Alex'in bize doğru yürüdüğünü gördüğümde şaşırdım. Bizi ilk gördüğünde gülümsedi, ancak kıyafetlerimizi boyayan kanı fark ettiğinde ifadesi hızla değişti.

"Aman Tanrım! Ne oldu?" diye çığlık atarak bize doğru koştu.

"Küçük bir sorunla karşılaştık ama iyiyiz Alex. Merak etme."

"Bunlar kurşun yarası mı?"

"Sadece birkaç savaş yarası, bebeğim," diye sırttı Gunner. "Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

Gunner'ın tavır değişikliği beni eğlendirirken, Alex eğlenmiyordu. Endişeye kapılmıştı ve "Babamın bununla bir ilgisi var mı?" diye sorarken sesindeki ıstırabı duyabiliyordum.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda Gunner'ı Mack'i görmesi için aşağı indirmem gerekiyor. Yarasına bakması gerekiyor."

"Ya seninki?"

"Benimki sadece bir sıyrık, bebeğim. Ben iyiyim,"

diye onu temin ettim. "Yine de kontrol etmesini istiyorum."

"Pekâlâ. Ona bir göz attıracağım. Neden odaya geri dönmüyorsun?" Kadın kararlı bir ifadeyle, "Hayır. Ben de seninle geliyorum" dedi.

Hayır cevabını kabul etmeyeceğini anlayınca elini tuttum ve onu koridorun sonundaki revire götürdüm. İçeri girdiğimizde Alex durdu ve küçük revire bakarken ağzı açık kaldı. Odanın iki yanında çeşitli tıbbi malzemelerle dolu dolaplar vardı ve birkaç sedye odanın ortasına dizilmişti. Geleceğimizi bilen Mack çoktan istasyonlardan birini kurmuştu ve içeri girdiğimizde bizi bekliyordu. Gunner'ı gördüğünde, tekrar vurulduğu için ona takılmadan edemedi. "Seni bu kadar çabuk burada görmeyi beklemiyordum."

"İnan bana, ben de en az senin kadar şaşkınım," diye homurdandı Gunner. "Sadece geçen seferki gibi beni geriye götürmeyeceğini umuyorum."

Mack, Gunner'ın gömleğini çıkarmak için tıbbi makas kullandı ve Alex yarasına baktığında nefesi kesildi.

Avucumu sırtına koyup fısıldadım: "Endişelenme. Gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor. İyileşecek."

Mack onu iyice kontrol ettikten sonra, "Görünüşe göre Murphy haklıymış. Temiz bir atıştı. Şanslıydın kardeşim."

"Yani, ameliyat yok mu?"

"Hayır. Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Sadece iyi bir temizlik, birkaç dikiş ve gitmeye hazır olacaksınız."

Gunner rahatlamış bir sesle, "Bana uyar," diye cevap verdi.

Mack bana baktı ve sordu, "Peki ya sen? Yaran derin mi?" Başımı

salladım. "Hayır, sadece bir sıyrık."

"Bir bakayım."

Alex onun makasla kolumda bir yarık açmasını izledi ve üst kolumdaki kanayan etin yanık çizgisini görünce yüzünü buruşturdu. Daha kötüsü de olabilirdi ama korkunç görünen bir yaraydı. Kendini tutmaya çalışırken alt dudağını ısırды. Mack sonunda "Birkaç dikiş gerekebilir" dedi.

"Sorun yok doktor. Bana sadece temizlemek için malzeme ve birkaç bandaj ver. Sen Gunner'la ilgilen."

Mack başını salladı, sonra da ihtiyacım olan tüm malzemeleri almak için döndü. Onları yanıma koyduktan sonra antiseptiğe uzandım ama Alex onu elimden aldı. "Ben yaparım."

Mack Gunner üzerinde çalışmaya başlarken o da pamuklu çubuğa uzandı ve solüsyonu dikkatlice yarama sürdü. Cehennem gibi yanıyordu ama endişesini hafifleteceğini umarak herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermedim. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Yaram üzerinde çalışmaya devam ederken, gözlerinin köşesinde yaşlar biriktiğini fark ettim ve üzgün olduğunu görmek bana acı verdi. "Sorun yok Alex. Ben iyiyim."

"Mesele bu değil. Bu tür Şeylerle her zaman uğraştığınızı biliyorum ama bu sefer burada olmanız benim hatam."

"Bu nasıl senin hatan olabilir?"

"Onu durdurmalıydım. Eve gidip onu ikna etmeliydim..."

Düşüncesini tamamlayamadan eline uzandım ve onu kendime doğru çekerek fısıldadım: "Hayır Alex. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir Şey bunları değiştiremezdi. İçten içe bunu bilmen gerek."

"Ama deneyebilirdim." Bana kararlılıkla baktı ve Şöyle dedi: "Sana bir Şey olursa buna dayanamam. Bu Şeyi bitirmeye çalışmalıyım Shadow."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

Alex

İşin özüne indiğinizde, sahip olduğunuz tek şey güç ve umuttur. Zor zamanları atlatıp iyiye giden yolu bulabileceğinize dair umut ve oraya ulaşana kadar kendinizi bir arada tutacak güç. Shadow'u Gus'ın ofisine kadar takip ederken her ikisine de tutunuyordum. Hem Shadow'un hem de Gunner'ın gerçek kurşun yaralarıyla geri döndüğünü gördükten sonra, babamın yıkım yoluna devam etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Onu Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşlerini yok etme planlarından vazgeçmeye ve bir sonraki hedefine geçmeye ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıydım. Eğer reddederse, toplayabildiğim tüm gücü kullanacak ve Marcus'un bana öğrettiklerini kullanarak onu kendi ellerimle öldürmenin bir yolunu bulacaktım. Kardeşlere daha fazla zarar vermesine izin veremezdim. Bu kolay bir iş olmayacaktı. Kazanmayı kafasına koymuştu ve kazandığını hissetmeden çekip gitmeyeceğini biliyordum. Evine dönerek ve her zaman olmamı istediği kızı olarak, zafer arzusunu tatmin etmeye yeteceğini umuyordum, ama bundan daha fazla, bunu başaracak güce sahip olacağımı umuyordum. Shadow'u ve kendim için yarattığım hayatı terk etmek şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacaktı ama öyle ya da böyle, çok geç olmadan babamı durdurmalıydım.

Gus'ın ofisine girer girmez Shadow'a baktı ve "Kolun nasıl?" diye sordu.

"Güzel. Pek bir şey yok."

"Üzgünüm ama aynı fikirde değilim," diye karşı çıktım. İkisi de saldırıdan kurtulmuş olsalar bile Shadow ve Gunner vurulmuştu ve bunun tekrarlanma riskini göze alamazdım. "Buna bir son vermeliyiz. Babamla konuşmalı ve bu işi sonsuza dek bitirmeliyim."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ona ulaşabilecek tek kişinin ben olduğumu bilmelisiniz."

"Aynı fikirde değilim ama bugün yaşananlardan sonra biraz zaman vermemiz gerektiğini düşünüyorum" derken gözleri kısıldı.

"Görmüyor musun... Bundan sonrası daha da kötüleşecek. Başka kimse zarar görmeden bunu yapmama izin vermelisin," diye yalvardım.

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Gus zorladı.

"Ona gerçeği söyleyeceğim." "Ona Şeytan'ın Öfkesi'nin adamlarından biriyle ilişkim olduğunu ve aranızdaki bu kan davasına son vereceğine söz verirse eve döneceğimi söyleyeceğim" derken Shadow'a baktım.

"Oraya geri dönmeyeceksin Alex," diye hırladı Gölge.

"Hayır, değil," diye kabul etti Gus. "Ama onu buraya getirebilirse, o zaman ona yaklaşma şansımız olur."

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak, "Teklifimi görüşmek üzere onunla yüz yüze görüşmek istediğimi söyleyebilirim. Eğer kabul etmesini sağlayabilirsem, bundan sonrasını siz halledersiniz."

Bu fikri düşünürken Gölge'nin omuzlarındaki gerginliğin azalmaya başladığını görebiliyordum. Birkaç dakika sonra nihayet şöyle dedi: "Eğer bunu yaparsak... eğer o pislikle buluşmaya giderse, her kardeşimin onun güvenliğini sağlamak için orada olmasını istiyorum. Onu hiçbir yere götürmesine imkan yok ve eğer ona elini sürerse, ölür."

"Anlaştık." Gus dikkatini bana çevirerek, "Aramayı yap ve kısa tut. Nedenlerinden şüphe etmesi için ona herhangi bir sebep vermek istemezsin."

"Anlaşıldı." Arka cebimden telefonumu çıkarırken Gölge'ye baktım. Yapabilirdim

Endişeli olduğunu görünce elimi onun elinin üzerine koydum ve "Bana zarar vermeyecek" diye güvence verdim. "Eminim annen de aynı şeyi düşünmüştür."

Sözleri gerçeği yansıtıyordu ve babamın numarasını çevirirken beni daha da geriyordu. O numarayı sekiz yılı aşkın süredir aramamıştım ve çalmaya başladığında göğsüm korkuyla sıkışmaya başladı. Gus ve Shadow'u kendimi yem olarak kullandığıma, gerçekten babamla gitmeyi planlamadığıma inandırmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden sözlerime dikkat etmeliydim. Değer verdiğim her şey o tek telefon görüşmesine bağlıydı ve bunu başaramazsam her şeyi kaybedebilirdim. Babam "Evet?" diye cevap verdiğinde kalbim dehşetle çarptı.

"Benim. Alejandra."

Cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu, "Alejandra? Bu gerçekten sen misin?" "Evet, baba. Benim." Bir an durakladım, sonra

"Seni görmem gerek." dedim.

"Öyle mi?" diye sordu kuşkuyla. "O zaman neden eve gelmedin? Burada olsaydın beni istediğin zaman görebilirdin."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Konuşacak ne var ki?" diye kestirip attı. "Senin yerin burada, sana bakabileceğim ve seni güvende tutabileceğim benim yanımda."

"Güvende mi? Yani annemi güvende tuttuğun gibi mi?" Tersledim. Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz her şeyi berbat ettiğimi anladım ama kendime engel olamadım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Konuşmayı tekrar rayına oturtmak için elimden geleni yaparak, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Önemli bir konu. Yüz yüze söylemem gereken bir şey. Benimle konuşmaya gelir misin?"

"Tartışacak bir şey yok, Alejandra."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Konuşacak çok şeyimiz var." "Ne gibi?"

"Eve dönmemi istediğini ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu biliyorum ama beni geri aldıktan sonra her şeyin nasıl olacağını hiç düşündün mü?"

"Eskiden olduğu gibi olacak. Yeniden bir aile olacağız."

"Bunu istemediğimi biliyorsun, peki gitmemi nasıl engellemeyi planlıyorsun? Beni her saniye izleyecek misin? Beni kilitleyecek misin... sırf yerimde kalmamı sağlamak için her gün her dakika başımda nöbet mi tutacaksın? İşlerin böyle olmasını mı istiyorsun, yoksa kendi isteğimle gelip her zaman olmamı istediğin ödül kızın olmamı mı tercih edersin?" Devam etmeden önce bu düşüncüyü düşünmesi için ona bir an verdim. "İstediğin gibi bir kız olacağım ama bunun bir bedeli olacak."

"Neymiş o?"

"Benimle buluş. Benimle yüz yüze konuş, her şeyi açıklayacağım."

Sonunda cevap vermeden önce uzun, acı verici bir duraklama oldu, "İyi. Yarın sabah dokuzda dairende olacağım."

Dokuza sadece birkaç saat vardı. Gus ve diğerlerinin hazırlanmak için zamanları olmayacağından endişeliydim ama kabul etmekten başka çarem olmadığını hissettim. "Tamam. Orada olacağım."

"Yalnız gel, Alejandra. İşlerin karışması için bir neden yok."

"Geleceğim. Sana söz veriyorum," diye yalan söyledim.

"Güzel. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz Gus'a döndüm ve "Saat dokuzda benim dairemde olacak" dedim. Gus başıyla onayladı. "Hazır olacağız."

Shadow'a bakarak derin bir nefes aldım ve "Biraz temiz havaya ihtiyacım var" dedim.

"Ben de seninle geleceğim."

"Sorun değil. Uzun sürmez," dedim ona kapıdan çıkarken. Koridordan hızla geçip ön kapıdan çıktım ve arsanın arka tarafına doğru giderken neredeyse koşuyordum. Durduğumda ellerimi çitin üzerine koydum ve babamla yaptığım konuşmayı düşünürken çite tutundum. Sesinin tonunu ve konuşurken içimde uyandırdığı nefreti hatırladıkça gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum ve onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Mide bulantısı üzerime çöktü ve ne olduğunu anlamadan önce, kamburlaşırken boğazımın arkasında safranın yandığını hissettim. Karşı koymaya çalıştım ama midemin bulanmasına engel olamadım. Sırtımda bir elin gezindiğini hissettiğimde hâlâ eğiliyordum.

Saçıma uzanıp onu yüzümden uzaklaştırırken Shadow "İyi misin?" diye sordu.

Ağzımı sildim ve birkaç derin nefes aldıktan sonra ayağa kalkıp başımı salladım. "Evet. Şimdi daha iyiyim."

Yüzümü ona döndüğümde, "Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi.

"*Yapamayacağımı* biliyorum ama *bunu yapmalıyım*. Lütfen beni durdurmaya çalışmayın."

Cevap vermeden elimi tuttu ve beni kulüp binasına geri götürdü. Odasına döndüğümüzde banyoya girdim ve dişlerimi fırçaladım. İşim bittiğinde yatak odasına geri döndüm ve Shadow'u yatağın kenarında beni beklerken buldum. Yanına oturdum ve ikimiz de birkaç dakika konuşmadık. Sonunda, "Bana kâbusları sormuştun." dedi.

Kendi isteğiyle bu konuyu açmasına şaşırarak ona döndüm ve "Evet... Peki ya onlar?" dedim.

"Çocukluğumdan beri var," diye itiraf etti. "Onlara neden sahip olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Onlar zihnimin unutmadığımdan emin olma yolu."

"Neyi unutmaman?" Ben zorladım.

"Arada sırada Afganistan'da geçirdiğim zamanlarla ilgili bir rüya görüyorum ama çoğunlukla koruyucu ailede geçirdiğim yıllarla ilgili oluyor."

"Sen oradayken bir şey mi oldu?"

"Evet, öyle de denebilir." Bir an durakladı, sonra elini gür saçlarında gezdirdi. "Janice ve Cal tam olarak sevgi dolu, üzerine titreyen tipler değildi. İkisi de çocukları kum torbası gibi kullanmayı seven alkoliklerdi, özellikle de beni. Cal ayrıca evin en büyük kızı Michele'e tecavüz etmekten zevk alan lanet bir sapıktı. Her şey başladığında Michele sadece on yaşındaydı."

"Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey." Bir parçam onun trajik bir geçmişi olduğunu her zaman biliyordu ama bu kadar korkunç olacağını hiç hayal etmemiştim. Ona "Bunu yaşadığını hayal bile edemiyorum, özellikle de aileni bu şekilde kaybettikten sonra. Senin için çok zor olmalı."

"Evet, ama onun için daha kötüydü." "Durdurmaya çalıştım ama yaptığım her şey daha da kötüleştirdi." derken sesindeki acıyı duyabiliyordum. Onu öldürdüğü geceye kadar kimse bana inanmadı."

"Onu o mu öldürdü?" Nefes nefese kaldım.

Başını eğdi ve iç çekti. "Bu bir kazaydı. Cal'in ona yüzüncü kez tecavüz etmesini engellemek için odasına girmiştim. O zamanlar on beş yaşındaydım ve onunla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu düşünüyordum. Yanılmışım. Michele yardım etmeye çalıştı ama Michele yardım edince Cal onu iterek geriye düşmesine neden oldu. Başını çarptı ve bir daha uyanamadı."

"Ah, Gölge. Çocukken buna tanık olmak senin için korkunç olmalı."

"Hayatımda karşılaştığım en zor şeydi."

Sonunda içeri girmeme izin vermişti ve ilk kez, içinde derinlerde yaşayan karanlığı anlamıştım. Keşke acısını silmenin bir yolu olsaydı, ama bu onun bir parçası haline gelmiş ve onu bugünkü adam yapmıştı. Geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak, "Üvey babana ne oldu?" diye sordum.

"Komşulardan biri tartışmayı duydu ve dört yıl sonra ilk kez polisi aradı. Her iki ebeveyn de tutuklandı ve tüm çocuklar evden uzaklaştırıldı. Cal hapse gönderildi, Janice ise şartlı tahliye edildi."

"İkisi de bundan çok daha kötüsünü hak ediyordu."

"Cal sonunda onunkini aldı." Bana doğru bakarak, "Kulübe girdikten birkaç ay sonra onu araştırdım ve mahkûm arkadaşlarından biri tarafından öldürüldüğünü öğrendim. Hiç sormamış olsam da, Gus'ın bu olayla bir ilgisi olduğundan oldukça eminim."

"Sana ve Michele'e yaptıklarının intikamını alma fırsatını kaçırmış gibi hissediyor musun?"

"Bunu unutmakta bu kadar zorlanmamın nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşündüğüm günler oluyor ama sonuçta bunun bir önemi yok. Hak ettiğini buldu."

"O zaman neden hala bu kabusları gördüğünü düşünüyorsun?"

"O benim yüzümden öldü."

"Ne?"

"O odaya girmemiş olsaydım... başka bir yol bulsaydım, o zaman hala hayatta olurdu."

"Elinden gelen her şeyi yaptın Shadow. Sen sadece bir çocuktun. Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu."

"Benimle kaçmasını sağlayabilirdim. Kafasına bir kurşun sıkabilirdim. Yapabilirdim..."

"Hayır. Bunu kendine yapmayı bırakmalısın." Yataktan kalktım ve önünde diz çöktüm. onu. Ellerimi yüzüne koyarken ona baktım. "Suçlanacak kişi sen değilsin."

"Belki de değil, ama olanlar için kendimi asla affedemeyeceğim." Omuz silktim. "Kulübün infazcısı olmamın nedenlerinden biri de bu. Onu gerektiği gibi koruyamadım, bu yüzden şimdi kardeşlerimi korumak için elimden geleni yapıyorum. Sanırım buna bir çeşit kefaret bulma yolum da diyebilirsiniz."

"Bir infazcı tam olarak ne yapar?"

"Ailemin güvenliğini sağlamak için *her türlü yola başvuruyorum* diyelim." "Keşke ben de Michele için aynı şeyi yapsaydım" derken yüzünde gergin bir ifade belirdi.

Kulüpteki konumu hakkında daha fazla bilgi edinmek istesem de, gördüğü kabusların daha önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden "Olanlar için seni affedeceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Ona sorumu düşünmesi için bir an verdim ve sonunda mırıldandı, "Evet. Sanırım öyle olurdu. Hiçbir zaman bir şeyleri elinde tutan biri olmadı ama ben o değilim."

"Yani, babamın yaptığı her şey için benim suçlu olduğumu düşünüyorsun... onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım... bugün vurulman benim suçum mu?"

"Durumlarımız tamamen farklı, Alex."

"Aynı fikirde değilim. Bence ikisi de birbirinin aynısı." Ona doğru eğildim ve dudaklarından kısaca öptüm. "Bence sen ve ben birbirimize çok benziyoruz."

O cevap veremeden Riggs kapıyı çaldı ve "Vakit geldi" dedi.

"Hemen çıkıyorum." Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken ayağa kalkmama yardım etti. "Birkaç saat içinde döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Dairenizdeki işleri kontrol edeceğiz. Babanız için hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak istiyoruz ama bir şeye ihtiyacınız olursa T-Bone yanınızda olacak."

"Tamam," diye cevap verdim, endişemi gizleyemiyordum. Gitmek için dönmenden önce, "Lütfen dikkatli ol" dedim.

"Geleceğimi biliyorsun." Kapıyı açarken bana döndü ve "Biraz daha dayan, en kısa zamanda döneceğim" dedi.

O gittikten sonra yatağa girdim ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Yorgun olmama rağmen uyumaya başlayamadım. Babamı tekrar görmeme sadece birkaç saat kalmıştı ve özellikle Shadow'un benimle paylaştığı her şeyden sonra kendimi toparlamakta zorlanıyordum. Sonunda bana açılmıştı ve babamla ayrılma kararımı daha da zorlaştırmıştı. Kardeşlerin onu tuzağa düşürmek, hatta öldürmek için bir yol bulmaya çalıştıklarını biliyordum ama buna asla izin vermeyeceğini biliyordum. Birinin, kendi kızının bile onun kuyusunu kazmasına izin vermeyecek kadar zeki idi. Başka seçeneğim yoktu. Onunla gitmek zorundaydım. Shadow'u ve diğerlerini korumamın tek yolu buydu. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan vazgeçmek zorundaydım ve bunu bir an bile tereddüt etmeden yapardım. Onu tüm kalbimle seviyordum ve onu korumak için yapmayacağım şey yoktu.

Kendimi olacıklara hazırlamak için birkaç saat harcadıktan sonra nihayet kalkıp giyinmeye karar verdim. Kendimi yataktan dışarı attım ve tam banyoya girmek üzereydim ki cep telefonumun çaldığını duydum. Shadow olabileceğini düşünerek koştum ve masanın üzerinden aldım. Ekrana baktığımda arayanın Jason olduğunu görünce şaşırdım. Onun araması için sabahın çok erken bir saatiydi, bu yüzden hemen cevap verdim. "Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Evime gelmen gerekiyor." "Hemen gelmen gerekiyor" derken sesi panikle doluydu.

"Neden? Neler oluyor?"

"Burada bir adam var. Baban olduğunu söylüyor ve ..."

Cümlesini bitiremeden hattan bir anlık parazit geldi. Saniyeler sonra, "Merhaba, Alejandra." diye duydum.

Babamın sesini duyunca kanım dondu. Sersemlemiştim, kafam karışmıştı ve tam bir düşünce oluşturmam neredeyse imkânsızdı. Babamın Jason'ı nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bulmuştu işte. "Neler oluyor? Neden Jason'la birliktesin?"

"Sana şaşırdım Alejandra. Kendi kanımdan olan birinin bundan daha zeki olacağını düşünmüştüm."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Gerçekten beni kandırabileceğini mi sanıyorsun?" diye tısladı. "Kendini o lanet motorcu kulübüne sokabileceğini ve benim bunu öğrenmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ama nereden biliyorsun?"

"Dün gece görülmüşsün, benim biricik kızım... dışarıda, çitlerin yanında."

Onunla telefonda konuştuktan sonra hissettiğim mide bulantısını hatırlayınca kalbim sıkıştı. Temiz havanın mide bulantısına iyi geleceğini ummuş ve dışarı koşmuşum. Gölge'nin beni kontrol etmek için dışarı çıktığını düşündüğümde göğsüm sıkıştı ve izlendiğimiz gerçeği beni dehşete düşürdü. "Bunların Jason'la ne ilgisi var?"

"Yarım saatiniz var. Eğer o zamana kadar burada olmazsan, kafasına bir kurşun sıkarım." "Peki ya yaparsam?"

"O halde, gitmesine izin veriyorum... ve eğer istekli ve yalnız gelersen, Şeytan'ın Öfkesi'ne karşı saldırımı sona erdireceğim."

"Bu konuda söz veriyor musun?"

"Evet."

"O zaman gelirim ama lütfen Jason'a zarar vermeyin," diye yalvardım. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Zamanın tükeniyor, Alejandra." "Yola çıkıyorum."

Gölge

Birini tüm kalbimle sevdikten sonra onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bu benim başıma iki kez gelmişti, önce ailemle, sonra da Michele ile. Neredeyse yıkılıyordum ve yaşadığım onca şeyden sonra kaderimin yalnızlık olduğunu, aşkın bana göre olmadığını düşünüyordum. Kaderimi hiç itiraz etmeden kabullendim ama Alex'i bulduğumda her şey değişti. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyordum ve kimsenin, özellikle de boktan babasının onu benden almasına izin vermeyecektim - *bu sefer* değil. Bu sefer işimi şansa bırakmayacaktım. Kardeşlerim ve ben Navarro için hazır olacaktık ve eğer Alex'e doğru en ufak bir hareket yaparsa kafasına bir kurşun sıkacaktım. Dairesinin etrafına son bir kez bakarken, her şeyi düşündüğümüzden emindim. Riggs, Navarro elektriği kesmeyi başarsa bile Alex'i izlemek için kullanabileceğimiz pille çalışan birkaç yedek kamera kurmuştu. Kardeşler kendilerini Alex'in dairesi, çatısı ve komşu binalar da dâhil olmak üzere bölgenin farklı yerlerine gizlemişlerdi.

Çevrilmedik taş bırakmadığımızdan emin olduktan sonra Riggs yanıma geldi ve "Onu almaya hazır mısın?" diye sordu.

"Olabileceğim kadar hazırım."

"Nefes al kardeşim. Bunu biz hallederiz. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," diye güvence vermeye çalıştı.

Be

n. "Biliyorum ama bir şeyleri kaçırdığımız hissinden kurtulamıyorum."

"Hiç şansı yok. Her şeyin üzerinden defalarca geçtik. Ve ek kameralarla, Her hareketini takip edebileceğim."

"Endişelendiğim o değil." "Gitsek iyi olur" demeden önce dairesine bir kez daha göz attım. O buraya gelmeden önce onunla her şeyi gözden geçirmek için bolca zamanımız olduğundan emin olmak istiyordum."

Riggs başını salladı ve beni merdivenlerden cipimize kadar takip etti. İkimiz de içeri girdikten sonra motoru çalıştırdım ve kulüp binasına doğru yöneldim. Ana yola çıkarken zihnim dakikada bir mil koşuyordu. Hiçbirimizin tüm bunların nasıl sonuçlanacağına dair bir fikri olmadığından, olası her senaryoyu düşünmeye çalıştım ve olabilecek her şeye hazırlıklı olduğumuzdan emin oldum. Her şeye hazırlıklı olduğumuzu sanıyordum ama yanılmışım, hem de çok yanılmışım. Kulüp binasına varır varmaz Alex'i bulmak için odama gittim ama o artık orada değildi. Bir fincan kahve almaya gitmiş olabileceğini düşünerek mutfağa koştum ve bir kez daha ondan hiçbir iz yoktu. Riggs ve ben kulüp binasında onu ararken Alex'in dairesinde yaşadığım huzursuzluk hissi daha da güçlenmeye başladı. Koridorun hemen karşısındaki T-Bone da dahil olmak üzere hiçbir kardeş onu görmemişti.

Kapısı açık olduğu için Alex'i nerede bulabileceğimi bilebileceğini umuyordum. "Alex'i gördün mü?"

"O senin odanda değil mi?" diye sordu şaşırmış bir sesle.

"Hadi ama, T-Bone. Düşün," diye homurdandım.

"Siktir, dostum. Bilmiyorum. Onu görmedim ve sen gittiğinden beri burada oturuyorum."

Tekrar Riggs'e baktım ve "Hangi cehennemde olabilir?" diye sordum.

"Bakalım telefonunu kullanarak onu bulabilecek miyim?" Hızla döndü ve ben de onu koridorda takip ettim. Odasına girer girmez aceleyle bilgisayarının başına geçti ve yazmaya başladı.

Birkaç saniye sonra bana baktı ve "Görünüşe göre bir saat kadar önce bir telefon almış" dedi. "Kimden?"

"Jason Brazzle adında bir adam. Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Onun bir arkadaşı ama hakkında pek bir şey bilmiyorum. Arayalı ne kadar oldu?"

"Bir saatten biraz fazla oldu." Yazmaya devam etti ve saniyeler sonra, "Onu buldum. Görünüşe göre onun evine doğru gidiyor."

"Ne oluyor lan? Bu hiç mantıklı değil. Neler olacağını biliyor, öylece çekip gitmesine imkan yok..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken elimi yüzümde gezdirdim ve sonra aklıma geldi. "Allah kahretsin!"

"Bunun arkasında babasının olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmalı. Önce benimle konuşmadan öylece gitmesine imkan yok." "O zaman çok geç olmadan oraya gitsek iyi olur."

Biz kapıdan hızla çıkarken Riggs Gus'ı arayarak neler olduğunu haber verdi. Bunun bir tür tuzak olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu olmayan Gus, T-Bone ve Gauge'a bizi Jason'ın evine kadar takip etmelerini emretti. Ayağımı gaz pedalına bastırıp Riggs'in bana verdiği adrese doğru hızla ilerlerken kalbim göğsümde sıkışıyordu. Paniğimi kontrol altına almaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Babasının eline düşmesinin an meselesi olduğunu ve onu korumak için orada olamayacağımı biliyordum. Jason'ın dairesinin karşısındaki sokağa park ettiğimde suçluluk ve öfke beni tüketti. Cipten indiğimizde Riggs bana baktı ve "302 numaralı daire, sanırım üçüncü kata çıkmamız gerekiyor." dedi.

Ön kapıya doğru ilerlerken T-Bone ve Gauge'un ara sokakta bizi beklediğini fark ettim. İkisine de bizi takip etmelerini işaret ettim ve silahlarımızı çekerek içeri girdik. Merdivenlerden yukarı çıkarken içimi bir korku kapladı. Navarro'nun adamlarından biriyle karşılaşmayı bekliyordum ama görünürde kimse yoktu, bu da Jason'ın kapısına yaklaştığımızda beni daha da endişelendirdi. Riggs kapıya doğru eğildi, diğer taraftan bir şey duyup duymadığını anlamaya çalıştı ve birkaç saniye sonra başını salladı. Navarro oradaydı. Etrafa hızlıca bir göz attım ve içeri girmemiz için başka bir yol olmadığını görünce T-Bone'a kapıyı kırması için işaret verdim. Hızlı bir tekmeyle tahta bin parçaya bölündü ve daireye girmemizi sağladı. İçeri daldık ama uzun boylu, koyu tenli bir adamın silahını Navarro'nun şakağına dayadığını görünce donup kaldık.

Silahlarını doğrudan kendisine doğrultmuş olan Navarro'nun üç adamından hiç etkilenmemiş görünüyordu ve "Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim... annesine yaptıklarınızdan sonra olmaz" diye hırlarken varlığımızı fark etmedi bile.

Navarro'nun yüzü tiksintiyle doldu ve hırladı: "Ona aşık olduğunu her zaman biliyordum Marcus. Bunu herkes görebilirdi. *Çok acınası* bir durum."

Odayı hızla taradım ve Alex'in köşede arkadaşı Jason'la büzüştüğünü gördüğümde rahatladım. Kolunu Alex'in omzuna atmış, ona yaslanmış olan Jason berbat görünüyordu. Gözleri neredeyse şişmiş, yüzünü morluklar ve kesikler kaplamıştı. Biri onu fena halde dövmüştü ve anladığım kadarıyla yüz üstü düşmesini engelleyen tek şey Alex'ti. Alex'in gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri benimkilere kilitlendiğinde, ona doğru koşmamak için elimden geleni yaptım. Perişan halde olduğunu biliyordum ama o anda onu teselli etmek için yapabileceğim çok az şey vardı.

"O senin için fazla iyiydi. Daha iyisini hak ediyordu ve bunu sen de biliyorsun."

"Belki, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. O hala ölü ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Ama aynı şeyi Alejandra'ya yapmanı engelleyebilirim." "Onu hâlâ koruyabilirim," derken silahının namlusunu Navarro'nun etine bastırdı.

"Hata yapıyorsun Marcus. Eğer o tetiği çekersen, ölmüş sayılırsın."

Alex'in bana Marcus'tan bahsettiğini hatırladım. Ona dövüşmeyi öğreten adam oydu ve orada durup onun için hayatını ortaya koymasını izlerken, onu ne kadar önemsedığını hemen anladım. O da bunu fark etmiş olmalı çünkü adamın "Umurumda değil. Ona zarar vermene izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Neden bu kadar dramatik olmak zorundasın? İkimiz de o tetiği çekecek cesaretin olmadığını biliyoruz."

"İşte burada yanılıyorsun."

Parmağını tetiğe bastırıp kurşunu Navarro'nun kafasına gönderirken gözünü bile kırpmadı. Hepimiz onun cansız bedeninin yavaşça yere düşüşünü izlerken zaman durmuş gibiydi. Böylesine güçlü bir adamın tek bir kurşunla yere serilmesi akıl almaz görünüyordu ama işte orada yatıyordu. Sadece bir an orada yatmıştı ki, ikinci ve ardından üçüncü bir silah sesi odada patladı. Navarro'nun adamları Marcus'u vurmuşlardı ve öldüğünden emin olduktan sonra dikkatlerini bize yöneltmişlerdi. Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. Kendi silahlarımızı ateşlediğimizde, silahlarını doğrultmaya fırsat bulamamışlardı bile. Son adam da yere düştüğünde Alex koşarak Marcus'un yanına gitti ve onun yanında diz çökerek hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Başını onun göğsüne doğru eğerken fısıldadı: "Teşekkür ederim Marcus. Her şey için teşekkür ederim."

Hepimizi şaşırtacak şekilde eli kızın eline uzandı ve mırıldandı: "Seni geri almasına izin veremezdim. Yapamadım işte."

Alex hızla başını kaldırarak, "Marcus! Yaşıyorsun." "Uzun sürmeyecek, tatlım."

"Öyle deme! Sana yardım edecek birini bulabiliriz." Yalvarırcasına bana baktı, "Gölge! Ona yardım etmelisin."

Ona bakınca Marcus'un haklı olduğunu anladım. Fazla zamanı yoktu. Ağzında kan birikiyordu ve zar zor nefes alıyordu. Yaralarının durumunu kontrol ederken yanına çömeldim ve doğrudan karnından vurulduğunu gördüğümde sonunun yaklaştığını anladım. "Yapabileceğim pek bir şey yok."

"Ama bir şeyler denemelisin!"

Marcus onun elini sıktı ve hırıltılı bir sesle, "Beni dinle... Alejandra... Seni istiyorum ... iyi bir hayat yaşamanızı... mutlu olmanızı istiyorum. Bunu benim için yap, tamam mı?" "Evet, Marcus. Elimden geleni yapacağım."

"Annen... seninle... gurur duyardı." Öksürdü ve son bir nefes almak için tüm gücünü harcadı. "Sen bir savaşçısın... savaşmaktan asla vazgeçme."

Adamın vücudundan hayatın çekilişini izlerken gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Bir an daha dayanamayınca bana doğru uzandı ve kollarını sıkıca boynuma doladı. "O öldü."

"Biliyorum, bebeğim."

Kendini toparlamaya çalışırken birkaç dakika boyunca onu göğsümde sıkıca tuttum. Gözyaşları dindiğinde ve nefes alış veriş yavaşlamaya başladığında ağzımı kulağına yaklaştırarak "Seni kulüp binasına geri götürelim" diye fısıldadım.

Bir adım geri çekildi ve "Peki ya Jason?" diye sordu.

"O da bizimle geliyor." T-Bone'a döndüm ve dedim ki, "Hey, kardeşim. Bana yardım et."

T-Bone, Jason ve Alex'i cipe bindirmeme yardım ettikten sonra bana doğru yürüdü ve "O daire üçüncü katta. Bu pisliği temizlemek kolay olmayacak."

"Hiç şüphesiz. Gus'ı arayacağım ve size yardım etmesi için birkaç adam göndermesini söyleyeceğim." "Onlara bol miktarda plastik getirmelerini söyle, çünkü ihtiyacımız olacak."

O ön kapıya doğru yürümeye başladığında telefonuma uzandım ve Gus'ı aradım. Ona olan biten her şeyi hızlıca anlattım ve olayların nasıl geliştiğine şaşırılmış olsa da Navarro'nun artık bir sorun olmayacağını duyunca rahatladı. Temizliğe yardım edebilmeleri için birkaç kardeşe daireye gitmelerini söylemek için durduğunda hala konuşuyorduk. Görüşmeyi sonlandırmadan önce Alex'i sordu. Benim gibi o da Alex'in hem Marcus'u hem de babasını kaybetmenin üstesinden nasıl geldiği konusunda endişeliydi. Babası hakkında ne hissettiğini bilsem de, onun ölümüne tanık olmak kolay olamazdı. Marcus'u kaybetmek acısını daha da arttıracaktı ama zamanla, yapılması gerekeni yapma gücünü ona verenin babasına duyduğu sevgi olduğunu görecekti.

Alex ve Jason'ı kulüp binasına geri götürdüğümde, Mack'in yaralarına bakabilmesi için Jason'ı sağlık odasına götürdük. Sargısını yaptıktan sonra Alex onu boş odalardan birine yerleştirmeme yardım etti. Mack ona oldukça güçlü ağrı kesiciler vermişti ve Alex onu yatağa yatırırken gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. "Tüm bunlar için çok üzgünüm Jason. Senin bu işe karışmanı hiç istememiştim."

"Peşimden geleceğini bilmenize imkân yoktu."

"Hayır, ama sana babamdan bahsetmeliydim... Bunu senden saklamakla hata ettim."

"Evet. Anlatmalıydın ve dürüst olmak gerekirse neden anlatmadığını anlamıyorum."

"Sanırım sadece korkmuştum."

"Ama bunu benimle konuşabilirdin. Seni anlardım. Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenememiş olman çok acı verici." Gözlerini kapattı ve "Ama seni affetmenin bir yolunu bulacağım" diyene kadar bayıldığını sandım.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." "Biraz dinlen, daha sonra seni kontrol etmek için geri geleceğim" demeden önce ona hızlıca sarıldı.

Kapıyı kapattığında o çoktan uykuya dalmıştı. Koridorda beni takip etti ve odama adım atar atmaz kollarını boynuma dolayarak birkaç dakika boyunca bana yapıştı. Sonunda başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum ve "Neden uzanıp biraz dinlenmiyorsun?" dedim.

"Benimle uzanır mısın?"

"Elbette."

Sürünerek yatağa girdi ve ben yanına yerleşir yerleşmez yanıma kıvrıldı ve başını göğsüme koydu. Uzun süre yatmamıştık ki fısıldadı: "Bugün benim için geldiğin için teşekkür ederim. Sen gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Bilmiyor musun... bu dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Alex." "Seni sevdiğim gibi birini sevebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Kalbim ve ruhum sende ve sana verebileceğim her şeyi vererek öleceğim."

Yatağa uzandı ve bana doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ben de seni seviyorum Mason... çok ama çok seviyorum."

Başını göğsüme yasladığında ona şöyle dedim: "Bugün beni korkuttun. Sana ulaşmadan bir şey olacak diye korktum."

"Gerçekten çok üzgünüm. Başka bir seçeneğim olduğunu düşünmedim." "Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Derin bir nefes aldıktan sonra şöyle dedi: "Beni dışarıda, çitlerin yanında gördü. Bu şekilde

onu tuzağa düşürmeye çalıştığımızı biliyordu." "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Telefon görüşmesi sırasında bundan bahsetti." "Babamın Jason'ı nasıl öğrendiğini hâlâ bilmiyorum" demeden önce derin bir nefes aldı.

"Akıllı bir adamdı. Nasıl öğrendiğini kimse bilemez."

Parmağının ucuyla göğsümün üzerinde çizgiler çizerek bana Jason'ın telefon konuşmasını ve dairesine yalnız gelmezse babasının onu nasıl öldürmekle tehdit ettiğini anlattı. Babasının istediğini yapmaktan başka çaresi olmadığını düşünüyordu ve Jason'ı feci şekilde dövülürken gördüğünü anlatırken sesi gerilmişti. Marcus'un orada olduğunu öğrendiğinde daha da şaşırılmıştı. Marcus'un kendisine bakmadığını ve babasına yardım etmek için orada olduğunu düşündüğünü anlatırken sesi yumuşamıştı. Marcus silahını çıkarana kadar onun kendisini korumak için orada olduğunu anlamamış. Söylediği her kelimedede sesi daha da zayıflıyordu. Dinlenmesi gerektiğini bildiğim için fısıldadım, "Bitti bebeğim. Sadece biraz uyumaya çalış."

İşte o zaman kanımı donduran bir şey fısıldadı. "Keşke buna inanabilseydim."

"Baban öldü. Sana yapabileceği başka bir şey yok."

"Endişelendiğim kişi o değil. Kardeşi Josue. O babamdan bile daha kötü." Daha fazla açıklama yapamadan gözlerini kapadı ve uykuya daldı, beni daha fazla cehennem olup olmadığını merak etmeye bıraktı. Onu uyandırıp ne demek istediğini sormak istedim ama uyumasına izin vermeye karar verdim. İkimizin de bu geceyi geride bırakması gerekiyordu ve ben de biliyordum ki

Birbirimize sahip olduğumuz sürece, önümüze çıkan her şeyle yüzleşebilirdik.

Alex

Saldırıdan sonraki günler zordu. Olan biten her şeyi kabullenmekte zorlanıyordum. Değer verdiğiniz birini kaybetmek bir şeydir, ama onun son nefesini verişini izlemek tamamen başka bir şeydir. Sizinle kalır, düşüncelerinizde kalır ve rüyalarınıza girer. Shadow bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Michele öldüğünde yaşadığı acıyı hatırlayarak Marcus için uygun bir cenaze töreni ayarladı. Bunun bir tür kapanış duygusu bulmama yardımcı olabileceğini düşündü, ancak cenazesinden sonra bile hala zor zamanlar geçiriyordum. Shadow bana her şeyin daha iyi olacağına dair güvence verdi. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledi ama ben aynı fikirde değildim. Kafamı dağıtmak için bir şeylere ihtiyacım vardı, bu yüzden Shadow'un isteklerine karşı gelerek kitapçıyı yeniden açtım. Babamın kardeşi Josue'nin peşime düşeceğinden endişelendiğini biliyordum, özellikle de babamın işiyle olan bağlantısını açıkladıktan sonra, ama korku içinde yaşamaktan bıkmıştım. İşime geri dönmek ve müşterilerimi ziyaret etmek istiyordum, böylece hayatımda yeniden bir normallik hissi bulabilirdim.

Eski rutinlerimde teselli buldum ve geçen her günle birlikte göğsümdeki gerginliğin azalmaya başladığını hissettim ve tekrar eski halime dönmem uzun sürmedi. Eski rutinlerle rahatlayan tek kişinin ben olmadığımı görmek beni memnun etti. Shadow kapıdan içeri girdiğinde dükkânı açalı henüz birkaç gün olmuştu. Daha önce pek çok kez olduğu gibi tezgâha doğru yürüdü, kendine bir fincan kahve yaptı ve ardından mükemmel kitabı bulmak için farklı rafları taradı. İşte bu noktada rutini dramatik bir değişim geçirdi. Okumak için mağazanın arka tarafına gitmek yerine, bana yakın bir yer buluyor ve sabahımızı birlikte geçiriyorduk. O anlar kısa sürede günümün en güzel kısmı haline geldi.

Mutluydum, gerçekten mutluydum ve hayatımdaki her şey nihayet yoluna giriyordu. Shadow beni Gus'la Josue Amcam hakkında konuşturdu. Onun hakkında bildiğim her şeyi anlattıktan sonra, kardeşlerin ona göz kulak olacağına dair bana güvence verdi. Onu uzak tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını bildiğimden, endişelerimi bir kenara bıraktım ve sonunda hayatlarımız normale döndü. Geceyi Shadow'la sevişerek geçirdikten sonra, başım göğsünde ve kolu belime sarılmış bir şekilde uyandım. Onun sıcak bedenini yanımda hissetmekten daha güzel bir duygu olamazdı. Büyük bir tereddütle kalktım ve uzun, sıcak bir duş aldım. İşim bittiğinde giyindim ve güne başlamak için bir şeyler hazırlamak üzere kitapçıya doğru yola koyuldum. Eşyalarımı tam hazırlamıştım ki Jason içeri girdi.

"Duydun mu?" diye sorarken heyecanını zorlukla bastırabiliyordu.

"Neyi duydum mu?"

"Kutsal Şövalyeler bu gece Newman'da olacak!"

Tüm morluklarının nihayet kaybolduğunu ve tüm yırtıklarının iyileştiğini görmek güzeldi. Bu yaralar kaçırılmasını sürekli hatırlatıyordu ve her ne kadar beni suçlamadığını söylese de, kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum. Yüzünde heyecan dolu bir ifadeyle orada dururken, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne diyeceğimi bilemediğimden, "*Tamam mı?*" diye cevap verdim.

"Pompalanmadın mı?"

"Umm... Sizi kırmak istemem ama Kutsal Şövalyeler'i hiç duymadım."

Bana tam bir inançsızlıkla bakarken ağzı açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle! Onları nasıl bilmezsin? Çok büyükler!"

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çok meşguldüm."

"Bu düzeltilmeli. Benimle gelmelisin." Ona "Üzgünüm ama gelemem" derken yüzümü buruşturdum.

"Ne? Neden olmasın?"

"Shadow'la çoktan plan yaptım." Devam ederken gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum, "Çocuklarla yemek pişirmek için Blaze'in evine gidiyoruz. Gelip bizimle bir şeyler atıştırmalısın."

"Hayır. Sen devam et. Rahatsız etmek istemem."

"Saçmalama. Shadow'un aldırmayacağını biliyorsun. Sanırım onu etkilemeye başladın."

"Gerçekten mi?" diye sordu, umutlu bir sesle.

Geçtiğimiz ay boyunca Jason, Shadow'un orada olacağını bildiği zamanlarda kitapçıya uğramayı alışkanlık haline getirmişti ve hatta birkaç kez kulüp binasına bile uğramıştı. İlk başta bunun sadece beni kontrol etme şekli olduğunu düşünmüştüm ama kısa sürede ziyaretlerinin farklı bir nedeni olduğunu fark ettim. Asla itiraf etmese de, Shadow ve kulübün ilgisini çektiğini söyleyebilirdim ve onunla daha fazla zaman geçirdikçe, aslında iyi bir adam olduğunu keşfetti - gerçekten sevdiği bir adam. Bu gerçeğe şaşırdığını biliyorum ama ben daha mutlu olamazdım. Cevap verirken ona gülümsedim, "Evet. Gerçekten. Gelmeyi gerçekten düşünmelisin. Belki sonra konsere gideriz?"

"Tamam. Sanırım bunu yapabilirim."

"Harika. Yemek saat altıda başlıyor. Adresi sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor." Kapıya doğru ilerlerken, "Akşam görüşürüz!" dedi.

O gittikten sonra işleri toparlamak için acele ettim, böylece dükkânı erken kapatabilecektim. Blaze'in evine gitmeden önce hızlı bir duş almak için zamanım olsun istiyordum. Son müşteri de gider gitmez dükkânı kilitledim ve üst kattaki daireme çıktım. Her geceyi Shadow'la geçirmeme rağmen, resmi olarak onun yanına taşınmamıştım, çünkü onun odasında tüm eşyalarım için yeterli yer yoktu. Kendimize ait bir yer bulmaya çalışmıştık ama hiçbiri bana uygun görünmüyordu. Shadow sabırsızlandığını belli eden birkaç ipucu vermişti ama ben hayatımıza birlikte başlamamız için mükemmel bir yer bulana kadar beklemek istiyordum.

Giyindikten sonra çantamı aldım ve aşağıya indim. Tam kapıyı kilitlemiştim ki Shadow motosikletiyle yanıma geldi. Ona doğru yürürken gülümsedim ve "Selam yakışıklı. Buraya gelmeni beklemiyordum. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda." "Blaze'in evine gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey vardı" derken bana kaskımı uzattı.

"Umm... tamam," diye cevapladım merakla. Elinden kaskı aldım ve arkasına tırmandım. Ben yerleşir yerleşmez motoru çalıştırdı ve yola çıkarken ellerimi kalçalarına koydum. Hızlandığımızda sırtımı koltuğa yaslayıp rüzgârın etrafımda dolaşmasına izin verdim ve gülümsemekten kendimi alamadım. Açık havada olma hissini seviyordum. Etrafımdaki her şey daha canlı görünüyordu, sanki uzanıp tüm farklı renklere dokunabilirdim. Onunla saatlerce sürebilirdim, ancak Shadow aniden şehir merkezindeki bir araba yoluna girdiğinde yolculuk sona erdi. Döndüğümde güzel, koyu gri bir bungalov gördüm, giriş yoluna açılan güzel beyaz bir verandası vardı. Ön kapının bir tarafında bir salıncak, diğer tarafında da iki hasır sallanan sandalye vardı.

Bisikletten inmeme yardım ederken, önümüzde, garaj yolunda iki tanıdık bisikletin park etmiş olduğunu görünce şaşırdım. "Kimin evi bu?"

"Göreceksin."

Elimi tuttu ve tek kelime etmeden beni içeri götürdü. Yürüdüğümüz anda

Ön kapıdan geçtikten sonra Shadow'un yanından ayrıldım ve tüm farklı odaları gezmeye başladım. Her yer parke döşeliydi ve tüm duvarlar yeni boyanmıştı. Üç yatak odası ve iki banyosu vardı ve mutfakta yepyeni fayanslar ve paslanmaz çelik aletler vardı. Ev boştu ve herhangi bir mobilyası yoktu, ancak tamamen döşenmiş olsa ne kadar muhteşem görüneceğini hayal edebiliyordum ve etrafımdaki her ayrıntıya bakarken değiştirebileceğim tek bir şey bile düşünemiyordum. Kesinlikle bayılmıştım.

Tam Shadow'a beni neden getirdiğini soracaktım ki T-Bone ve Gunner arka kapıdan içeri girdiler. Gunner kocaman, şapşal bir gülümsemeyle Shadow'a baktı ve sordu, "Eee? Beğendi mi?" diye sordu.

Onun yerine cevap vererek, "Bayıldım."
dedim. "Ebeveyn banyosunu kontrol ettin mi?" "Umm... evet. Neden?"

"Bideyi kontrol ettin mi?" Ben cevap vermeden, "Soğuk ve sıcak su seçenekleri var ve sana söylemeliyim ki, soğuk suyun arkasında biraz güç var" dedi.

Heyecanı karşısında kıkırdamadan edemedim. "Bu doğru mu?"

"Bu harika. Hatta bütün ev harika. Kesinlikle satın almalısın." Hemen Shadow'a döndüm ve "Neden bahsediyor bu?" diye sordum.

Bana cevap vermeden önce T-Bone ve Gunner'a döndü ve "Bize biraz müsaade edin çocuklar" dedi. Onlar kapıya doğru ilerlerken T-Bone, "Tamamdır kardeşim," diye cevap verdi.

Onlar gittikten sonra Shadow bana doğru yürüdü ve ellerini belime koyarak, "Bunu gördüğümde beğenebileceğini düşündüm ve eğer beğenirsen, satın alacağım... ama sadece sen beğenirsen" dedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Bayıldım!" Kollarımı ona doladım, sıkıca sarıldım ve "Kesinlikle mükemmel. Bunu bulduğuna inanamıyorum."

"O zaman, bu işi çözer. Görünüşe göre kendimize bir ev alıyoruz."

Ayrılmadan önce etrafa hızlıca bir göz attık ve Gunner devasa ana banyoda gezinirken bana bideyi göstermeyi ihmal etmedi. Ayrılmaktan nefret ediyordum ama Blaze'in evine gitme vaktimiz gelmişti. Dışarı çıktığımızda durdum ve gelecekteki evimize bir kez daha baktığımda sevinçten havalara uçtum. Shadow'un bisikletine tekrar bindiğimde kollarımı ona doladım ve sıktım. "Seni seviyorum Mason."

Yüzünü bana döndü ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce, "Ve seni seviyorum Alejandra," diye fısıldadı.

Gunner'ın "Haydi, siz ikiniz!" diye bağırmasıyla hassas anımız raydan çıktı. Geç kalacağız!"

Shadow sinirli bir homurdanmayla motoru çalıştırdı ve Gunner ile T-Bone'un da arkasından gelmesiyle garaj yolundan geri geri çıkarak Blaze'in yerine doğru yola koyuldu. Oraya vardığımızda, birkaç adam çoktan ızgaranın etrafında toplanmış ve Moose'un özel barbekü pırzolarını hazırlamasını izliyordu. Merhaba dedikten sonra, yardım etmek için ne yapabileceğimizi görmek üzere içeri girdik. Mutfığa girdiğimizde Kenedee fasulyeleri ocaktan alıyor, Blaze ise dışarıya götürmek üzere tabakları ve kapları topluyordu. Kenedee'ye doğru yürüdüm ve "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Sanırım tatlılar hariç her şeyi aldım. Onları buzdolabından alabilir misin?"

"Elbette!"

Shadow çeşitli turtaları piknik masalarına götürmemeye yardım etti ve kısa sürede Kenedee ve Blaze her şeyi hazır hale getirdi. Çocuklar Moose'un ağzından köpükler saçarak

eti masanın ortasına yerleştirdi ve Gus kutsama konuşmasını yapar yapmaz hepsi tabaklarını yemekle doldurarak yemeğe daldı. Shadow ve ben tam yemeğe oturmuştuk ki Jason geldi ve beni şaşırtacak şekilde yalnız gelmemişti. Bize doğru gelmeye başladığında yanında genç ve güzel bir sarışın vardı ve yüzündeki ifadeye bakılırsa ondan oldukça etkilenmişti. Yanımıza oturmalarını izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. "Selam. Gelebilmene sevindim. Arkadaşın kim?"

"Bu Alice. Birkaç hafta önce Newman'da tanışmıştık." Ona döndü ve "Bu Alex ve bu da onun erkeği, Shadow" dedi.

Bize bakarken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi. "İkinizle de tanıştığıma gerçekten memnun oldum.

Senin hakkında çok şey duydum."

"Ben de memnun oldum."

"Gelmeyi kabul etmesi için onu ikna etmek biraz zaman aldı ama ona Moose's BBQ'dan bahsettiğimde beni geri çevirmesi mümkün değildi." Masaya uzandı ve ikisine de birer tabak hazırlamaya başlarken Blaze ve Gunner'a bakarak, "Selam ocuklar. Nasıl gidiyor?" dedi.

Ağızları yemekle doluyken ikisi de "Güzel" diye cevap verdi.

Jason yerine oturmadan hemen önce T-Bone ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Kendine güzel bir parça bulmuşsun kardeşim. Etkilendim."

Jason ona hızlıca başını salladı ve gülümsedi. "Sağ ol dostum. Sadece onun alındığını unutma." "Elimden geleni yapacağım," diye kıkırdadı.

Tabaklarını hazırlamayı bitirdikten sonra masaya geri döndü ve Alice'in yemeğini önüne koyup gülümsedi. "Gördün mü? Harika görünüyor, değil mi?"

"Evet, yle."

"Tadı daha da güzel."

Hepimiz yemeğe başladık ve orada oturup konuşurken Jason'ın mükemmel eşini bulduğunu hemen fark ettim. İkisinin de benzer müzik zevkleri vardı ve Jason ne zaman kontrolden ıkrsa, kız hemen ona haddini bildiriyordu. Onun bu yönünü seviyordum ve anlaşılan o da seviyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Onu hiç bu kadar aşık görmemiştim ve onu bu kadar mutlu görmek kalbime iyi geldi.

Jason Shadow'a dönüp "Sana bir özür borçluyum" dediğinde yemeğimizi henüz bitirmiştik.

Shadow'un kaşları atıldı ve "Ne için?" diye sordu.

"Alex'in arabasına binmesine yardım ettiğin gece ona senden uzak durması gerektiğini söyledim. Kulbnz hakkında bazı şeyler duymuştum ve size bulaşırsa zarar görebileceğinden endişelenmiştim. Seni ve kardeşlerini tanıdıktan sonra ne kadar yanıldığımı anladım."

"Minnettarım ama buna gerek yoktu."

"yleydi. Onu mutlu ediyorsun ve kimse onun kadar mutlu olmayı hak etmiyor."

"Daha fazla katılamazdım."

Jason ve Alice masadan kalkarken Jason bana döndü ve "Yemek yiyip kaçmaktan nefret ediyorum ama gitmemiz gereken bir konser var" dedi.

Yanına gittim ve ona çabucak sarıldım. "Umarım harika vakit geçirirsin."

"Gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır." Başımı salladım ve gülümsedim. "Bir sonrakine yetişiriz." "Tamam. Sen bilirsin."

Jason diğerleriyle vedalaştıktan sonra Alice'in elini tuttu ve onu arabasına kadar götürdü. Onlar gittikten sonra Shadow ve ben her şeyin temizlenip kaldırılmasına yardım ettik. Çocuklar ateşin etrafında duruyorlardı ve Shadow'un da yanlarına gidip onlara katılmasını bekliyordum. Onun yerine yanıma geldi ve "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Kalmak istemiyor musun?"

"Yapabiliriz ama geç saatlere kadar dışarıda kalmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Yarın uzun bir gün olacak."

Planlarımız olduğunu fark etmemiştim, bu yüzden "Neden? Ne yapacağız?" diye sordum. "Yeni evimize taşınıyoruz."

"Sen neden bahsediyorsun? Daha evi bile almadık."

"Yetkiliyi aradım. Hemen taşınabilirsek ekstra ödeme yapmayı teklif ettim ve alıcılar da kabul etti."

"şaka yapıyorsun!"

"Hayır. Ev bizim. Sabah ilk iş olarak evrakları getirecek ve imzaladıktan sonra anahtarları teslim edecek."

"Nasıl yaptın bilmiyorum ama iyi ki yaptın!" Uzandım ve ona sarıldım. "Oh, Tanrım. Evimde o kadar çok eşya var ki! Toparlanmam sonsuza dek sürececek."

"Tüm bunlar için bolca vaktimiz var." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra da "şu anda sadece geceyi sevgilimle sevişerek geçirmek istiyorum. Senin için uygun mu?"

"Evet, bu konuda iyiyim. Bu konuda her zaman iyiyimdir."

Sonsöz

Onu kollarıma almaktan, başını çenemin altına yaslarırken nefes alışını dinlemekten daha güzel bir duygu olamaz. O her yönüyle mükemmeldi. Pembe yanakları ve iri kahverengi gözleri kalbimi eritiyordu. Beni onun gibi etkileyebilecek tek bir kişi daha vardı, o da annesiydi. İkisi de kalbimi daha önce hiç bilmediğim bir sevgiyle doldurdu ve bu dünyada ikisi için de yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Son birkaç aydır onu çok uzun süre sallamayı alışkanlık haline getirmiştım. Alex onu şımarttığımı söyleyerek bana kızıyordu ama kendime engel olamıyordum. Emma sadece sekiz aylıktı ve hala çok küçüktü. Hâlâ yapabiliyorken onunla geçirdiğim bu anların değerini bilmek istiyordum. Önce emeklemesi, sonra da yürümesi uzun sürmeyecekti. O zaman geldiğinde dünyayı keşfetmek isteyeceğini ve bunun gibi anların artık olmayacağını biliyordum.

Saate baktım ve saatin gece yarısını geçtiğini gördüğümde onu yatırmam gerektiğini anladım. Sallanan koltuktan yavaşça kalktım ve onu beşiğine yatırdıktan sonra kıpırdamadığından emin olmak için birkaç dakika bekledim. Mışıl mışıl uyuduğundan emin olduktan sonra koridoru geçip yatak odamıza gittim. Yatağa girdiğimde Alex bana doğru döndü. "Uyudu mu?"

"Bir ışık gibi söndü."

"Güzel."

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "Yarın işe gidecek misin?" diye sordum.

"Henüz karar vermedim. Bugünlük işleri Alice'e bırakmayı düşünüyordum ama hafta sonundan önce gerçekten bir sipariş vermem gerekiyor. Muhtemelen sabah oraya gitmeliyim."

Evlendikten sonra, kitapçıyı daha iyi bir yere taşımaya için onu ikna etmeye çalıştım, ancak o bina çok fazla güzel anı barındırıyordu ve onları geride bırakma düşüncesine dayanamıyordu. Karşı koymamaya karar verdim. Artık Fury'ye bağlıydı, kimsenin onunla uğraşmaya cesaret etme şansı çok azdı ve kardeşlerim ve ben bunu yapmadıklarından emin olacaktık. Orada olduğu sürece güvende olacağını bildiğimden, ona "Bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım" dedim.

"Tamam, ama bil diye söylüyorum... Sana her zaman ihtiyacım var."

Daha da yaklaştı ve vücudunu yanımda hissettiğim anda içimi tüketen bir ihtiyaç kapladı. Geç olmasına rağmen ona sahip olmaya karşı koyamadım. Onun üzerine çıktım, dizlerimi dikkatlice onun yanına yerleştirdim. Tişörtünün eteklerine uzandığımda yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin," diye yanıtladım gömleğini başından aşağı sıyırırken.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye alay etti, o sabah daha yeni seks yaptığımızı biliyordu. Yürüyüşümü genişlettim, külotunu çıkarması için ona yer açtım ve tamamen soyunduğunda hala altında yatıyordu. Bana öyle güvenle ve arzu dolu bakıyordu ki, daha fazlasını isteyebileceğimi hayal bile edemiyordum. Tek kelime etmeden boxerımı çıkardım ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Zonklayan horozumu merkezi boyunca fırçalarken, ikimizi de ihtiyaçtan çılgına çevirirken, arzu dolu gözleriyle bana baktı.

"Mason," diye yalvarırken bacaklarını etrafıma doladı ve beni öne doğru çekti. Derin bir hırıltı göğsümde titreşirken onun derinliklerine doğru ittim. Kendini çok iyi hissediyordu ve tekrar tekrar içine girmeye karşı koyamıyordum. Hızım sertleşti ve talepkar oldu, ama bacaklarını belime doladı ve bana karşı sallandı, ona daha fazlasını vermem için beni cesaretlendirdi. Ben homurdandım

kalçalarımı ona doğru bastırdım.

Hırlarken yüzümü boynuna gömdüm, "Siktir. Sana asla doyamayacağım."

Tekrar tekrar derinden ittim, her hareket bir öncekinden daha yoğundu. Sikim G noktasına sürtünürken başı geriye düştü ve etrafımda gerilmesine neden oldu. Meme ucunu ağzıma alırken dişlerimi göğsünün üzerinde gezdirdim. Vücudundaki her sinir benim dokunuşumla patlayacak gibiydi ve ben onun çözülmesini izlemenin her anından zevk alırken, direncim kırılıyordu. Sikimin etrafında kenetlenirken nefesi hızlandı ve boşalmamayı neredeyse imkânsız hale getirdi.

"Oh, Tanrım! Mason!"

İçine girmeye devam ederken boğazımdan derin bir inilti geçti. Yakında serbest kalacağını hissedebiliyordum, bu yüzden daha sert, daha derin ittim, onu sınırın ötesine zorladım. Elleri yanına düştü ve elleriyle çarşafı yumrukladı. Orgazmı onu ele geçirdi ve ben onunla savaşmaya çalıştım ama nafileydi. Vücudu etrafımda kasılırken, kollarını boynuma doladı ve bir kez daha içine girip sonunda kendi salınımına teslim olurken nefesini göğsümde hissettim.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatağa, onun yanına yığıldım. Nefes almaya fırsat bulduğumuzda ona uzandım ve onu kendime çekerek şöyle dedim: "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Tam da bunun mümkün olmadığını düşündüğüm anda, seni daha da çok sevmemi sağlayacak bir yol buluyorsun."

"Bu, bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyor olmalı."

"Her şeyi doğru yapıyorsun," dedim onu şakağından öperken.

"Bil diye söylüyorum... Ben de seni her geçen gün daha çok seviyorum. Sana aşık olmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

"Sanırım bu bir şeyleri doğru yaptığım anlamına geliyor."

"Kesinlikle... tek bir şey hariç... kızımızı şımartmak." Seksi bir sırıtişla devam etti, "Tam bir kabaya dönüştüğünde, onu yola getirmek zorunda olan kişi sen olacaksın."

"Eğer kardeşlerle başa çıkabiliyorsam, onunla da başa çıkabilirim."

"Umarım haklısındır." "Özellikle de küçük bir erkek ya da kız kardeşi yolda olduğu için." derken yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Ne?"

"Evet. Görünüşe göre yeniden baba olacaksın. Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet, benim için kesinlikle sorun değil." Elimi karnına koydum ve "Küçük bir erkek ya da kız kardeş. Bu inanılmaz."

"Evet, öyle. Hayatımız gittikçe daha da güzelleşiyor."

"Bebeğim, daha yeni başlıyoruz."

Son

Satan's Fury Memphis'ten daha fazlası yakında geliyor.
Blaze'den kısa bir alıntı: Şeytan'ın Öfkesi: Memphis Kitap 1 teşekkür bölümünü takip etmektedir.

Teşekkür

Natalie Weston -Gezegendeki en iyi asistan olduğun için teşekkür ederim. Yaptığın her şeyle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun. Seni çok seviyorum piliç!

Enticing Journey Book Promotions'dan Ena ve Amanda- Bu kadar harika bir promosyon şirketi olduğunuz için teşekkür ederiz. Sizler harikasınız!

Lisa Cullinan - Bu kadar harika bir editör olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman harika bir iş çıkarıyorsun.

Jen Allen- Shadow'u benim için erken okuduğun için çok teşekkür ederim. Yardımınız benim için çok önemliydi ve Mobsters, Motorcycles, and Mayhem'de sizi tanımaktan büyük keyif aldım! Harikasın, bayan!

Tempting Illustrations - Gel- muhteşem tanıtımlarınız için teşekkür ederim. Hepsine bayıldım! Eğer harika teaserlar arıyorsanız, mutlaka göz atın. <http://www.temptingillustrations.com>

Neringa Neringiukas - Shadow'un olabileceği en iyi hale gelmesine yardımcı olduğunuz ve tüm kitaplarımı ve tanıtımlarımı paylaştığınız için teşekkür ederim. Harikasınız! Sizi çok seviyorum!

Rose Holub- Siz inanılmaz bir prova uzmanısınız. Tüm hatalarımı yakalamak için orada olduğun için teşekkür ederim.

Terra Oenning, Amy Jones ve Daverba Ortiz- Kitaplarımı ve tanıtımlarımı yayınlamaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizler harikasınız. Yoğun günlerinizden zaman ayırıp çalışmalarımı paylaşmanız benim için gerçekten çok anlamlı.

Tanya Skaggs, Charolette Smith ve Kaci Stewart- Gölge'yi erkenden okuyup bana geri bildirimde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Sayenizde daha da iyi oldu. Desteğiniz benim için çok önemli.

Wilder'ın Kadınları - Kitaplarımı tanıtmak için ne kadar çok şey yaptığınıza her zaman şaşıyorum ve

desteğinizi gösterin. Benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teŗekkr ederim. Tüm yorumlarınızı okuyorum ve tüm gnderilerinizi görüyorum ve bunlar benim için çok ŗey ifade ediyor. Sizi çok seviyorum!

Anneme zel Bir Teŗekkr - Her zaman yanımda olduğun ve bana tam destek verdiğin için sana teŗekkr etmek istiyorum. Sen harika bir insansın ve sana annem demekten onur duyuyorum.

Blaze- Şeytan'ın Öfkesi: Memphis'ten alıntı

Önsöz

Blaze- Şeytan'ın Öfkesi: Memphis'ten alıntı

Memphis, Tennessee hiçbir zaman sıradan bir şehir olmamıştı. Beale Caddesi'nde caz müziğinin melodisi çalarken, turistler Graceland'i ziyaret ederken ve sosyete Peabody'de bir şeyler içerken, şehrin derinliklerinde kötü şöhretli çeteler ve kontrolü ele geçirmek için savaşıyor rakip MC'ler vardı. Sayısız çatışma genellikle ölüm ve yıkımla sonuçlanırdı, ancak her şey söylendiğinde ve yapıldığında, her zaman diğerlerinin üzerinde duran biri vardı - Şeytan'ın Öfkesi MC. Kan, ter ve gözyaşlarıyla bölgeyi ele geçirmişlerdi. Bunu yaparken, kulüp kendine büyük bir isim yapmıştı ve Güneydoğu'daki en kötü şöhretli MC olarak kabul ediliyordu. Motosikletlerinin gürültüsü bile duyan herkesi korkuturdu, çünkü bir düşmanla burun buruna geldiklerinde nasıl bir kargaşaya yol açabileceklerini bilmeyen tek bir kişi bile yoktu. Yıllar geçtikçe, bu kanlı çatışmalar bir zamanlar Rock and Roll Kralı'nın yaşadığı şehirde efsane haline gelmişti.

Neredeyse on yıldır üyeydim - yirmi birinci yaş günümünden hemen sonra üye olmuştum. İlk günden itibaren, birçok muharebe kazanmış olsak da, bölgemizi güvende tutma savaşının henüz bitmediğini öğrendim. Her gün başa çıkılması gereken bir miktar saçmalık vardı: yapılacak bir kavga ya da çekilecek bir tetik. Bu sadece bizim yaşam tarzımızdı. Bizim için kulüp sadece ikinci sınıf kesimler yapan, bir tür kasık roketi üzerinde ateşli biriymiş gibi davranan bir grup adam değildi. Biz baştan sona bir aileydik ve aramızda kardeşi için kurşun yemeyecek kimse yoktu. Sahip olduğumuz şeyin uğruna ölmeye değer olduğuna inanırdık ve biri ailemizi tehlikeye attığında, onu alaşağı etmek için iki kez düşünmezdik - tıpkı koşucularımızdan birinin tepeden kaymağını yediğini keşfettiğimiz gece olduğu gibi.

Başçavuşumuz Murphy brülörümü aradığında saatlerdir uyuyordum. Hemen cevap verdim, "Evet?"

"Depoya gitmen gerekiyor. Runt Johnny'yi almaya ve Gus'ın onunla konuşabilmesi için oraya getirmeye gidiyor."

Gus her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen bir başkandı ve söz konusu kulübü olduğunda hiçbir şey *ondan* kaçamazdı, hiçbir şey. "Bu saatte, bu akşamki Cubs maçı hakkında konuşmak istemediğini tahmin ediyorum?"

"Yok artık. O pislik bu haftanın ödemesini eksik yaptı." "Ne kadar eksik?"

"Üç binden biraz fazla."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Uyuşturucu dağıtımımız söz konusu olduğunda üç bin dolar devede kulak bile değildi. Bir hafta içinde bunun on katını kazanıyorduk ama mesele bu değildi. Hiçbir koşulda hiç kimse *kulüpten* bir şey çalmazdı. Kendimi yataktan kaldırdığımda Murphy homurdandı, "Şaka değil kardeşim. Şimdi kıcını kaldırıp depoya git. Seninle orada buluşuruz."

"Yola çıkıyorum."

Temmuz ayının o sıcak, boğucu yaz gecelerinden biriydi ve saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen hava nemden geçilmiyordu. Deponun arkasına park ettiğimde rüzgâr alnımda boncuk boncuk ter oluşmasını engelleyemiyordu. Runt'ın cipine yöneldim ve Johnny'yi arkadan çıkışını izledim, onu içeri götürürken ayaklarını çakılların üzerinde sürüklüyordu.

Runt başıyla kamyonu işaret ederek, "Terry'yi arkadan çıkar," diye emretti.

Diğer adamın kafasında bir yastık kılıfıyla döşeme tahtasına sinmiş olduğunu görünce uzanıp onu yakaladım ve Runt'ı içeri kadar takip ettim. İkisini de deponun ortasına bıraktık ve etrafımıza toplanıp Runt'ın Johnny'nin göz bağıny çıkarmasını izledik. Johnny sonunda onu kaçıran adama iyice bakabildiğinde gözleri dehşetten kocaman olmuştu. Korkudan altına sıçtığı için onu suçlayamazdım. Runt'a bir kez bakan her erkek tır tır titrerdi. Kulübümüzün infazcısıydı ve 1.80 boyunda, 40 kilo ağırlığındaki kaslarıyla kulüpteki en iri, en korkutucu kardeşti. Büyük ya da küçük bir adamı zavallı, sürünen bir et yığınınna dönüştürmekte ustaydı ve bu zavallı piçin hiç şansı yoktu, yanında oturan yardımcısı Terry'nin de.

Yastık kılıfını kafasından çektiğimde Terry kendini kaybetti. "Lütfen, dostum. Benim bu bokla hiçbir ilgim yok!"

"Um-hmm," diye alay ettim. Hepimiz onun arkadaşının fonları yanlış kullanmasıyla bir ilgisi olmadığını biliyorduk, ancak gerçekleşmek üzere olan her şeyi yayacağını bildiğimiz için onu şov için yanımızda getirdik. Bunu bilmesine izin verecek değildim, bu yüzden küçümseyici bir ses tonuyla ona "Sen nasıl istersen Terry" dedim.

"Ciddiyim dostum. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama sana söz veriyorum. Ben temizim, adamım. Onun saçmalıklarının bir parçası değilim." Johnny'ye baktı ve bağırdı, "Söyle onlara, J. Söyle onlara, benim bu bokla hiçbir ilgim yok."

Tek kelime etmedi. Söyleyemezdi. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu ve bunun sonuçları olacaktı, ölümcül sonuçlar. Johnny, Gus'ın ona doğru yürüdüğünü gördüğü anda neredeyse kendini kaybediyordu. Yüzündeki kan çekildi ve boynundaki damar kontrolsüzce atmaya başladı. Ne olacağını biliyordu. Başkanımızın, özellikle de kendisinin yaptığı gibi kulübe kazık atmaya çalışanlara oldukça acımasız cezalar vermekle ünlü olduğunu çok iyi biliyordu, bu yüzden orospu çocuğunun tamamen çıldırmaya başlaması sürpriz olmadı. Vahşi bir hayvan gibi, Runt'ın elinden kurtulmak için tüm gücünü kullandı ama işe yaramadı. İnfazcımızla boy ölçüşemezdi ve sonunda yüzünü sert beton zemine yapıştırdı. Gus ona yaklaşırken Johnny yalvarmaya başladı, "Özür dilerim dostum. Parayı geri alacağım. Söz veriyorum. Sadece bir telefon etmeme izin ver, söz veriyorum geri alacağım."

Gus kollarını kavuşturarak kaslarının omzundan ön koluna doğru dalgalanarak şişmesine neden oldu. Ona tiksintiyle bakarken, sert görünüşü en hafif tabirle göz korkutucuydu. "Tüm bunlar için biraz geç değil mi Johnny?"

"Sana geri ödeyecektim, Gus. Yemin ederim. Kızımın yeni bir bebeği oldu ve doktor faturaları yüzünden geciktim." Sesinde ona inanmamı sağlayan bir şey vardı, "Almazdım ama bebeğin biraz yiyeceğe ihtiyacı vardı, dostum... Bütün gece ağlıyordu ve bu kafamı karıştırıyordu. Para orada duruyordu... Aptalca olduğunu biliyorum. Biliyorum ve özür dilerim. Bana bir şans ver, parayı geri alayım."

"Yani bana çocuğun için çaldığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Başka seçeneğim yoktu, dostum."

Gus başını sallayarak Runt'a baktı ve "Onu yukarı çek," dedi.

Runt Johnny'yi hızla çekti ve Johnny dizlerinin üzerine çöktüğünde Gus onun koluna uzandı ve

gömleğinin kolunu yukarı iterek sayısız izi ortaya çıkardı. Gus homurdandı, "Sen gerçek bir pisliksin, pislik. Benim paramı uyuşturucu almak için kullanırken çocuğunu suçluyorsun."

Birden yüzünü panik kapladı. "Bunlar uzun zaman önceydi. Aylardır kullanmadım."

Murphy başını salladı ve homurdandı, "Hırsızdan daha kötü tek bir şey vardır, o da lanet olası bir yalancıdır."

Gus'ı biraz ara vermeye ikna edebileceğini uman Johnny hemen yalvarmaya başladı: "Hadi ama Gus. Uzun zamandır senin için çalışıyorum dostum. Sana çok para kazandırdım ve sadece bir kez çuvalladım. Bana bir şans daha vermelisin."

Gus iç çekerek Johnny'ye baktı ve "Benim babam çiftçi idi. Beş yüz dönümden fazla arazisi ve bir insanın sahip olabileceği en iyi atlara sahipti. Birkaç ırgatımız vardı ve onlardan biri iyi bir adamdı... benim yaşlarımda bir kızı vardı ve karısı ile çocuğuna iyi bir hayat sağlamak için çok çalıştı. Ama o zamanlar hayat zordu ve o da zor zamanlar geçirdi. Bir gece babam onu ahırlarımızdan birinden yem çalarken buldu. O zamanlar bunu pek önemsememiştik. Yani... biraz yem ödünç almakta ne var ki, ama o zamanlar daha cocuktum. Ne bilebilirdim ki?" Elini cebine attı ve sigara paketini çıkardı. Birini yakarken devam etti: "Babam cepleri parayla dolu en zengin adamlardan biriydi. Biraz saman ve tahıl kaybetmek hiçbir şeye zarar vermezdi, o yüzden size sorayım... Sizce ahırından yem çalan bu adam hakkında ne yapmalıydı?"

Johnny'nin sesi titreyerek cevap verdi: "Bence ona bir şans daha vermeliydi."

"Böyle düşünmenizi anlayabiliyorum ama babamın da bana açıkladığı gibi, babamdan ilk kez hırsızlık yapmıyordu. Sadece ilk kez gerçekten yakalanmıştı."

"Ben değil, dostum! Bu ilk seferdi... tek seferdi, yemin ederim!"

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Gus silahını kılıfından çıkardı ve onun kafasına doğrulttu. "Burada birkaç dolar. Orada birkaç dolar. Bu saçmalıklar birikiyor Johnny, ama ben seni rahatlatacağım. Striptizci kız arkadaşın ve kızının icabına bakacağım."

Ve böylece Gus tetiği çekti. Kurşun kafasını delip geçtiğinde, kan her yöne fışkırırken, Terry dehşet içinde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini başına götürdü ve ciyak ciyak bağırdı, "Oh, *kahretsin*. Oh, *lanet olsun*. Onu öldürdün."

Gus'ın ona doğru yürüdüğünü fark ettiğinde ağız kapandı ve odayı sağır edici bir sessizlik kapladı. Gus yavaşça onun yanına diz çöktü ve elini omzuna koydu. Sert bir sesle ona, "Fury'ye bulaşmayacaksın, evlat. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Başını salladı. "Evet, efendim. Anladım."

"Güzel." Gus ayağa kalkarken Runt'a baktı ve "Götürün şunu buradan," diye emretti.

Runt başıyla onayladı ve onu cipe bindirirken Murphy bana dönerek "Bu pisliği temizlemekte iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Ben hallederim."

Gus sırtını sıvazladı ve "Evine git kardeşim. Ben bu işi halletmeleri için birkaç aday getireceğim."

"Emin misin? Yapabilirim-"

Başını iki yana salladı. "Evine git, Blaze. Yarın bir koşumuz var. Elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum."

"Anlaşıldı." Çenemi kaldırdım ve depodan çıkıp bisikletime doğru yürümeye başladım. Komşum oğlum Kevin ile oturuyordu ve ben de onun iyi olduğundan emin olmak için geri dönmeye can atıyordum. "Sabah ilk iş kulüpte görüşürüz."

Ben çıkmadan önce Gus, "Kevin'e üzerinde çalıştığı sınıf projesini görmeyi beklediğimi söylemeyi unutma," diye bağırdı.

"Tamamdır."

Satan's Fury'nin bir üyesi olarak hayat her zaman kelebekler ve gökkuşakları gibi değildi ama üye olduğum için pişman olduğum bir an bile olmadı. İhtiyacım olduğunda kardeşlerim hep yanımdaydı. Yaşlı karım bir araba kazasında öldükten sonra hemen yanımda durdular ve kederimin ağırlığını taşımama yardım ettiler. Oğlumuz Kevin'e lösemi teşhisi konulduğunu öğrendiğimde daha yeni yeni ayaklarımın üzerinde duruyordum ve eğer kulüp olmasaydı, umudumu yitireceğime hiç şüphe yoktu. Her zaman olduğu gibi beni asla hayal kırıklığına uğratmadılar ve destekleri ikimizin de hayatımın en zor dönemlerinden birini atlatmamıza yardımcı oldu. Onlara çok şey borçluydum ve onlar sayesinde bir aileye sahip olmanın sadece önemli olmadığını, her şey demek olduğunu öğrendim.

Blaze

Günün en sevdiğim zamanıydı: kimse uyanmadan çok önceydi ve güneş panjurların arasından yeni yeni süzölmeye başlamıştı. Yatağımda uzanmış, kendi nefes alış verişimin sesinden başka bir şey dinlemiyordum. Kevin hala odasında mışıl mışıl uyuyordu, bu yüzden kendimi önümüzdeki güne hazırlayabileceğim birkaç kısa anım vardı; bu sadece Kevin'i kaldırıp okula hazırlamayı değil, aynı zamanda çocuklarla başka bir büyük koşuyu da içeriyordu. Orada uzanıp bir süre daha sessizliğin tadını çıkarmak istedim ama alarmım ikinci kez çaldı ve huzur anımın sona erdiğini haber verdi. Yorganı geri çektim ve yataktan kalktım, duş almak için banyoya giderken gözlerimdeki uykuyu sildim. İşim bitince giyindim ve Kevin'a kahvaltı hazırlamak için mutfığa gittim. Tam kendime bir fincan kahve koyacakken, arka kapımda hafif bir tıkırtı oldu. Saniyeler sonra, kapının kilidi açılırken anahtarların şingirtisini duydum ve annem içeri girdi.

"Günaydın."

"Özür dilerim, geciktim. Baban dün gece büyülerinden birini yaptı ve ben de gitmeden önce iyi o l d u ğ u n d a n emin olmak istedim."

"Neden beni aramadın?" Ona bir fincan kahve ikram ederken sordum.

"Sizi rahatsız etmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim. Ayrıca, nefes alma tedavisi gördükten sonra iyi oldu."

Babamda KOAH, yani akciğerlere hava akışını engelleyen bir akciğer hastalığı vardı ve nefes almasına yardımcı olması gereken bir sürü ilaç kullanıyordu. Ne yazık ki sigarayı bırakmayı reddediyordu, bu yüzden daha da kötüye gidiyordu. "Sigarayı bıraksa bu kadar çok nefes alma tedavisine gerek kalmayacaktı."

"Bunun farkındayım Sawyer," diye homurdandı, "ama babanın da kendine göre bir aklı var."

O haklıydı. Her zaman işleri kendi bildiği gibi yapan ve kimseyi dinlemeyen biri olmuştu, Özellikle de annem. Yakınımızda yaşamalarına sevinmemin nedenlerinden biri de buydu. Kahvemi hazırladıktan sonra ona döndüm ve "Neden bu kadar inatçı olmak zorunda olduğunu anlamıyorum" dedim.

"Çok konuşuyorsun," dedi hışımla. "Gecenin her saatinde evden çıkmak, kim bilir ne yapmak ve Kevin'i yabancılarla bırakmak. Bu doğru değil."

"Angie yabancı değil. Altı yıldır yan komşumuz anne. Bankada veznedar ve sizin kiliseye gidiyor. Kevin'le birkaç saat kalması için ona güvenebileceğimizi söyleyebilirim."

"Evet, şey... Bu onu doğru yapmaz," diye azarladı.

"İşin bitti mi? Çünkü Kevin'ı uyandırmam gerekiyor."

"Hâlâ uyuyor mu? Yirmi dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor!"

Koridordan aşağı inerken ona, "Evet ama onu kaldırıp çalıştıracağım," diye bağırdım. Kapısını açtım ve yatağa doğru yürüdüm. "Hey, dostum. Kalkman gerek."

Yuvarlanırken sarı saçları gözlerinin üzerine düştü ve inledi, "Ah, dostum. Yapmak zorunda mıyım?"

Yatağın kenarına oturdum ve elimi kabaca sırtında gezdirdim. "Evet. Geç kaldığında büyükannenin nasıl üzüldüğünü bilirsin."

"Beni yine okula mı götürüyor?" diye sızlandı.

"Dün gece sana bugün bir koşum olduğunu söylemiştim."

Yatakta doğruldu ve mavi gözleri büyüdü. "Ne zaman döneceksin?" "Bu gece geç saatlerde."

"Yani yarınki maçına yetişecek misin?" diye sordu umutlu bir sesle. "Kesinlikle. Bunu kaçırmazdım, dostum. Bunu biliyorsun."

"Güzel, çünkü koç beni oyun kurucu olarak oynatacağını söyledi," diye gururla övündü küçük adamının sesi.

Kevin yürüyecek yaşa geldiğinden beri top oynamak istiyordu ama lösemi olduğunu öğrendiğimizde bu isteği askıya alındı. Annesini bu kadar erken yaşta kaybettikten sonra, yutması zor bir haptı ama bunu atlattı-ikimiz de atlattık. Remisyona girdiğinden beri Kevin kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlıydı ve küçükler futbolu oynamak istediğinde ona hayır demem mümkün değildi. Ayağa kalkarken gülümsedim ve "Tabii ki oynayacaksın. Takımdaki en iyi kola sahipsin. Şimdi kımılta evlat, yoksa okula geç kalacaksın. İki dakika içinde kahvaltını hazırlayacağım."

"Tamam." Tam odadan çıkmak üzereyken Kevin seslendi, "Hey, baba?" "Evet?"

"Bugün dikkatli ol."

"Her zaman."

Kevin'e kahvaltısını verdikten sonra, çocuklarla buluşmak için kulüp binasına doğru yola çıktım. Neyse ki oraya varmam uzun sürmedi. Evden sadece birkaç mil uzakta, şehrin güney tarafındaydı. Oraya vardığımda çocuklar yüklemelerini bitirmiş, eski kamyonetlerinin etrafında dikiliyorlardı ve benim gibi hiçbiri kesiklerini giymemişti. Diğer kulüp şubelerimizle birleşip yeni bir boru hattı oluşturduğumuzdan, beş şubemizin gönderilerini içeren bir yük taşıyacaktık. Yükümüzü Louisiana'ya taşırken istenmeyen herhangi bir dikkat çekmek istemiyorduk, bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydık. Kimsenin birkaç çiftçiden şüphelenmeyeceğini düşünen Gus, babasının eski at römorklarından birkaçını zeminin altında gizli bölmelerle donattı ve böylece tüm ağır silahları atların altına saklamamızı mümkün kıldı. Biraz fazladan çalışma gerektirse de, bu koşullar kulüplerimiz arasında karlı bir girişim olmuştu ve dünyada güneye at taşımaktan daha kötü şeyler de vardı.

Motosikletimi park eder etmez, kulüpteki küçük kardeşlerimden biri olan Riggs'in solmuş bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişörtle römorkun yanında durduğunu fark ettim. Kadınlar ona sık sık uzun boylu, esmer ve yakışıklı derlerdi ama ben öyle görmüyordum. Bana göre Riggs sadece düzgün konuşan bir baş belasıydı. İkimiz de birbirimize zorluk çıkarmayı alışkanlık haline getirmiştik, bu yüzden yüzündeki bok yiyen sırıtışı fark ettiğimde şaşırmadım. "Günaydın, günışığım. Sonunda gelebilene sevindim."

"Siktir git, Riggs. Yirmi dakika erken geldim." Teknik olarak gerçekten de erkenciydim ama bazılarının kafasında herkesin ilan edilen saatten otuz dakika önce gelmesi gerektiği vardı. Bunun kendilerini daha hevesli ya da kulübe yatırım yapmış gösterdiğini düşünüyorlardı. Ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyordum. Eğer beni yedi buçukta bir yerde istiyorsan, o zaman *yedi buçuk* de. O kadar da zor değil. Bisikletimden indim ve diğerlerine doğru yürümeye başladım. "Senin aksine, benim sorumluluklarım var."

"Hey, *benim sorumluluklarım var!*" diye cevap verdi savunmacı bir sesle. "Haftanın lezzetini eve götürmek sayılmaz."

"Bu acıttı, dostum."

"Um-hmm," diye homurdandım. "Gauge nerede? Şimdiye kadar gitmiştir diye düşünmüştüm." "Murph'un izini sürmeye gitti. Fazla uzun sürmez."

Elimi sakalımın üzerinde gezdirdim ve bir fincan daha içmek için zaman ayırmış olmayı dileyerek iç çektim.

Evden çıkmadan önce kahve içtim. Runt'ın homurdandığını duyduğumda adamların endişelenmeye başladığını biliyordum, "Lanet olsun, eğer biliyorsam, ama kışını acele ettirmesi gerekiyor. Yola çıkmaya hazırım."

Tam bu sözler ağzından çıkarken arka kapı açıldı ve Gus, Gauge ve Murphy'nin de arkasından gelmesiyle hızla kapıdan çıktı. Römorklara yöneldi ve onları bir kez daha gözden geçirdi, istediği gibi yüklendiklerinden emin oldu. İkinci römorka vardığında, "Runt!" diye bağırdı.

Runt, Gus'a doğru yürürken yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

Dikkatini bize çevirmeden önce, "İkinci mandalı emniyete alın," diye emretti. "Az önce Cotton'la telefonda konuştum. Ona tam zamanında geldiğimizi söyledim. Bu şekilde devam edelim."

Cotton, Washington'daki Fury bölümünün başkanıydı. Boru hattının hayata geçirilmesinden o ve kardeşleri sorumluydu ve onları hayal kırıklığına uğratmamızın imkanı yoktu. Bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğimizden, "Anlaşıldı" dedik.

Runt karavana yavaşça girdi ve gizli mandalı kilitledikten sonra Gus başıyla onayladı. "İyi görünüyor. Yola çıkmaya hazırsınız."

"Adamın ne dediğini duydun." Murphy eliyle ileriye doğru işaret etti, "Hadi gidelim!"

Birkaç saniye içinde yola çıkmış ve Louisiana'ya doğru ilerliyorduk. Neyse ki herhangi bir sorun yaşamadan Baton Rouge'a vardık. Eski, harap deponun önüne geldiğimizde Riggs dirseğiyle yan tarafıma vurdu ve "Geldik" dedi.

"Anlıyorum, zeki çocuk." Kaşlarımı çattım. "Şimdi, kaldır kışını."

Kamyondan iner inmez Murphy distribütörümüz Ronin'le konuşmaya gitti. Murph'ü silah arkadaşımız olarak seçmekle iyi yapmıştık. Her türlü düşmanla başa çıkabilecek bir baş belası olmasının yanı sıra, akli başında biriydi ve kulübün işlerini nasıl yürüteceğini biliyordu. Murphy, Güney'deki en azılı suçlulardan bazılarının saygı duyduğu biriydi. O ve Ronin dağıtım planını tartışmayı bitirdikten sonra, Ronin'in adamları boşaltmamıza yardım etmek için geldiler. Ben iki kısrağı deponun yan tarafına götürürken Riggs römorkun kapısını açık tuttu. Atlar yoldan çekilince Murphy gizli bölmeyi açtı ve biz de boşaltmaya başladık. Ronin bize mavnanın arka tarafını işaret etti ve "Buraya gelin çocuklar" diye bağırdı.

Tahıl konteynerinin altındaki kapağı açtı ve kasalarımızı konteynerin altındaki, dolduğunda tamamen gizlenecek olan boşluğa yerleştirdik. Bu noktada hepimiz ter içinde kalmıştık. Kamyona geri dönerken Riggs alnını sildi ve "Burası çok sıcak" diye yakındı.

"Bu lanet nem yüzünden," diye homurdandı Lowball. Birkaç ay önce aramıza katılmıştı ve geçen bir yıl içinde kulüp için gerçek bir değer olduğunu kanıtlamıştı. Evet, Lowball bizim rengarenk ekibimizin geri kalanı gibi görünüyordu, her tarafı biraz pürüzlüydü, ama aslında gerçekten çok zekiydi ve garajda bana çok yardımcı olmuştu. Parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi ve "Soğuk bir biraya susadım" dedi.

"Yalan söylemiyorsun. Şu anda on iki paket işime yarayabilir," diye kabul etti Riggs.

Deponun yan tarafına doğru ilerlerken ona döndüm ve "Şirretliği bırak da şu atları römorka geri koymama yardım et de buradan defolup gidelim" diye seslendim.

Yola çıkmadan önce Murph Ronin'in yanına gitti ve elini sıktı, "Rutini biliyorsun. Gus'ı yükten haberdar et."

Rıhtımdan itibaren mavna her şeyi Mississippi Nehri'ne taşırdı ve Körfez'deki son limana ulaştığında her şeyin alıcılarımıza teslim edildiğini görmek Ronin'e düşerdi. Ben üye olduğumdan beri kulüp onunla çalışıyordu ve her seferinde kardeşlere sadık olduğunu kanıtlamıştı. Ronin başını salladı ve "Yapacağımı biliyorsun" dedi.

"Teşekkürler, kardeşim."

Bugün şanslıydık. Herhangi bir polise rastlamadık ya da yükümüzü çalmak için gereken her şeye sahip olduğunu düşünen herhangi bir pislikle uğraşmak zorunda kalmadık. Bunlar, genellikle birkaç adamın kafasına kurşun sıkmasıyla sonuçlanan uzun ve yorucu günlere neden oluyordu. Oldukça iyi bir gün olduğunu söyleyebilirim. Murphy kamyonuna atladıktan sonra Gus'ı arayarak yükü güvence altına aldığımızı bildirdi. İşini bitirdikten sonra onu takip ederek yola çıktık ve eve doğru yola koyulduk, sadece bir kez yakıt almak ve bir şeyler atıştırmak için durduk. Nihayet kulüp binasının kapısından içeri girdiğimizde hava kararmıştı ve hepimiz çok yorgunduk. On iki saat boyunca bir kafeste kapalı kaldıktan sonra hepimiz bacaklarımızı açmaya ve bir bira içmeye hazırдық.

Kulüp binasına adımımızı atar atmaz rahatlamaya başladığımı hissedebiliyordum. Bu binada beni etkileyen bir şey vardı. Bir zamanlar kulübün satın alıp yenilediği eski bir tren deposu olması her zaman hoşuma gitmişti. Biraz uğraşmışlar ama tam donanımlı bir mutfak, bir bar ve konferans salonumuzun da içinde bulunduğu otuzdan fazla oda yaratmışlardı. Bara gittiğimizde oldukça sessizdi. Adamların çoğu gece için çoktan evlerine gitmiş ya da odalarında takılanlardan biriyle takılıyorlardı, bu da benim işime geliyordu. Tek istediğim soğuk bir bira içip eve, sıcak bir duşa ve yatağıma dönmekti. Riggs ve ben daha yeni oturmuştuk ki Murphy yanımıza geldi. Bir bira aldı ve nefesini üfledi, "Kahretsin. Çok uzun sürdü."

Sözcükleri henüz ağzından çıkarmıştı ki, takılanlardan biri olan Sadie arkasından yaklaştı. "Selam yakışıklı. Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Um-hmm," diye mırıldandı, belli ki onunla herhangi bir şeyi sürdürmekle ilgilenmiyordu.

Kadın ipucunu anlamadı ve adamın karşısındaki tabureye oturdu. "Bu gece burası oldukça durgun."

Siyah, dağınık saçları ve mavi gözleriyle James Dean'e benziyordu ve kızlar ona doyamıyordu. Hepsisi ona pençelerini geçirmek istiyordu ama Murphy buna izin vermiyordu. Kendi kuralları vardı ve onları hiçbir kız için çiğnemeyecekti. Sadie'yi tamamen görmezden gelerek birasından bir yudum aldı ve bana döndü. "Yarın garajda çalışıyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Kamyonu ayarlatmak için getirmeyi düşünüyordum. Bugün biraz sert sürüyordu."

"Getir bakalım. Ben ilgilenirim."

"Sağ ol kardeşim." Ayağa kalktı ve tezgahından birasını aldı. "Sabah görüşürüz."

Onun gittiğini fark ettiğinde Sadie suratını asarak ona baktı. "Gidiyor musun?" "Uzun bir gün oldu, bebeğim."

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılırken mırıldandı, "Bunu iyi bir notla bitirmene yardımcı olabilirim."

Teklifi düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve saniyeler sonra "Bakalım sende ne varmış?" diye cevap verdi.

Bununla birlikte, koridorda onu takip etti. Riggs başını sallarken, "Bu piliç asla öğrenemeyecek," dedi.

"Hayır." Onun hızlı bir yatıştan fazlasını istemesi için çok iyi bir kadın olması gerekecekti. Biramı bitirdikten sonra ayağa kalktım ve "Eve gitsem iyi olacak. Kevin'i tanırıysam, yukarıda beni bekliyordur."

"Eminim öyledir." Riggs kıkırdadı. "Ona selamımı söyle."

"Söylerim."

Ben kapıya yönelirken Riggs, "Sabah garajda görüşürüz," diye seslendi.

Otoparka doğru yürüyüp Harley'ime atladığımda güneş saatler önce batmıştı. Anahtarı çevirir çevirmez motor kükreyerek canlandı ve sadece sesi bile

Günün gerginliği azalmaya başladı. Otoyola çıktığımda sadece ben, motorum ve gece havasında önümde uzanan yol vardı. Memphis her zaman güzel bir şehir olmuştur, özellikle de hava karardıktan sonra ısıll ısıll olduğunda. Arkansas Köprüsü ve Piramit'in yanından geçmeyi çok severdim. Gazı ileri doğru ittiğimde sanki dünyadaki tek insan bendim; etrafımda esen rüzgârla birlikte daha iyi bir terapi düşünemiyordum. Eve vardığımda zihnim temizlenmişti ve oğluma iyi geceler dileyip günü sonlandırmaya hazırdım.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

